

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817918271456.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Til Phyllis

Naar ej fra din søde Læbe
Elskøvs Harpetoner stræbe,
Hviler Mørkhed rundt om mig;
Unge Vaar forgjebes yder
Roser, Sang og Himlens Fryder;
Tanken svæver kun om dig.

Lette, som Zephirer, dandse,
Kronede med Blomsterkrandse,
Hyrderne paa bløde Eng;
Alle aande milde Glæder,
Kun din stille *Thyrsis* væder
Mørkets rædselrige Seng.

Gamle Espers bange Hvislen,
Skjulte Bækkes jævne Rislen,
Lyde i min Søragesang;
Og Naturens Yndigheder
Visne hen - i Nattens Klæder
Hører du min Søragesang.

Men naar fra din søde Læbe
Elskøvs Harpetoner stræbe,
Lyser Glæde rundt om mig;
Himlen i mit Bryst sig gyder,
Himlen fra min Læbe flyder,
Blide Engel, hen til dig.

Elise

Hjertet bløder, Taaren rinder
Ved dit Lig, du Salige!
Ak, paa dine blege Kinder
Visned' Livets lyse Lilie.

Medens Klagesange lyde,
Øjet ned i Graven seer;
Medens hede Taarer flyde,
Sænkes ned din kolde Haandfuld Ler.

Sjeldne Blomst i Jordens Dale,
Ak, du sank i Nattens Skjød! -
Men ti tusend' Sole dale,

Og ti tusend' gennem Mørket brød.

Lyder gennem Dødens Have
Den Opstandnes Almagtsord:
Bryder frem af tause Grave
Alle Sønner af den faldne Jord!

O som Morgenrøder svæve
Vi med dig, *Elise*, hen;
Vore gyldne Harper bæve
Hellig Andagt op til Frelseren.

Evigheden venlig vinker
Os til ædel Virksomhed;
Thi til Virksomhed kun skjenker
Himmelen sin høje Salighed.

19

Den største Heshighed

At Ella ikke dejlig er,
Det sande maae med mig Enhver,
Naar ud af Øjet Aldren rinder,
og dugger ufrugtbare Kinder:
Naar Kunsten planter Roser der,
Hvor døde Liljers Gravsted er:
Naar en andægtig Elskovsbrand
I hendes røde Øjne griner,
Og fra den allersidste Tand
En Kjerlighedserklæring hviner.
Men at hun troer sig ung og skøn,
En Krone for det smukke Kjøen,
Og mangen Ynglings tause Bøn,
Og Elskovs sidste, søde Løn,
Det er den største Heshighed,
Der af Pandoras Æske gled.

Phanine

Vaarens yndefulde Pragt
Paa Phanines Kinder svæver:
Øjet straalere Somrens Magt:
Høstens Fylde Barmen hæver -
Vintren smelte ved dit Bryst;
Kun af Sommer, Vaar og Høst
Du din glade Krands maae binde:
Jordens hele Salighed

Synker da fra Krandsen ned
Til din Elsker, o Gudinde!

20

**Sang,
siungen i Göttingen den 29 Januarii 1792
den Dannerkonges Fødselsdag
som
ophævede Livegenskabet
og
indførte Trykkefrihed**

Een

Schwebe, Hochgesang, im Schwanenfluge
Auf des Festgeföhles Hauch empor;
Horch! in hoher Burg, beim schnellen Pfluge
Tönt am Sunde freier Bürger Chor -

Alle

Dänenherrscher, auf zu deinem Thron
Steigt der Hochgesang, der Freiheit Sohn.

Een

Schnöde Habsucht flicht dem Landmann Bande,
Mästet sich mit seinem Schweiß und Blut;
Dein Gebot erschallt im öden Lande
Und mit Lästrung flieht die Höllenbrut -

Alle

Dänenherrscher, auf zu deinem Thron
Steigt der Hochgesang, der Freiheit Sohn.

Een

Der Gedanke bebt am Lippenrande,
Senkt die Flügel vor dem grauen Trug;
Dein Gebot erschallt im düstern Lande,
Hebt ihn hoch empor im Siegesflug -

21

Alle

Dänenherrscher, auf zu deinem Thron
Steigt der Hochgesang, der Freiheit Sohn.

Een

Neige her, voll Huld, vom grünen Sunde
Zu der Leine Silberflut dein Ohr,
Da versammelt sich, im Brüderbunde
Und zu deinem Preis', der Dänen Chor -

Alle

Dänenherrscher, auf zu deinem Thron
Steigt der Hochgesang, der Freiheit Sohn.

Budet

lil, o Sang, mit ømme Hierte byder,
Til Phaninas tause Hvilested,
Hvor ei Sukket bæver, Taaren flyder,
Hvor hun sank i salig Glemsomhed.

Vent med stille Længsel til fra Øiet
Søvnens lette Skygger smelte hen,
Til hun, nyfødt knæler ned ved Leiet,
Ak, at bede for sin fjerne Ven;

Til hun strækker sine bløde Arme
Længselfuld mod Vennens Hiemvei ud,
Til hun, haabefuld ved Andagtsvarme,
Reiser sig og venter Skiebnens Bud -

22

Da forkynd, naar Vinterstormen bukker
Eegens stolte Top til Roden ned,
Naar Naturen, liig en Enke, sukker,
Dækker til sit kydske, rige Skiød,

At jeg da paa Seilets Vinge iler
Hiem til Fædres moderlige Kyst,
Da henrykt i Saligheder, hviler
Ved Phaninas ømme Svanebryst.

Til Veemodigheden Sonnet

Naar paa Bølgen Aftenrøden bæver,
Maanen følger Solens gyldne Fied,
Dvæler over Dødes Hvilested
Hvor Erindringen sit Hoved hæver;

Naar sig Mørkets sorte Belte væver
Rundt om Jorden til Usynlighed,
Og til Stjernebuens Herlighed
Haabet op paa bange Vinge svæver,

Møder du, Veemodighed, mit Hierte
Da med Himlens Bæger fuldt af Hæld
Og en Draabe fuld af jordisk Smerte.

Tak, o Himmelskyndige, som lærte
Mig at yde Dødeliges Gield
Ved Udødeliges Glædevæld.

23

Længsel

Vee den, som i Fædres vante Hytte
Og ved Mødres reene Arnested,
For at samle fierne Landes Bytte
Sig af sine Venners Arme sled!

Den Forladte lig, hvis vaade Øie
Hæver sig fra Vennens kolde Liig
Op til Himlens stjernefulde Høie,
Hvor de Dødes Siele samle sig,

O saa seer han fra uvante Breder
Hen til Fødelandets fierne Kyst,
Og hans Siel omsvæver hiine Steder
Hvor han sled sig løs fra Venners Bryst.

Digteren Rhapsodie

Naturens skønne Paradiis
Fortryller Skaldens lyse Øie -
Han knæler ned for Dagens Lys
Nyefødt paa Østens røde Høie.
Ved Kildens flydende Krystal,
Ved Oceanets Bølgetrængsel,
Ved Elvens seierrige Fald
Undflygtet Fødeklippens Fængsel,
I Lundens tempellige Skiød
Hvor eenlige Betragtning troner,
Der møder ham den Himmelfred
Som smilende hans Harm forsoner. -
Han stiger op hvor Skyer sig
Om Klippens nøgne Isse trænge,
24 Hvor svangre Uveir gyselig
Ud over Dybets Taushed hænge;
Hvor *Hymnen* med opsvulmet Bryst
Sin Flammevinge freidig hæver,
Med høitopløftet Syn og Røst
Op for Alfaders Aasyn svæver. -
Han styrter sig i Grotter ned
Hvor selv Alciders Kiækhed blegner,
Selv Glædernes Erindring død
Hen for *Melankolien* segner.
Dybt hylled ind i natlig Flor,
Udstønnende en bange Tone,
Fremragende blandt Sorgers Chor,
Seer han Gudinden paa sin Trone,
Og fly'r, forfulgt af Rædslers Fjed,
Langt fra Melankoliens Rige,
Af Orkus' Nat til Lysets Bred,
Til Glæders Kreds igien at stige. -
Naar Helios i Havets Skiød
Sin Fakkels gyldne Flamme slukker,
Og Søvnens Gud i himmelsk Fred
Den tause Lidende indvugger;
Naar Drømmene med tvivlsomt Blik¹⁾
Nedsvæve paa Selenes Straaler,

Uddryppe Guders Nektardrik
I Søvnens Iethefyldte Skaaler;
Naar tunge Skykolosser sig
Fra Bierges mørke Lunde velte,
Med Maanens Lys, Gravlampen lig
I Mausolæer, sammensmelte,
Naar underfulde Syners Tal

*
— 25

Da for hans drukne Øie svømme,
Og Længselet med bange Kald
Fremlokker fierne Tid i Drømme;
Naar Anelsen bag Stjerners Lys
Hvor Haabets Vinger bange falde,
Forraader ham et Paradiis
Hvorhen ham Fædres Siele kalde -
Da knæler han - som Offerrøg
Opstiger stille Damp fra Engen -
Ved Roden af en hellig Eeg,
Andægtig rørende ved Strengen;
Og ved dens første, svage Lyd
Hans Aand saa bange - salig bæver;
Indtil den nu til Guders Fryd
Paa Harmoniers Hav undsvæver.

Forskeren

Jordklodens underfulde Pragt
Ei fængsler Forsk'rens Ørneøie -
Han modig vover Solens Magt
I kiække Slutninger at veie;
Opdager Maanens Sympathie
Med Oceanets vilde Bølge:
Opiler alt hvad vil undflye,
Og blotter alt hvad sig vil dølgje.
Han røver som Prometheus hist
Kiæk Zeus-Kronions Flammepile,
Og byder dem forbi sit Bryst
Ved sine Fødder døde hvile.
Han svæver op ved Lamberts Haand
Til Orioners Cycloider,
Tryg seer dem cirkle ved det Baand,
Som ei af Skiebnens Hænder glider.
26 Han hører under sine Fied
Talløse Sphærerers Hær sig velte
Om Soles Vesta-Arnested
Og hen i Harmonier smelte.
Han skuer med seraphisk Lyst
At alt i stadig Hvirvel iler
Og - støttet til den største Trøst -
Tryg paa *Nødvendigheden* hviler.

Der Zweitler am Grabe seines Vaters

Tiefe Stille hütet diesen Hügel,
Rings um in der Espen bangem Laub'
Horcht der Wind und ehrt des Todten Staub;
Nur die Andacht hebt die Flammenflügel;
Und aus des Vergangnen Dämmerung
Kommt mit Thränen die Erinnerung.

Edler, dessen Hülle hier vermodert,
Dessen hohes Haupt mit Sternenlicht,
Herrlicher dein Genius umflieht;
Dem im Mittagslicht die Wahrheit lodert,
Und der Erdball in der Welten Raum,
Ferne schwebt, wie ein verscheuchter Traum! -

Horche hin ins düstre Erdenleben,
Wo der Wahrheit stilles Erstlingslicht
Dämmernd durch des Staubs Gewölke bricht,
Zweifel ihren Orient umschweben,
Der Verklärung Morgenroth erleicht,
Und des Irrthums gift'ger Nebel steigt! -

27

Horche her aus deinem Himmelsleben
Meinem bangen Ruf an dieser Gruft!
Hülle deinen Glanz in Erdenduft,
Mich mit hoher Ahndung zu umschweben,
Von den Freuden der Unsterblichkeit,
Und des Wiedersehens naher Zeit!

Oder sink, Erscheinung, von den Sphären
Mit der stillen Mitternacht herab!
Leuchte hin auf dieses düstre Grab,
Träufelnd von des Angedenkens Zähnen!
Strahle Hell, der Auferstehung Bild,
Auf der Gruft von deinem Staub erfüllt!

Weile nicht! Gib Zeugniß von der Stunde,
Die den Vorhang jener Welt zerriß!
Denn des Zweifels wilder Natterbiß
Rastet nur in der betäubten Wunde.
Heilige den göttersel'gen Wahn,
Kündige mir einen Himmel an!

Daß von ihres Thrones letzter Stufe,
Wo erwartend die Gebete stehn,
Die Erhöhung mütterlich mein Flehn
Auf an ihren vollen Busen rufe! -
Sieh, Verherrlichter, wie, unerhört,
Als Verzweiflung es zurückkehrt!

Als die Mitternacht, von Graun verkündet,
Schweigend, schwarz verhüllt vorüberschlich,
Als der Schlaf zum Glücklichen entwich,
Der des Zweifels Schlingen sich entwindet,
Als des Grüblers Schwindel mich ergriff,
Wie der Strudel das verschlagne Schiff,

Hüllte jüngst mit ihrem Nebelschleier
Zweifelsucht der Hoffnung Morgenschein
Und der Weisheit stille Lampe ein.
Mystisch wies sie hin auf meine Leier,
Sprach bedeutungsvoll: »Der Ton verklingt
Ach! auf ewig, wann die Saite springt.«

Da erhub ich mich in wildem Grimme,
Riß im Grimm den goldnen Faden ab,
Der die letzten Silbertöne gab;
Warf mich nieder, rief mit lauter Stimme:
»Vater, auf und spreng' des Todes Band!
Kehre wieder in des Lebens Land!

Ich beschwöre dich bei jener Stunde,
Da dein Auge sich im Tode schloß,
Und vom Auge mir Verzweiflung floß,
Bei der aufgerißnen Trennungswunde,
Kehre wieder aus des Todes Land!
Sey der ew'gen Dauer Unterpfand!

Steig in Herrlichkeit zur Erde nieder,
Tilge der Vernichtung Nachgestalt,
Die mit Graun und Schrecken mich umwallt!
Bringe mir die schöne Hoffnung wieder,
Die an deinem Sarg von hinnen flog,
Und um einen Himmel mich betrog!«

Also rief ich aus - und ohne Schimmer,
Ohne Laut lag rings umher die Nacht,
Nur verrathen von der Flamm' am Tacht,
Von des Heimchens ängstlichem Gewimmer,
Und der Eule graunbeladnem Flug'
Um den naß geweinten Aschenkrug.

Wehe, wehe mir! die Zweifel winken -
Schnaubend und mit fliegendem Gewand,
Ihrer Locken Nacht in blut'ger Hand,
In gehobener des Dolches Blinken,
Hochgebäumt im wilden Tigersprung
Ha! - ergriff mich die Verzweiflung.

Bleiche Schrecken hüteten die Thäler
Der Verwesung; doch mit Flammenblick
Scheuchte die Verzweiflung sie zurück,
Riß mich über moosbewachsne Mäler,
Warf mich hin an einen Leichenstein
Unter morsches, bleichendes Gebein.

»Höret meinen Ruf, entblößte Seelen!
Ringt mit der Verwesung Allgewalt!
Sammelt die vermoderte Gestalt!
Kommt herauf aus der Gerippe Hölen,
Edle, Frevler, Mörder, kommt heraus!
Ich verhöhne der Gespenster Graus!«

Alles schwieg umher in todter Stille;
Ich erhub mich, lief umher und stand
Weh! an eines offnen Grabes Rand;
Nieder wich der Grund, und: »Rolle, fülle,
Aufgeworfne Erde, roll' herab,
Rief ich aus, und fülle dieses Grab!«

Alles schwieg umher in todter Stille;

Mit Verzweiflung rang ich in der Gruft,
Unter Todtenstaub und Leichenduft.
»Laß, Verwesung, der Gebeine Hülle,
Der Gerippe abgenagtes Mahl,
Rette mich von der Verzweiflung Qual!«

30

Aber ach, vom Gräuelmahle wandte
Sich des Ungeheuers Gier nicht ab
Zu dem offenen, leichenleeren Grab;
Laurend auf die Sterbestunde, sandte
Es Betäubung, seine Schwester, nur,
Zu verfolgen der Verzweiflung Spur.

Blind und taub, in schleppendem Gewande,
Ohne Athem, mit dem Lethetrank
Kam sie langsam näher und umschlang
Die Verzweiflung mit schwerem Bande.
Also lag ich todt bis Grabgesang
Mich ins Leben rief und Schaufelklang. -

Die Gestalt der Folgezeit verkläret
Sich an diesem Grabe; still und hehr
Liegt im Mondenlicht die Welt umher;
Was des Schicksals Wage nicht gewähret,
Führt der Schlaf mit seinem Zauberstab
Jetzt vom Land der Phantasie herab.

Höre mich, Verklärer! - wenn dein Leben
Nicht erlosch in dieser öden Gruft,
O so komm, verhüllt in leisen Duft,
Mich mit Vorgefühlen zu umschweben
Von den Freuden der Unsterblichkeit
Und des Wiedersehens naher Zeit!

Oder sink, Erscheinung, von den Sphären
Mit der stillen Mitternacht herab!
Leuchte hin auf dieses düstre Grab,
Träufelnd von des Angedenkens Zähnen!
Strahle hell, der Auferstehung Bild,
Auf der Gruft, von deinem Staub erfüllt!

31

Weile nicht! Gib Zeugniß von der Stunde,
Die den Vorhang jener Welt zerriß!
Denn des Zweifels wilder Natternbiß
Rastet nur in der betäubten Wunde.
Heilige den götterseigen Wahn!
Kündige mir einen Himmel an!

Der Morgen

Von meinem Auge schmilzt des Schlafes Duft,
Der Fittig der Begeistrung nimmt mich auf,
Schon wehn zurück im Adlerfluge mit
Die goldnen Locken, und mein Blick begrüßt

Des Schöpfers Bild in seiner Wiederkehr.
In hoher Röthe steigt es herauf
Aus Wolken, die gleich Morgenträumen fliehn,
Und sieh! da strahlt es - sanferröthend weicht
Der Mond zurück, der Sterne Blick erlischt,
Die Nacht löscht ihre Lampen aus, und rollt
Im Niedergang zusammen ihr Gezelt.
Wie aus des Nichtseyns Schlund der Erdenball
Dem Ruf des Schöpfers einst entgegensprang,
Vom Lichte angeflammt, staunend stand,
Und dann, am Bande des Erschaffenden,
Voll Dranges, sich zu stürzen in die Glut,
Den Herd des neugebornen Lichts umlief,
So springet er, von neuem angestrahlt,
Am Rand des Nichtseyns, wiederwerdend, auf
Und feiert dann der ersten Schöpfung Fest
An des Erwachens vollem Lebenskelch.

Wie trüber Odem von des Spiegels Glanz,
Entweicht von dem See der Dämmerung Duft.
Die Winde wachen in den Wolken auf
32 Und wiegen auf des Waldes Wipfeln sich.
Hoch stehn die Felsen, ihre Scheiteln glühn
Altären gleich. Es schwillt von neuer Kraft
Der Wolken Säugling; silberschäumend stürzt
Er über Klippen sich ins Thal hinab.
Und fließt, verherrlichtet vom Sonnenbild,
Durch des Getraides goldne Wallungen.
Sieh, alles regt und rührt sich hoch und tief.
Der Adler treibt Gewölke vor sich her
Mit sturmbeladner Schwinge; schwebend netzt
Im Silbertropfen, den der Blume Mund
Begierig auffing, ihrer Flügel Paar
Die Honigsammlerinn, indeß der Wurm,
Den Sonnenstäubchen messen, staunend weilt
Am Rand des Tropfens, seines Oceans.
Sieh, in der Höhe, in der Tiefe regt
Das Leben in Gestalten ohne Zahl
Und ohne Nahmen sich, und sieh, da tritt
Der Erde Bräutigam, der edle Mensch,
Noch ringend mit dem jüngsten Traum, hervor.

Der Traum entweicht auf des Schlafes Spur
Ins Wunderland der Phantasie zurück.
Von neuem schließt die weite Wirklichkeit
Sich dem Verjüngten auf; drei Genien
Empfangen winkend an der Schwelle ihn.

Auf Goldgewölken, in gehobner Hand
Das Zauberglas, das die Vergessenheit
Mit ihrem Rabenfittig nicht verhüllt,
Wo, gleich der Sonne Widerschein im Mond,
Der fernen Zukunft die Vergangenheit
Von neuem aufersteht, entschwebt der Ruhm
Dem Sternenkreis; hält hin des Spiegels Glanz,
Vorüber fließt im Wogendrang' die Zeit,
Vom Flügel der Vergessenheit gescheucht;
33 Vorüber auf den Wogen fließt die Schaar
Der Thaten; wen'ge gehn im Spiegel auf,
Bevor sie mit den Wogen untergehn.

Geboren an des grauen Ganges Strand,
Verkläret an Phialas¹⁾ Schilfgeräusch,
Vom Capitele dann, den öden Schutt
Des Pantheons zum Throne, das Geschoß
Kronions flammend in gehobner Hand,
Die Welt beherrschend - eine Mißgeburt

Mit dreien Köpfen nun, die grinzend sich
Zu blut'gem Kampf und Sieg einst angeblekt,
Des Denkens Flüchtling und der Deutung Spiel,
Der Tollheit Spott, der Weisheit schweigen - winkt
Zum steilen Gange die Religion.
Mit Opferfackeln leuchtet sie voran,
Und stille harrend folgt die Menschheit nach.
So lenken vom Olymp am Strahlenseil
Die Zwillingsbrüder den Piloten, dem
Kein winkender Magnet den Pol verräth,
Kein grauer Meerbefahrer Kunde gab
Vom fernen Tode, der im Strudelkreis
Und an verborgnen Klippen tückisch lauscht.

In rosenfarbigem Gewand, und schön
Wie Cypria im Schnee des Marmelsteins,
Der in des Abends Schein erröthete,
Den heitern Sterblichen am Hellespont
Sich zur Verehrung offenbarte, sinkt
Die *Freude* nieder, beut den süßen Trank
Holdselig im gefüllten Becher dar.
Die Myrte kränzt, die Traube tränket ihn,
Des Himmels Nektar träuft die Kunst hinein,
Und ihre volle Brust die Sympathie.
Im Hefen gährt der Seuche nagend Gift,
Des Ekels Galle. Faß den Zaubertrank,

*
- 34

Der voll, wie aus der Felsenkluft ein Quell
Dem Lechzenden entgegensprudelt, faß
O Jugend, in der Weisheit Maaß ihn auf!
Es ist kein leeres Sieb, an dessen Rand
Des Durstes Glut die offenen Lippen dörrt:
Des Bonzen Lehre ist ein Hirtenstab,
Der die verrathne Herde aus der Welt
Ins leere Chaos auf die Weide führt.
Der *Saniassi* 2) an des Ganges Strand,
Im stolzen Wahn, ein Gott zu werden, wird
Ein Misgeschöpf; des Schöpfers Ebenbild
Erlischt auf seinem Antlitz, und es lös't
Sein Ring sich von der Wesenkette ab.
Der Weisheit Maaß ist eine Mutterbrust;
Nur einen Tropfen aus dem Wonnequell,
Der aus der schönen Welt zum Schöpfer steigt,
Und wieder niederströmet, faßt es auf.
Der Wonnequell heißt Gottheit, Tugend heißt
Der Wonnetrophen in der Weisheit Maaß.
Auf Erden fand es Phänaretens Sohn,3)
Im Freudenkelche selber fand er es. -

So wallen auf der Sonne goldner Spur
Die Himmlischen zum Erdenkreis herab.
Es drehn um sie im Strudel des Gedrängs
Die Menschen wieder sich herum, bis bald
Der holde Schlaf die Sinnenwelt verschließt,
Und aus dem Feenland die Träume lockt.

* *
-
35

Leise athmen rings umher die Leben,
Träumen gleich der Seligen, umschweben
Ahndungen von ferner Zukunft mich:
Heilig und geweiht ist diese Stäte,
Mein Gefühl entlodert zum Gebete,
Nahet, Schöpfer, deinem Throne sich.

Das Gefühl im düstern Tannenhaine,
Die Betrachtung, die beim Sternenscheine
Bang' den Vorhang jener Welt umfliegt -
Jede Kraft, die der Natur entquillet,
Die des Edlen schöne Seele füllet,
Stärke mich, wann meine Kraft versiegt!

Jeder Thränenguß beim Feierschalle
In des Tempels hochgewölbter Halle
Sey ein Vorgefühl der Seligkeit!
Jede That, mit der die Menschheit ringet,
Jede, die das Mitgefühl umschlinget,
Sey ein Funken deiner Herrlichkeit!

Schwinden dann des Sinnenlands Gestalten,
Die mit banger Ahndung mich umwallten,
An dem Sterbelager, Träumen gleich,
Dann erhebe auf der Hoffnung Schwinge
Kühner meine Ahndung sich und bringe
Mich hinüber in der Geister Reich!

36

Auf den Trümmern der Gleichen 1) Sonett

Wankendes Gemäuer, wo der Eulen
Todtenklage fern die Leben scheucht,
Wo der Eschen hangend Laub erbleicht
Von dem Moder umgestürzter Säulen!

Grauer Thurm, um den die Winde heulen,
Grabgewölbe, wo die Natter kreucht,
Wo das Angedenken düster schleicht,
Und in Schauern nackte Geister weilen! -

Weichet, grausenvolle, morsche Trümmer,
Schwimmend auf der Zeiten Ocean,
Nimmer weicht aus meiner Seele, nimmer

Daß mich fürder nicht der Ehre Schimmer,
Nicht des Nachruhms eitler, leerer Wahn
Lenke auf der Mühe schwerer Bahn.

*

Die Stätte Sonnet

Se fu beato chi la vide in terra,
Hor che fia dunque a rivederla in cielo!

Petrarca.

Als mich jüngst die Liebe hier beglückte
Und zum Seligsten der Welt erkohr,
Als ich mich am Wonnequell verlohr
Und an meine Brust Phanina drückte,

37

Weh mir! da erblaßte sie und blickte
Durch der Wehmuth feuchten Nebelflor
Schwärmerisch zum Himmelssitz empor,
Der die Heilige von fern entzückte.

»Diese Stätte wähl' ich mir zum Grabe,
Sterb' ich einst, so fließ' auf meinen Stein
Eine Thräne nur zur Todtengabe.«

Nun ich weinend sie begraben habe,
Senket, gute Götter, mein Gebein
Neben meiner Heiligen hier ein!

Til Lykken

Du, som Længselen tidt kalder med bange Raab,
Siig, hvor dvæler dit Fied? Boer du i Biergets Kløft
Hvor med ruende Vinger
Natten vogter det gamle Guld?

Fandt i Sandhedens Skiød grublende Gransker dig?
Dig i hellige Lund Bragas Besieledede?
Lænke blodige Kieder
Dig til rullende Seiersvogn?

Bagdads stolte Calif, kied af en Houris-Barm,
Støder Bægerets Ruus bortvendt af Slavens Haand,
Thi du dvæler, o Lykke,
Ei paa Nydelsens Ederduun.

Halvfødt hilser med Graad Barnet den første Sol,
olding, sukker det træet efter den sidste Nat;
Selv af Ædlingens Øie
Rinder Taaren paa blege Kind!

38

Blive, længes og døde byder os Skiebnens Bud -
Lykke, er du et *Sagn* om en forsvunden Tid?
Eller er du en *Spaadom*
Om et saligt Elysium?

Høstfølelse ved Leinen Sonnet

Skyer drive rundt i mørke Flokker,
Røg af hævnantændte Kloder lig;
Alle Kræfter ruste sig til Krig
Og paa gamle Axe Jorden rækker.

Storme kime huult som Dødeklokker,
Solens blege Aasyn vender sig,
Ak, og paa Naturens kolde Liig
Spredt Lunden sine gule Lokker.

Store Moder, synk i Slummer ned,
Snart skal Englen Vaar igien dig vække,
Og dig venlig Ungdomskrandsen række.

Men paa Dødens askefulde Fied
Fører ingen Taare, ingen Klage
Min Phanina i min Arm tilbage!

Tilbagevendelsen

Nedknælende til slavisk Bøn,
Hvi skielver Støvets feige Søn,
At Hævnens Gud, paa tause Ild
Indslumret, vaagner grum og vild?

Lad ældehærded Klippe ryste,
Lad Oceanets Fængsel briste,
Lad Skiebnens store Kiede brækkes
Og Jordens gamle Axe flækkes;

Lad Stierne, lig visnet Løv,
Fra Himlen falde ned i Støv,
Og Stormen paa Cometers Veie
Den døde Maanes Aske feie;

Lad, udbrændt, Dagens Arnested
Paa Stormens Maaneaskesæd
Af andre Stormes Vingeslag

Omveltes, som et strandet Vrag;

Lad med opreiste Flammelokke
Cometer ud af Banen rokke,
Og bristende, i blinde Møde,
Med brystne Kloder sammenstøde -

Ha! - Undergangens Flammeflod
Fortærer Verdnens dybe Rod
Og sidste Time vanker, hviner
Imellem rygende Ruiner.

Op, alle Storme, op og dynger
Med sorte skovelige Vinger
Den knuste Skabnings Aske op,
Og hylér Liigsang fra dens Top;

Og qualte feier Asken ned
Hvor Elementers vilde Sæd
I Hvirvler syder, som et Hav,
I Altings Fødested og Grav. -

40

Du gyser, Støvets feige Søn,
Og knæler ned til slavisk Bøn?
Du skielver, som for Skyens Lyn,
For Verdenundergangens Syn?

Men uden Gruen, lig en Gud,
Seer jeg i Synets Rædsler ud:
En Taage synker fra mit Øie,
Jeg staaer paa Sandheds lyse Høie.

Ved mine Fødder Rum og Tid
Og Kræfter i harmonisk Strid,
Jeg taus nedknæler at fornemme,
O store *Verdensaand*, din Stemme.

Og Klipper revne, Havet syder,
Ud Stormen af sin Hule bryder,
Ud Flamme af forbrændte Kløfter
Og Liigstøv af udvendte Grøfter;

Og af Naturens dybe Skiød
I mægtig Udtryk Aanden brød,
Som, svulmende af mystisk Længsel,
Den Frommes Siel af trange Fængsel;

Og ud af Stormens døve Brag
En Stemme lød, lig Harpeslag:
»Naar vilde Elementers Baand,
Den altudbredte Verdensaand,

I Aander Aand, i Støvet Liv,
Naturens stedsesvangre Bliv,
Dybt i sit Væsen samler sig
Og Verden stærknes som et Liig,

41

Da rulle Elementerne
Tilsammen i Forstyrrelse,
Og Verden, i sin Oldingsalder,
Til første Chaos sammenfalder.

Men, Udspring af det Heeles Siel,
Du vender freidig til dit Væld

Hvorhen du, mystisk længselfuld,
Opanede af Jordens Muld.«

Fredens og Frihedens Fest1) Cantate

Chor

Vellyd, Høisang vore Stemmer være,
Festlig Glæde hvert et Hierteslag;
Bleg og maalløs Kummer Smile lære,
Ikkun Lasten føle varig Nag.
Dagen Fest, og Festen Glæde,
Samles her ved Sundets Bred!
Festens Guder, Frihed, Fred,
Ere signende tilstede.

Recitativ

Men hvilken Tummel, hvilke Jammerskrig
Gienlyde ved vor Fest og Jubelsang?
Fra Sønden lyder Mordets hæse Brøl
Og SlagnesVraal og Dræbtes sidste Suk.
Selvraadighed i Kamp med Ret og Frihed,
Til Tartarus steg ned og løsned' Krigen.
Et Sværd i høire Haand, en Brand i venstre,

*
— 42

Den raser grumt i Kadmus' Søsters Rige,
Nedtramper vildt den spirende Natur,
Udgyder Blod i danaidisk Kar
Og Lig og Askedynger er dens Spor.

Arie

Dæmper Glædens Røst til Klage
Og til Sukke Harpens Lyd:
Fred og Frihed, Jordens Fryd,
Fløi til Himlene tilbage!
Skal da evig Vold og Sværd

Jordens svage Slægt fortære?
Skal da intet Fristed være
Tvillingguder! eder værd?

Recitativ

Nei, her paa denne Jordens Flige de
Mod Vold og Krig et sikkert Fristed fandt;
Nei, Danien er deres store Tempel
Og Danskes Idræt deres Dyrkelse.
Her Magt med Ret i lige Skaaler svæver
Og Mildhed sidder ved Retfærdens Side -
Paa Tronen ingen Bøddel, ingen Røver,
Og ingen bunden Træl ved Tronens Fod.
Her sniger Mistroe ei paa Dydens Fied
Og feig befører den Retsindige;
Her Fyrstens frække Barm ei indeholder
Hans Ret, hans Lov til flere Folkefærd;
Og Rettigheders kiække Forsvar ei
Mod ham er Ran, som møder Dødens Rædsel.
Her mæsker han sig ei ved Fraadsergilde
Hvor Millioners Sult paa Taflet staaer;
Her pynter han til Leeg ei sig og sine
Med Millioners kolde Nøgenhed;
Ei Angest Rødmen fra hans Kind forjager
Og Skræk ei Søvnens fra hans Leiested.
43 Dybt i Uvidenhedens Mørke skiules
Ei gavnlige Sandhed her ved hævdet Løgn;
Ei Tanker have Speider, Mistvivi ei
Randsager fræk Samvittighedens Folder.
Her sætter Fyrsten ikke Millioner
Ved Lykkens Urne mod en fodbred Land;
Her ingen Fader skuer sukkende
Sin Søn gaae hen til buden Feidefærd;
Og sine Hænder vrier ingen Brud
Hvis Brudgoms Tapperhed i fremmed Jord
En ubegrædt, en usøgt Gravhøi vandt.

Duett

Begge

Sphærer og Forklarte, laaner
Os til Høisang eders Toner:
Himmelsk er vor Fest og Lyst,
Himmelsk være da vor Røst,

1

Vende gyldne Alders Dage
Gryende igien tilbage?

2

Nei, men spaaede Tid er moden:
Til en Himmel adles Kloden.

Lammet sig hos Tigren leied',
Seglen usaaet Rigdom meied',
Uden Taarer, uden Sved.

2

Rige, Arme, Høie, Ringe
Sig med Broderarm omslynge?
Tifold lønner Jordens Skiød.

44

1

Guderne fra himmelsk Fryd
Stege ned til skyldfri Klode;
Hiertets rene Drivt var Dyd,
Nydelse det største Gode.

2

Guddoms Lighed vikles ud
Af vort drivtersvangre Hierte
Og den Dyd, en Drivt begierte
Adles ved Fornuft til Bud.

1

Tidens Barndom, ak, igjen
Du undveeg til Himmelen!

2

Tidens Manddom, Jordens Haab,
Hør vor Hilsens Fryderaab.

Begge

Værer I, hvis Følge Glæde,
Dyd, Fornuft og Sandhed er,
Altid, hulde Genier,
Fred og Frihed, her tilstede!

Recitativ

Med lynfyldt Rør og hvasse Sværd omhegner
O Krigre, dem i hellig Sikkerhed,
Og hvis en sammensvoren Fiendehob
Mod Ret og Frihed æsker eders Arm,
Flux drager ud mod dem til Feidefærd,
Og blotter, tænder eders Sværd og Lyn;
Kiæk binder Seieren til eders Faner
Og vender hiem igjen med Fred og Frihed.
Da skal af Stæders aabne Porte eder
45 Med Seiersang og Borgerkrandse vrimle
Imøde Qvinder, Børn og Oldinger,
Og Mindet skal paa Fortids mørke Teppe
Med Flammer skrive hines store Navn,
Som faldt i Kamp for Frihed og for Fred.

Chor

Hæld den, som for Ret i Striden mødte,
Som for Fødeland og Frihed blødte;

Hæld den, som mod blodig, røversk Vold
Stod for Afmagt med sit Bryst til Skiold:
Straalende i uformørket Hæder
Han i Oldtids Helteskare træder;
Sagnet, Sangen glemmer ei hans Navn,
Efterslægten minder tidt hans Savn.

PAA ARVEPRINDSESSENS DØD

Græder ei naar matte Olding segner:
Aldren er en seen fuldbyrdet Død;
Græder ei naar syge Spæde blegner
Paa den taarefulde Moders Skiød:
Glædens Krands af hvide Lokker falder,
Sorgen hilser Oldingen sin Ven;
Barnets Skrig mod Lysets Straale kalder
Glæden ei til Vuggens Svimmel hen.

46

Men naar Livet, under Skiebnens Pleie
Viklet ud i yndig Ungdomsvaar,
Stolt paa Lykkens lyse Himmelhøie
Som et Træe i Løv og Blomster, staaer;
Naar det, som et Træe med tusind Rødder,
Jordens Lyst med tusind Nerver nød,
Og naar Skiebnens Rigdom til dets Fødder,
Som Tribut, paa Tidens Bølger flød; -

Og naar to, med Elskovs Himmelglæde,
Samle sig til een i fælles Favn,
Mens paa Skiød og Arm de hulde Spæde
Stammende udnynne Modernavn; -
Og en Barm af Sympathie sig hvælver,
Trøst og Lindring af den vælder ud
I Fortrængtes Hierter - o saa skielver,
O saa frygter Dødens haarde Bud!

Og naar nu den grum sin Haand udstrækker
Og forvandler Jordens Fryd til Leer;
Og naar Gravens sorte Svælg sig flækker,
Og naar Stenen sukker: er ei meer!
O saa græder; Lykkens Yndling yde
Glædens Taare nu i Sorgens Arm;
Misheld-Slavens Taare dobbelt flyde:
Een han ofrer Smerten i sin Barm.

Eders Øie da i Taarer smelte,
Eders fulde Sukke blande sig
Med de hule Toner da, som velte
Ned fra Taarnene saa sørgelig!
Sorgens sorte Fane dunkelt skygger
Over Tronen, over fiern og nær;
Tronen ei mod Dødens Krav betrygger -

O *Sophie*, ak Du er ei meer!

47

Slukt er Himmellyset hendes Øie,
Klart som Dugens Draabe, straalte med;
Dæmpet er den Røst, som vilde bøie
Mordrens stive Arm til Beltet ned;
Tom den Phantasie som Jordens Skønne
Med forklarte Himmeltræk gientog;
Stivt det Hierte, som hvad Usle stønne
Sympathetisk bævende, gienslog.

Føgende, som hendes Ynde trylled',
Sukke: ak, *Sophie* er ei meer!
Armod, hendes Sørgemindebilled',
Sukker: ak, *Sophie* er ei meer!
Magen hen paa hendes Ligseng synker
Sukkende: Min Mage er ei meer!
Ved hans Knæ en Sverm af Spæde klynker:
Ømme Moder, ak, Du er ei meer!

Ynde, Lykke, Godhed, Moder, Mage
Svandt i Dig, *Sophie*, fra dem bort;
Magens og de Moderløses Klage
Lyder ubønhørt ved Dødens Port.
Og gid Hellas' skønne Phantasier
Drømte sandt om Haabets skiulte Land,
Lig Alcestes seirende Befrier,
Skiiebnen jeg i Kampen overvandt!

Oh - men nu Dig aldrig mere vækker
Magens og de Moderløses Raab;
Skiiebnen giennem Dødens Forhæng rækker
I Dit Sted, kun Gienforenings-Haab.
O saa viis - hvis Dig med Flammevinger,
I opløftet Favn, Henrykkelsen
Op til Lysets, Livets Væld ei bringer -
Viis paa Dødens Forhæng Dig igien.

48

Ogsaa hisset er du Moder, Mage,
Skiønnere end nys Du her det var;
Støvets Former ikkun svagt gientage
Hine Idealer, Himlen har.
Og at ogsaa Veemods søde Taare
Rinde kan paa den Forklartes Kind
Maae Erindrings kielne Kummer saare
Den Forklartes glædedrukne Sind.

O saa svæv fra Himlens Stiernebue,
Klæd med Maanlys Dig i Synlighed;
Men kan jordiskt Øie Dig ei skue,
Svæv usynlig, ikkun anet, ned.
Magens Blik ved Himlens Hvælving hænger,
Og mod Himlen aabner han sin Favn;
Om ham sig de Spædes Vrimmel trænger,
Ak, og klynke ømme Moders Savn.

Denne Gruppe staaer for Dig til Minde,
Den ei Kunstens døde Marmor er:
O saa kom og Himmelroe forkynde
De Forladte, at Du er dem nær.
Sagte, som i Silkelokkers Svæven,
Vifte Trøst og Lise til dem hen;
Og til Veemods kielne Vellystbæven

Lindres ved Din Nærhed Kummeren.

Ved de Moderløses lune Leie
Du i Drømmesyn som Engel staae;
Moderlig Du over dem Dig neie
Hvidskende: o slumrer sødt, I Smaa!
Ogsaa deres Engel naar de vaage,
Led dem frem med sagte, skiulte Drag;
Væn til Dyd i Barndoms falske Taage
Dem ved Glæde og fra Last ved Nag.

49

Spæde, glemmer ei hvad eders Moder
Kielent eder lærte paa sit Skiød:
Selv den nøgne Træl er eders Broder;
Jordens store Slægtskabsbaand er Nød
Ældre selv end Dyd, for allerede
Forud at belønne Dydens Mod,
Derfor Lykken kun i Skiebnens Kiede
Strax ved eders Vugge fængslet stod.

Lykkens Sønner, eders Fied udfolder,
Træder ind i Dødens Helligdom;
Kunsten mellem Liig og Liigstøv holder
Her end eders Aners Leerphantom.
Her I lære, at i Dødens Ager
Kongen er afmægtig som hans Træl,
Og at Dødens Blund i Sarcophager
Ei er sødere end paa en Fiel.

Prinds, hvis matte Tinding Sorgen trætter,
Trøst er nu dit Hiertes store Trang.
Sangen Sorgens tunge Skygge letter;
Gid den Magt forundet var min Sang!
Ei den mod Naturens Taare flyder
Fra en Viismands golde Marmorbarm:
Trøsten deler Smerten; sukker, yder
Taarer med i den Beklemtes Arm.

Lig den syge Væxt i golde Dale
Himlens Lys igien opklækkede,
Mig Dit Smil af Sorgens tunge Dvale
Til fornyet Liv gienvækkede.
Blid Du gav mig af Din Lykkefylde;
Selv jeg tager af Din Sorg min Deel,
Sympathetisk lidende, indhylde
I Din Sorrigs Skygge sig min Siel.

50

Smiger ei min stolte Barm besmitter;
Jeg for Dyden kun min Harpe slaaer;
Den opløfter jeg af Ringheds Hytter:
Haanende for kronet Last jeg staaer.
Derfor skal min Lovsang Hæder være,
Vises og Heroers Held og Løn;
Derfor skal den deres Navne bære
Ugienkaldt, til Tidens Udløb hen.

Prinds, at Du Algodheds Glædefylde
Stræbte at udtrykke ved Din Dyd,
Og at af Din Godheds tause Kilde
Flød til Sorgens Vraaer Trøst og Fryd;
Dette skal for Fremtids Dommersæde
Og naar Smigren døde med sin Gud,
End min Sang i Hymnetone qvæde

Og fuldbyrde sin Frembringers Bud.

Du som trøstet' tusinde, Dig trøste
Trøstens blide Engel da igien;
Tungsinds Mørke om Din Tinding briste,
Og Du see bag Tidens Teppe hen.
Taalmods stille, hulde Engel tørre
Snart Din sidste Kummertaare af;
Snart, i søde Sværmerier, høre
Du Dig kalde ved *Sophie* Grav!

Udødelighed En Sonnet

Hvor Palmyras Stenvidunder stod,
Muldrer nu et Chaos af Ruiner;
Gjennem brystne Mure Vinden hviner,
Tidslen trindt om Templer fæster Rod.

51

Hele Folkefærd paa Tidens Flod
svinde hen som lette Drømmesyner;
Sildig Slægt til Fortids Tavle triner,
Sagnets Træk, udslettet, den forlod.

End du bæver ogsaa at forsvinde?
End dit Navn for yngste Slægt vil staae
laurbærkrandset, paa et Æreminde?

Liv i Navn og Marmor du forsmaae!
Navnløst Liv hos yngste Slægt at vinde,
Frugtbar Daad i Nutids Furer saae!

Menneskets Kald Plus ultra

Paa Aanders Bane ingen Støtter¹⁾
opreistes af en kiek Alcid,
oprundne Slægt end vid're fløtter
den svundnes Maal fra Tid til Tid.

Naturens skiulte Plan at finde,
Du Væsen med opløftet Blik,
og større Aanders Værd at vinde
du Villien og Tanken fik.

Træng ind, hvor første Aarsag avler,
ind i Naturens Helligdom;
med Verdenlovens skjulte Tavler,
dit Bytte, rig tilbagekom.

*
– 52

Fald hen til dine Liges Hierte,
see deres Liv, see deres Siæl,
en høire Verden, Glæde, Smerte
og Frihed, rene Aanders Hæld.

Hvis da Betragtning dig indvied'
at finde Skiebnens mørke Spor,
hvis Dyd dig fra dit Selv befried' -
da vov at røre Skiebnens Ror.

Uskrækket, hold Fornuftens Fakkell
for Overtroens falske Gud,
qvæl *Løgnens* tordnende Orakel,
stød Altret om, sluk Ilden ud.

Med Brutus's Dolk bestorm det Sæde,
hvor første Led af Trældoms Baand,
som Myriaders Taarer væde,
end strammes op af *Voldets* Haand.

Skiønt baaren i en jordisk Hytte,
Du er af Guders Himmelæt,
og faaer Daimonens Værd til Bytte
i Kamp for *Sandhed* og for *Ret*.

Engang skal Sandheds Aasyn bryde
igiennem Løgnformørkelsen;
skal Ret med Enevælde byde,
og Drifters Oprør hylde den.

Et Tempel, hvor Fornuftens Lære
er Almenlov, engang skal staae;
Jordklodens Kreds dets Tilje være,
dets Overhvælving, Himlens Blaae.

53

Kun Lade dvæle, Feige bæve,
vor Høst var Fortids rige Sæd;
en Høst for Eftertiden hæve
Sig da igjen af Nutids Sveed.

End en Gregor²⁾ fra Capitolet
formørket Jord med Lynild slog;
en Torquemada's³⁾ Gud paa Baalet
end Tænkeren til Offer tog.

Endnu skreg til en Bourbonide
en Million om Skiul og Brød,
lig Hecatomben, af hvis Side
for Billedguden Livet flød,

om Hine, hvis udkaarne Vælde
ned Løgnens, Voldets Tempel brød,
dybt havde knælet for dets Ælde
og agtet Trudslers, Hævn og Død.

Lad hele Folkefærd forsvinde
i Fortids Skygger, uden Savn!
End yngste Slægt med Sang og Minde
skal hædre hines Daad og Navn.

Elvin og Elvina

»O bliv dog, o bliv! af min udstrakte Arm
til Eet med din Pige omslynget;
o bliv dog, o bliv ved min kiærlige Barm
af Angest og Ømhed snart kold og snart varm,
af varslende Anelser tynget!«

54

»O løs dog, du Hulde, du Søde, dit Favn,
løs Armenes holdende Knude!
en Nidding kun dvæler i glædelig Havn;
min Lykke med Bytte og hæderligt Navn
mig vinker paa Bølgen derude.

Hesperiens Høst og Arabiens Vaar
jeg snart bringer hiem over Havet;
snart flettes med Indiens Perler dit Haar,
snart herlig paa Persiens Tepper du gaaer,
som Dronning for Jordan begavet.

Dig, Herlige, ydes hver Vaar og hver Høst,
som stiger fra Solgudens Trone;
hver Kunst dig fortrylle med kongelig Lyst;
min Fare og Møie, mit modige Bryst
med Avind min Lykke forsone.«

»Langt sød're hos dig ere Buskenes Bær,
end Frugt fra hesperiske Hækker;
langt blødere Engen end Tepperne er,
og Indiens Perle mit Smykke ei værd,
naar Elvin af Engen det brækker.

Og fyldte du Seierens uhyre Haand
med Østens tilbedede Krone;
saa friste selv det ei din nøisomme Aand,
men fængslet af Elskovs fortryllende Baand,
med Lidt dig Elvina forsone.«

'Ei fængsle du, Hulde, ei fængsle du mig,
jeg gaaer dig af Faren at vinde;
med Hav og med Storm jeg vil kæmpe om dig;
det ankes ei skal, kun ved Sledskhed og Sving
jeg vidste dit Hierte at finde.

55

Det ankes ei skal, at kun Hæder var værd
i Favn af din Elskov at hvile:
skiønt Freden forseglar det rustende Sværd,
jeg skal til ublodig, dog hæderlig Færd,
til Farer og Møie bortile.'

»O Elvin, lad Elskovs blidt styrende Bud
din kneisende Stolthed nedbøie!

Bliv her, vær min Brudgom, min Engel, min Gud!
Du elsker mig ikke, er Æren din Brud,
din Bryllupsfest Farer og Møie.

O denne omdrømte Gudinde ei kan
som jeg, til et Hierte dig trykke!
Hun rækker dig Krandsen fra Lighulens Rand,
og lokker med den dig i Dødnings Land -
o Elvin, jeg løser dig ikke.«

'O løs mig - »o tøv dog - 'o løs mig - »o tøv -
'see Bølgerne vinkende stige -
»o tøv dog; thi Bølgen for Bønner er døv -
'hør, Vinden mig kalder i susende Løv -
»hu! tøv hos din gysende Pige.

O tøv dog, o tøv! af min udstrakte Arm
til Eet med din Pige omslynget;
o tøv dog, o tøv ved min kiærlige Barm,
af Angest og Ømhed snart kold og snart varm,
af varslende Anelser tynget!«

'O løs dog, du Hulde, o løs dog dit Favn,
løs Armenes holdende Knude!
En Nidding kun dvæler i glædelig Havn;
min Lykke med Bytte og hæderligt Navn
mig vinker paa Bølgen derude.

56

Til Afsked, du Hulde, du Søde, din Ven
et trøstende Ord har at sige:
Naar Vaarløvet rasler for Vindene hen,
og gæstende Trækfugle flyve igien,
jeg favner min Brud i min Pige.'

»Saa far da - nei, tøv dog, jeg holder dig fast,
en Bøn og et Løfte du høre:
Naar hiemad du styrer din vingede Hast,
et melkehvidt Flag paa den steilende Mast
din signede Hiemkomst da føre.

Paa Stranden jeg fletter af Grene et Tag,
og Mos jeg mig samler til Leie.
Der skal jeg, o Elvin! ved Nat og ved Dag
med stirrende Blik efter melkehvidt Flag,
til Andagt og Bønner mig bøie.

Min Eenlighed være en Enkestand lig,
din Hiemkomst min Bryllupsfest være!
I Hytten jeg reder et Leie til dig,
der hvile dit Billed ved Siden af mig
til Bølgerne hiemad dig bære.

O strømmede Skiebnens Velsignelses Væld
fra mine, dig signende, Hænder!
Omhegnet af Hellighed være den Fiel,
paa hvilken mit Liv og mit Haab og mit Held,
min Elvin sig bort fra mig vender.

Fra ledende Stierne høit over din Raa
en straalende Bane udvælde;
en Engel for Kiølen paa Bølgerne gaae;
vidtvarslende Flammer paa Skierene staae
og Venskab paa Havnenes Fielde.«

57

Hun hælder sin Kind til hans bølgende Bryst,
ned Haaret fra Skuldrene vælder;
paa Læben en synlig, men uhørlig Røst,
med signende Øie i Taarer opløst
sit Hoved tilbage kun hælder.

I Sukke hans hærdede Barm nu udbrast,
hans Øie i uvante Draaber;
med brændende Læbe han hænger saa fast -
Dog, 'Søde, Farvel!' saa han raaber i hast,
'Farvel!' - han fra Bølgerne raaber.

»O Elvin! min Elvin! o bliv dog! hvorhen?« -
Saa lyder den Trøstløses Klage.
Lad fare, Elvina, lad fare din Ven,
naar gæstende Trækfugle flyve igien,
da vender din Ven jo tilbage.

Alt løfte de modige Sømænd saa steil
til Borde det strammende Anker;
alt svulme af Vinden de susende Seil,
og flyve paa Havets vidtblaanende Speil
bag Synskredsens taagede Skranker.

Halv livløs, med standsende Aande og Blod,
Elvina paa Strandbredden ligger.
Da Aftnen paa Havet med rødne Fod,
med stjernefuldt Hoved i Skyerne stod,
hun vaagnet' i duggende Skygger.

Hun reiste sig mat op af Sand og af Tang,
og Duggen af Lokkerne rysted'.
Vel rødme Varme til Kinderne sprang,
dog var hendes Barm saa forunderlig trang,
af Mishaab og Anelser krystet.

58

Da brækker, som Knoppen, den taagede Skye,
og Maanen, som Blomsten, udspringer;
for aabnede Himmel nu Sorgerne flye,
og tryllende Drømme til Skyggerne tye
med spraglede Sommerfuglvinger.

I dulmende Afmagt nu Smerten sin Braad
fra blødende Hierter maae bøie;
med sværmerisk Smil og med lindrende Graad
nu Veemod til Himlen, med Stierne besaa't,
opløfter sit stirrende Øie.

Med himmelske Taarer, med udvidet Bryst,
Elvina, du aner og drømmer;
lig bævende Psyche, af Lænkerne løst,
i Flugt til Elysiums nærmere Kyst,
i Vellyd og Syner du svømmer.

Med stigende Længsel du sværmerisk spaaer
om Øer i Stiernernes Belte,
hvor Vaaren uældet paa Høiene staaer,
hvor Hiertet af evig Henrykkelse slaaer,
og Sange fra Læberne smelte.

Beruset af Vellugt, inddysset af Sang,
du hviled' paa Snee og Jasminer;
du aandede Længsel og vellystig Trang,
til Elvin, som Engel, af Busken udsprang
med himmelsk forklarede Miner.

Men Guderne Psyche til Jordkloden bandt,
og Døden kun Lænkerne bryder.
Elvina sig atter paa Strandbreden fandt;
med Himmelens Billed, hun sværmende vandt,
rundt om sig hun Jordkloden pryder.

59

Lig hjemvegen Slave, af Vogterens Haand
giengreben; han fletter med Længsel
Erindringens Roser i tyngende Baand,
og maler sit Hiem med opfinderisk Aand
paa Muren af ensomme Fængsel.

Ved Haab halv forklaret, med Skiebnen i Fred,
Elvina af Søvnens nu favnes;
saa svimmel, som vugget paa Skyer, hun gleeed
i Selvglemsel ned paa den sandede Bred,
og Elvin ei længere savnes.

Da Morgenen, hilset af Lærkernes Slag,
udstraaled' af Vandenes Flade,
hun hvælvede dryppende Grene til Tag,
til klosterligt Leie hun udsprede Lag
af Mos og af tørrede Blade.

Af Græstørv fra Engenes blomstrende Skiød
et Alter i Hytten hun reiste;
som Virak, dets Vellugt var liflig og sød.
Til Haab og til Styrke i Liv og i Død,
et Kors høit i Viraken kneiste.

I Cellen, indviet til Elvin og Gud,
hvor Andagt og Kiærlighed brænder,
der sidder en Nonne, der sidder en Brud,
i Havet hun skuer saa længselfuld ud
og løfter andægtige Hænder:

»O Du som selv knyttede Kiærligheds Baand,
Alkiærlighed, Dig jeg paakalde:
du holder det svulmende Hav i din Haand,
du holder i Havet mit Liv og min Aand,
Alkiærlighed, lad ham ei falde.«

60

Sit Ansigt, forklaret af Andagtens Ild,
til blomstrende Alter hun trykker.
En Engel ved Korset staaer herlig og mild,
dog synes formørket hans straalende Smil,
naar bort ud i Havet han blikker:

Den himmelske Vogter med Tillid og Roe
den Bedendes Afsavn formilder,
og signer den Uskyld, som kiærlig og troe
til Gud og til Elvin indvier sin Bøn,
og Andagt med Kiærlighed ilder.

Thi dog hendes Siel kun af Elvin er fuld,
med ham hun det Herligste kroner:
han straalere i Morgenens Purpur og Guld,
i Aftenens Stjerne han blinker saa huld
og hvisler i Nattergaltner.

Naturen af Elvin et Aftryk kun er,
hans Ynde og Pragt kun den viser;
selv naar hun fra Korset til Himmelen seer,
end møder han hende i Glorieskiær

og ham hun med Bønnerne priser.

Selv der, hvor der hverken er Fryd eller Savn,
hvor Lyset og Lyden forsvinder,
og Livet er dæmpet - i Søvn gudens Favns
hun skuer hans Billed, hun hører hans Navn,
og Liv og Henrykkelse finder.

Saaledes, ved Andagts himmelske Trøst,
ved blomstrende Haab og Erindring,
hun aander og lever i sværmerisk Lyst,
og saarer end Frygten det hellige Bryst,
ved Alteret finder hun Lindring.

61

Men Axet alt vinker fra bøiede Straa,
og Meieren Guldsæden fælder;
de afklædte Marker henfalme til Graa,
de tiende Lunde i Regnbuer staae,
og Aaret til Hvile sig hælder.

End sidder Elvina troe under sit Tag
med havad udstrækkede Hænder.
For Elskerens Hiemkomst, ved Nat og ved Dag,
med stirrende Blik efter melkehvidt Flag,
af hellige Luer hun brænder.

Alt gæstende Trækfugle flyve igien
og Taget af Hytten bortvifter,
da Vaarløvet rasler for Vindene hen.
En Bolig til Bryllup for sig og sin Ven
hun søger i Strandbredens Rifter.

Med Elskerens Billed' og Korset hun gaaer
glad ind i den ensomme Hule;
med Haab hun forgylder de trængende Kaar,
med Haab hun saa rolig i Munden staaer,
naar Vindene rundt hende kule.

Men ak; forgieves ved Nat og ved Dag
af Andagt og Længsel hun brænder;
forgieves hun sidder ved Bølgernes Brag
med stirrende Blik efter melkehvidt Flag,
og løfter de mødige Hænder.

Og ak! nu visned' nys blomstrende Kind,
nu Haabet i Brystet bortdøde:
det mørknes, saa kvalmt er det anende Sind,
det synes som Skiebnen af Strandhulen ind
med Rædsler kom hende imøde.

62

Den signende Moder med bævende Røst,
med halvbaaren Bøn hun paakalder;
tæt trykkende Korset til haabløse Bryst,
hun blundende føler en lindrende Trøst,
til Søvn paa hende tung falder.

Og Solen nediler i blodrøde Giord;
det synes rundtom sig at ynke;
det synes at buldre i rystende Jord;
Forfærdelsen raver ved Skibenes Roer,
som Stierne ikke tilvinke.

Og pludselig Himlens tykhvælvende Rum
i vraalende Storme udbrister:

de hylende, knagende Skove staae krum,
og Himmelen Havets opkaagende Skum
tilbage, som Sneefoge, ryster.

Hun sover, - dump Havet mod Klipperne slaaer,
og steiler mod skumklædte Bredder;
hun sover, og høit over Hulen det naaer,
i svulmende Fraade for Løvleiet slaaer,
og Døden ind til hende træder.

Lig Dødningen jaget af revnende Grav,
hun livløs til Udgangen iler.
Hun bøier, hun flækker det mødende Hav.
Den Engel, som Skiebnen til Værn hende gav,
end rolig i Oprøret smiler.

I døvende Storme, paa høiere Bred,
hun Gudernes Almagt paakalder!
»I himmelske Magter, o red ham! o red!
Qvæl Stormen! Styr Havet til Afgrunden ned!«
Bedøvet til Jorden hun falder.

63

Blant Bølgernes Anfald og Skierenes Svig
en Seiler paa Skumhvirvler stiger.
Det lyder som Skibbrud, som Synkendes Skrig.
Paa Strandbredden reiser den Daanede sig,
og Englen fra hende bortviger.

Nu nedsvælger Stormen sit døvende Brag,
de faldende Bølger kun sprette.
Saa sort som en Ligfærd, med dæmpede Slag,
de bære en Ligbaar, de bære et Vrag,
og langsomt paa Stranden det sætte.

Til Liglampe Maanen gientænder sit Skin,
som Ligsange Stødvinden klinker.
Elvina sig nærmer med anende Sind,
hun seer og med Skrig og med blegnende Kind
paa Vraget hun Sielløs nedsynker.

Med dæmpet Bevidsthed, med skyggefuld Siæl
tilbage til Livet hun vender.
»Velkommen, velkommen, du hellige Fiel!
Velkommen, mit Liv og mit Haab og mit Hæld!
Min Elvin, min Brudgom jeg kiænder.

Min Eenlighed nys var en Enkestand lig,
din Gienkomst mit Bryllup nu være.
I Kamret jeg redte et Leie til dig,
der hviled' dit Billed ved siden af mig,
didhen jeg min Brudgom vil bære.«

Hun løfter ham op i sin mægtige Arm,
og bærer ham ind i sit Kammer;
hun trykker ham tæt til sin rallende Barm,
af Døden og Livet snart kold og snart varm,
og knuset af skrækkelig Jammer.

64

Hun lægger ham ned og hun tager hans Haand,
fra Jord og fra Jammer hun stræber.
»Kom Død! knyt mit himmelske Ægteskabsbaand!«
Da brast hendes Øie - den martrende Aand
undveeg fra de visnende Læber.

Det Bedre (I en Stambog)

Den Taare, som ved fremmed Sorg og Nød,
lig Duggen paa en Sørgestøtte, flød;
den Læbe, som i sønderrevet Bryst
inddyssed' Kummer med Vennerøst;
den Haand, som førend Arme bade,
oplukkede den rige Lade,
som modtog trætte Vandrers Stav,
og lønlig Taare tørred' af. -
O denne Læbe, denne Taare,
o denne milde Englehaand
er mere værd end Biergets rige Aare,
end Ærens Krands og Amors Rosenbaand.

Til den Helliganede

Hændelsen, omvunden af din Kiæde,
tam ved dine Fødder ligge maa;
Hensigt, Orden, Skiønhed, Liv og Glæde
Haand i Haand rundt om din Trone staae.

Stiernerne af Lysets Strøm du støbte,
rundt omkring du hvælvend' Æteren;
65 Jord og Maane du i Dunst indsvøbte,
og til Solens Ildbarm lagde hen.

Hist endnu din Almagt Verden dreier
og med Ætherhvirvlers¹) Svøb omsnoer:
Selv fremfnysende Comet ei skeier,
hvirvelbunden, ud i Sphærers Spor.

Her du Dødens Askeørken dækker
med en Vaar af Væsener igjen,
Og paa Jorden, deres Vugge, lægger
Lys og Blomst og Frugt til Gave hen.

Stiernerne til Diadem sig velte
om din Tinding; Ætren er din Giord;
rundt om alle Væsner som et Belte,
o som Moders Favn, du Armen snoer.

Du, du var og er og end skal være,
Rum dit Tempel, og din Festdag Tid,
Liv din Dyrker, Fryd din Lov og Lære,
Liv og Fryd, Tilbedede, din lid.

Du - hvad end Henrykkelsen dig kalder

hist ved andre Soles Arnested,
eller her i Jordens Støv, - dybt falder,
Helliganede, for Dig jeg ned.

*
—
66

Det dobbelte Bedrag Sonnett

Aldrig nøisomt, længselsvangert, higer
Hiertet efter meer end *nu* og *her*,
derfor Haab dets barnlige Begiær
mild med ventet Fryds Phantom beriger.

Men naar da den seene Dag opstiger
og den saligdrømte Fryd er der,
svunden ak! er Yndens Trylleskiær,
thi den kun var Haabets golde Smiger.

»Haabets Smiger mig saa sødt bedrog,
lød til Skiæbnen Adamidens Klage,
tag min Fryd, giv dens Phantom tilbage.«

Og Erindring Haabets Pensel tog,
malede i Fortids Skyggedage
Haabphantomets idealske Mage.

Erindringer

Se fu beato chi la vide in terra,
Or chi fia a rivederla in cielo!

Petrarcha.

Jeg hende saae, o søde Minde,
O vær min Kummer stedse nær!
En Helligdom hun var for hver,
En himmelsk Dyd og jordisk Ynde.
Mit Blik ved hendes Smil hang fast,
Og Hiertet slog med dobbelt Hast.

67

Jeg hende saae af Trængslen svinde
Ud i Naturens Eensomhed,
Og der de skønne Sieles Fred,
En Engels rene Glæde, finde.

Hun drog mit Hierte efter sig,
Paa hendes Spor jeg listed' mig.

Jeg hørte hendes Tryllestemme
Udfolde sig til Harmoni,
Og, o! den Fryd, jeg svømmed' i,
Kun Elysæerne fornemme.
Og hendes Siel imøde kom
Min Siel i Vellyds Helligdom.

Jeg hende saae til Himlen skue
Fra Altret med opløftet Sind,
Og hendes Øie, hendes Kind
Antændt med hellig Andagts Lue.
Jeg knælede hos hende ned,
Til Himmelen hun drog mig med.

Jeg hende saae, da Taarer fløde
I Mismods Furer paa min Kind,
Med Tvillingsorg i bange Sind,
Med Taalmods Smil, min Taare møde.
Jeg sank til hendes ømme Bryst,
Og følte Sympathiens Trøst.

Jeg hende saae, med yndig Smerte,
En Engel, staae i Kreds af Nød:
I Armods Haand hun lagde Brød,
Hun Sorgen Haab og Taalmod lærte.
Gud signe dig! - jeg høit udrød;
Gud signe dig! - rundtom gienlød.

68

Min Taushed blev min Attraaes Fængsel,
Min Barm af Suk blev stor og øm;
Hun var min Tanke, var min Drøm;
Hun var mit Minde, var min Længsel.
Engang hun sad ved Bækkens Bred,
Jeg satte mig hos hende ned.

Rundtom med Tempelstilhed svømmed'
Udsprungne Vaar i Maanens Skier;
Jeg aned' fierne Fremtid nær,
Og himmelsk lykkelig mig drømmed'.
»O kan du, vil du elske mig?«
Hun stammede: »Jeg elsker dig.«

Naar Nattens Kreds sig hvalte, hvilte
Hun sødt og yndig i min Arm;
Naar Dagen brast af Østens Barm,
Med første Blik hun mig tilsmilte:
En Guddom hun, en Fest hver Dag,
En Tempelhvælving Hyttens Tag.

Jeg hende saae, de brystne Blikke
Indhyllede til sidste Blund;
Jeg hang ved hendes kolde Mund,
Men, ak! mit Skrig fornam hun ikke.
Til Graven bort de hende bar',
Men skrækkelig min Jammer var.

69

SØSTRENE (I en Stambog)

Da dybt af Sorgens Torneskiød
Prometheidens1) Klage lød,
Og Guderne hans Graad saae rinde,
Bønhørte de hans bange Raab,
Nedsendte ufødt Glædes *Haab*,
Og Søsteren, den svundnes *Minde*.

*
—

Kun Glemmigikke Sonnet

Vinterstorme deres Lænker brøde,
Nina end tilsmilte modne Høst
Diende ved Jordens fulde Bryst,
Ak, men begge med hinanden døde.

Vaaged' jeg, et Haab kom mig imøde,
Sov jeg, nærmed' sig som Drøm til Trøst,
Hvidskende med liflig Tryllerøst:
Gravene, lig svangre Fure, føde.

Og da Lærkens Sang velkommen bød
Unge Vaar i Furens første Smykke,
Saa ved Ninas Høi min Længsel lød:

Slid dig løs fra Gravens svangre Skiød! -
Men af Gravens Skiød kun *Glemmigikke*
Spirede paa nye for mine Blikke.

70

Raadet (i et Exemplar af Messiaden)

Naar for dit Øie Tungsinds Sørgeflor
Rundtom indhyller Himmel, Tid og Jord;
Naar, svulmende af mystisk Længsel,

Dit Hierte slaaer mod Barmens Fængsel;
Naar Haab i den Melankoli,
Din matte Siel sig svøber i,
Naar Venskab i dit klemte Bryst
Ei straalers Dag, ei smiler Trøst -
O tye da, tye, lyssmilende Veninde,
Til Musen hen, og lær, paa hendes Skiød,
I sødt Bedrag et Paradiis at finde,
Raskt tryllet bort fra jordisk Sorg og Nød.

Gienkomst

Naar Gryllen¹) klynkende i Hvile
Og Fred inddysser mine Been;
Naar Nelder om min Mindesteen
At dølge Navn og Sagn, fremile:
Selv da du sødt vil drage mig
Fra Stiernehimlen ned til dig.

Naar veemodsfuld min Høi du søger
I Aftnens Skier, og da en Vind
Saa kølig aander paa din Kind,
Saa kiælent med din Lokke spørger:
Min Aand det er, som sagtelig
I Gravens Vind omvifter dig.

* 71

Naar Drømme det, du ønsker, tage
Til Skikkelse, din drukne Siel
Sødt til endymionisk Held,
Til meer end jordisk Fryd, bedrage:
Min Aand det er, som tryller dig
Med himmelskiønne Drømmes Svig.

Naar Taaren gennem Taarer trænger,
Naar Sukket svulmer i dit Bryst,
Dog brat du føler Fred og Trøst
Og ved et Smil din Taare hænger:
Min Aand det er, som englelig
Udaander Fred og Trøst til dig.

Naar Psyche²) bundne Vinge hæver
Og sødt tiltrukken, stræber frem,
I Længsels Suk til Aanders Hiem;
Men mellem Jord og Himmel bæver:
Min Aand det er, som hemmelig,
Som elskende tiltrækker dig.

Naar Veemod blander Graad med Smile,
Og sværmerisk din Siel da gad
Saa sødt, som Svanen i sit Qvad,
I Sukkemelodie bortile:
Min Aand med din saa hemmelig
Til Fryd og Tungsind blander sig.

Naar susende Begeistring svæver
Fra Lundens Hvælving ned til dig,

Din Siel til Stjernehimlen sig
Paa hellig Gysen, svulmet, hæver:
Min Aand det er, som svøber sig
I Gysen, og bortfører dig.

*
- 72

Naar Sløret rundt undfalder Psyche
Og du fra aabne Himmels Skier
En Ilende sig nærme seer,
Og til forklared' Barm dig trykke:
Min Aand det er, som favner dig
Og *da* i Himlen føler sig.

Himmelsynet Sonnet

Naar Natten med sin Stjernekrone svæver
høitidelig om drømmetryllet Jord,
med Savn og Længsel jeg paa vante Spor,
Forklarte *Nina*, til din Gravhøi bæver.

De svundne Glæder jeg tilbage kræver
her, hvor med dig og Fortid Mindet boer;
Og see! til meer end Lise, deres Chor,
Et Himmelsyn, paa Gravens Bred sig hæver.

Dit lyse Blik, dit fromme Englesmil,
Din Favn og Svanebarm, din Læbes Ild,
Dig og din Elskov, Tabte, jeg gienfinder.

Dog snart det søde Trylleri forsvinder;
Kun døde Glæders Skygger ak! jeg seer
og sukker dybt: du var - jeg er ei meer!

73

Til den Troløse

Naar paa dit Skiød en Anden troner
bestraalet af dit Øies Ild:
Naar ei for Jordens tusind Kroner
han bytted' bort din Vellysts Smil;

Naar da i dobbelt Favn forenede,¹⁾
med Mund paa Mund, med Bryst mod Bryst,
som til et Støttepar forstenede,
I daane, døe i Elskovs Lyst;

Og nu, du med gientændte Blikke
af Glædens Dvale vaagne maae -
da, lig en Afdøds tomme Skygge,
mit blege Billed for dig staae.

Hvi visner nu paa dine Kinder
i Vellysts Smiil dit Hiertes Hæld?
Siig, hvi, af Rædsel pidsker, rinder
dit Blod tilbage til sit Væld?

Før lig en Gæst fra Engles Rige,
mit Billed du velkomment bød,
og Phantasien Englens Lige
til Himlen løfted fra dit Skiød.

Af Fordums Baggrund nu det træde
med Sygdoms Bleghed, Sorgens Træk,
ei meer med Englekommens Glæde,
men fulgt af Anger, Skam og Skræk.

*
— 74

Som naar om lukte Øielaage
et Natsyn varsler Nød og Vee,
saa du i Mindets qualme Taage
end slukte Dages Skygger see.

Din Elsker paa sit Skiød dig vugge
og spotte Skræk og Anger bort,
dog viid, Erinnerne oplukke
alt Orkus'2) tunge Kobberport.

Naar jeg min matte Aand udsukker,
naar Jordan tager mod mit Leer,
og Veemod ved min Gravhøi klukker:
Han sover - muldrer - er ei meer!

Da - gys! - Erinnerne3) oprive
min Grav, og danne paa dens Bred
af Ligdunst mit Phantom og drive
det derfra til dit Leiested.

Med visnet Læbe, udslukt Øie,
med standset Hierte, lydløst Bryst,
saa staaer jeg for dit tause Leie
ved Taarnets hule Midnatsrøst.

Du svømmer trygt i Søvnens Taage
med Rosen lig udsprungen Mund,
Og veed ei at Erinner vaage
hos trygge Troløshed i Blund.

**
— 75

Dit Hierte sig af Fryd forstørrer,
din Haand til Skiebnens Urne naaer,
thi Phantasus, de Drømmes Fører,
blid ved dit Hovedgierde staaer.

End hviler du bag Søvnens Dække,
end male Drømme sig derpaa,
men snart skal Søvnens Forhæng sprække
og Gravens Søn i Riften staae.

Rundt Livets Skueplads er øde,
og Hielpens Haand er Søvnens Træl -
Nu du for Svig og Meneed bøde
med rædselgiennemboret Siel.

Fortvivlende, du sønderslide
de silkebløde Lokkers Baand!
Fortvivlende, til Blod du vride
den rene Snee paa krympet Haand:

End ei for Dagens Komme svinde
opbrukne Liighøis fæle Søn;
men ved din matte Tinding binde
Erinnen ham til Meneeds Løn. -

O grumme Systre, holder inde,
og daaner, stivnede til Steen!
Til Graven du igien forsvinde,
Vanskabning, Dunst af skiøre Been!

Mit Hierte smelter, Taaren flyder.
Mig smitte ikke Hævnens Lyst.
Min Haand jeg til Forsoning byder,
Troløse, Dig, med sonet Bryst.

76

Mit Billede sig ikke trænge
ind i din Elskovs Helligdom,
og ved din Tinding aldrig hænge
Erinnens Grumhed mit Phantom,

I Tungsinds hellig stille Mørke
Dit Billed' jeg opstille skal
og ak! med Taarers Offer dyrke,
tro i mit glædeløse Kald.

Imens hver Morgens Purpur dugge
ny Glæde paa dit Leie ned;
hver Aften kun i Blund dig vugge
til sødt Bedrag og Glemsels Fred.

Naar mørkt mit Blik ved Himlen hænger,
en Fryd nedsynke i dit Sind;
naar ak! min Taare frem sig trænger,
et Smiil udspringe paa din Kind.

I Kreds af alle Aldres Glæder
du sildig staae paa Gravens Rand;
naar Dødens Skygge for dig træder,
da gennemstraale Haabets Land!

Ved Christushovedet, af Annibale Carracci, i det Dresdenske Gallerie

Aldrig Suk fra denne Læbe lød,
Aldrig smelted' Graad fra dette Øie,
Denne Ungdom, dette Guddomsnøie
Evig troner over Jord og Død.

Da fra denne Læbe Almagt bød,
Hendelsen sit Septer maatte bøie;
Disse Øine over Jordens Høie,
Liv og Lys og Fryd og Haab udgød.

Dog, hvad mørkner disse Øines Straaler?
Hvad betynger dette Aandedræt?
Tungsind, Medynk Jorden kalder det:

Saa, i Røg af Løgnens Offerskaaler,
Gud, paa Evighedens Rand han stod
Og nedstyrted' sig i Tidens Flod.

Skadesløshed

I Mildhed mod hans Søn sig at foreene
Prometheus Genier og Guder bad:
Vi give Mæle, Tanke, Kunst og Qvad,
Saa raabte Smintheus, Hermes og Athene.

O store Zeus - Kronion, du alleene
Forsmaaer at træde i de Mildes Rad?
Velan, udbrød hans grumme Haan og Had,
Med Nød og Død jeg vil din Søn forlene.

Da dysser jeg, som sødt og tit bedrog,
Ham ind i Drøm, at Urnen snart skal springe,
Og han nyebaaren sig af Asken svinge.

Saa nynnede' Phantasus og barnlig jog
En Sommerfugl med nysudvoxen Vinge,
Som paa Athenes Hielmbusk Sæde tog.

Til Qvinden

Dig, Natur fuldendt neddukked'
Dybere i alt det Skiønnes Væld,
I hvis blide Ynde, fromme Hæld
Hendes Almagts store Kreds sig lukked!

Mythen lærer, det var dig, som plukked'
Først i farlig Frugt det store Skiel,
Sagnet, at med fremmest aabnet Siel
Først du styred', skjønt for Magen bukked'.

Siig, hvi følger, Hulde, du da ei,
Først foran i Løbebanens Skranker,
Magen siden paa hans Seiersvei?

Atalante liig, du barnlig sanker
Smiggerns gyldne Æbler, medens han
Seiervinget iler dig foran.

Til Eros¹⁾

Med et Slør Urania²⁾ hist spinder
Eros, svæver du til Jorden ned,
Og saa himmelskt tryllende dermed
Jordisk Skiønhed for vort Blik omvinder,

Saa at alle Tidens Ar forsvinder
Og for salig drømt Fuldkommenhed,
Med Urania i hellig Fred,
Hvert Begiær i Tankens Furer rinder.

* *
-- 79

Harmoniens Fødte, rene Gud,
Saa du os fra vor Fornedring leder
Blid tilbage, med indivi'de Kieder,

Saa hvad Skiebnen skilled', ved dit Bud
Bristende af Selvheds trange Skranker,
Sig igien til salig Eenhed sanker.

Sange for den 28 og 29 Januar 1801

I

Festligskiønne Dag, hvis Straaler
Modnede vort Nordens Haab,
Hædres Han ved fulde Skaaler
Og ved festligt Fryderaab?
Kast din lyse Straalekrone
Ned til os fra Himmelen,
At vi for vor Fyrstes Trone,
Værdigt Offer, lægge den!

Krigens Hov ei her nedtramper
Furens unge Haab til Savn;
Folkerige Stad ei damper
Her i Tvedragts Flammefavn.
For den vise Fyrstes Trone,
Al vor Glædes Væld og Maal,
Flette vi vor Palmekrone -
Derfor Dannerfredens Skaal.

Ingen Sultan Folket bøier
Til et Lastdyr under Aag;
Ingen Pøbel sig ophøier,
Kronet af en Dæmagog.
80 Magt og Ret sig lige veie;
Om vort trygge Ildsteds Baal
Flid og Fryd i Dands sig dreie -
Derfor Borgerfriheds Skaal.

Du, for hvilken tusind Bønner
Stige nu fra Land og Stad;
Du, som Purpuret forskønner
Med usmittet Egeblad;
Du, vor Styrke, Fryd og Ære,
Signede! din Skaal i Dag
Ei blot denne Skaal skal være,
Men hvert freidigt Aandedrag.

2

Dagens Fest til Fryd os kalder,
Ingen Mening, ingen Dragt,
Ingen Fordom eller Alder
Bryde vore Hierters Pagt:
Vor Samdrægtighed et Billed
Være paa den Fredensgud
Som, ved Tronens Fod henstillet,
Fyldehornet gyder ud.

Ingen dithyrambisk Glæde
Skal vanhellige vor Fest;
Charis er blant os tilstæde,
Pallas er vor høie Giest:
Thi kun saa vi værdigt hylde
Ham, som frem i Viisdoms Spor
Byder Tryghed, Flid og Fylde
I vort lykkelige Nord.

81

Du som til vor Fest vil skeele
Og maaskee miskiende den,
Fra din Tue til det Heele,
Sku ad Jordens Runding hen;
Og du skamfuld da skal sige:
Hvor er mere Ret og Ro!
Og i Længsel ikke hige
Til Garonne, Rhin og Po.

Gierne bytted' Hesperider
Hattespydets¹⁾ Tyngde for
Lette Aag, hvormed du skrider

Dania, saa skøn og stor.
Hine sig med Enkens Taarer
Vende bort fra Friheds Gud,
Men med Velstandskrandsen kaarer
Ømt din Fyrste dig til Brud.

Aldrig daarlig du misunde
Frihedstorvets frække Larm
Mens du virke, vaage, blunde
Tør i Arnefriheds Arm.
Tryghed, Fylde, Ret og Glæde
Dandse om dit Ildsteds Skin;
Selv du fletter dig din Kiæde
Af din Fyrstes Tindingbind.

Stød ei voldsomt mod den Skranke,
Som selv Viisdom satte dig.
Snart igien stavnbundne Tanke
Tør af Lænnen vikle sig.

*
– 82

Thi Oplysnings Straaleskive
Langsomt kun sig fylde skal;
Kæmpeskridt til Bedre blive
Ak, vi saae det! let til Fald.

Paa det Stores steile Høie
Hos Beundring Sorgen staaer;
Meer end Høifærd er det Nøie,
Som i Jevnheds Dale gaaer.
Stolt Forvovenhed berige
Sagnets taarefulde Blad,
Kun beskedne Lykkelige,
Vi istemme Glædens Qvad.

Dog ei Fred og Nøie sløve,
Danners Æt, din siungne Arm;
Bag ved Uret ikke tøve,
Danners Æt, din ædle Harm;
Og naar Havets Hunner kue
Gridsk-Forvovne, hver en Strand,
Hævne vi med Staal og Lue
Dig, fribaarne Ocean.

Epistel til Henriette den 25de September 1797

Med røde Straaler om det blonde Haar
Steeg denne Morgen til mit Leie ned
Og vækked' mig med sagte Rystelser.
»End blunder Du og ingen Aning Dig,
Med mystisk Vellystbæven Dig bebuder
Min Gjenkomst? Op og Festen hellighold!
Med Dandsens Svimmel ei og heller ikke
Med dithyrambisk Fryd, Dit fulde Bæger
83 Høitløftende; men ømt og inderligt,

Dybt i Dit indre Hiem, Bevidsthed, Du
Med kaarne Tanker Festen helligholde.
Thi Aarets Kreds idag ved Solens Gang
Sig sextengange lukked', siden jeg
Paa Fanny's Skiød den spæde Engel saae
Og ved et Undersyn fortryllet, rød
Paa Biergets Top for Dalen længe tøved:
See! Pallas i forhøiet Herlighed
Ned fra Olympen sprang, med Musers Chor
Og trefold Charis til indbudet Følge,
Og alle fletted' om det skjønne Noers
Indvi'de Vugge mystisk Runddands, mens
Piatoners Amor sig som braadløs Bie
Paa Mundens halvtudsprungne Ferskenblomst
Betydningsfuld med al sin Honning satte.«
Saa Solens spæde Søn formaned' mig
Og modnedes til Hemisphærens Dag.
O hulde Pige, lyt til mig! Saa sandt,
Saa inderligt og frit kun sielden een
Og denne Sieldne selv kun sieldent raader.
Thi, ak desværre! har den gode Tone
Forjaget Venskab og Fortrolighed.
I Etikettens gyldne Buur vi nu
Liig Snakkefugle sidde og bedøve,
Med sielløs Høfligheds halvlærte Floskler
Naturens Stemme overstemmende,
Vort frosne Hierte, mens vort Liv og Færd
Indkrymper sig til Forestilling af
Vor Afguds, Levemaadens, Ritual.
Thi lyt til mig!
Hvad Tasso om Rinaldo
Saa yndigt fabler, gjør Natur og Kunst
I Dig, o hulde Pige, sandt. Du iler
Forud for Tiden, som Din Moder bag
Dens Ilen tøver. Pallas rækker Dig
84 Sin Straalehaand og aabner for sin Lærling,
For sin udkaarne Lærling Tankens Stoa,
Og ved det Gode, ved det Skjønne slaaer
Med ædel Uroe Din indivi'de Barm.
Du Tankens Rulle, Kunstens Blok og Tavle,
Naturens Mesterværk ei gaaer forbi,
Thi Hebe og Athene favne sig
Høit over Dine Lokkeringes Guld.
Den blide Ynde uden hvilken vi
Det Skjønne vel beundre, dog ei elske;
Og Munterhed som paa urokket Hæl
I Hvirvler dreier sig; og Vittighed
Med liflig Honning og med hvæsset Braad,
Lig Kubens Sønner; Spøgets Genius
Som giennem Satyrmaskens vide Mund
Det runde Hoved skalkeagtigt stikker,
Samt Lattrens ekkolige Nymphe, som
I Barmen boer - see! dette Følge gav
Dig Skiebnens Bud og skulde ei tillige
Til Frænde Lykken have givet Dig?
O aldrig knække Sorgens tunge Haand
De Roser Dine Kinder blomstre med!
Dit Øies Maidag aldrig skiule sig
Bag Graadens Regnskye! Aldrig Klagens Røst
Vanhellige de friske Læber hvor
Med Spøg og Ynde moden Sandhed troner!
Dog aander Frygt mig fierntfra koldt imod
Og bange Varsel mig igiennembæver,
Thi hvo er nu omstunder lykkelig?
Ja, hvo kan være det? Hvis ikke han,
Blant Aander en Alcid, staaer frem til Kamp

Mod Aandeverdnens Antheus, dette Olds
Almægtige og trædske Genius
Og seirende i Favnen knuser ham.
Langt større Udyr end i thrasisk Ørk
I Sæders aabne Rige strøife om
85 Som skrække Glæden fra vort Arnested
Og Søvnens fra vort Leies Ederduun.
Sirenen Forfang1) fra Naturens Skiød
Med giftig Sledskhed lokker os og giver
For ægte Mynt os Regnepenninge.
Thi siig, er Dronning, Frue og Grevinde
Ei Spillemærker, Regnepenninge
Mod Ægtefælle, Moder og Veninde,
De store Værdigheder som Natur
Med himmelsk Stempel, af ublandet Guld,
For hiin den store Kienders valgte Samling,
For Evigheden, dybt og skiønt udpræged?
Men ak! ved hiin Sirenes Røst forførte,
Til Menings Dukkeskab og Modeboe
Hvor Phantasie som Tærne tiener, hvor
Capriccio lig Proteus sig forvandler,
Vi følge, Hiorden lig. Her, udenfor
Naturens Grændse, tusinde Grottesker
Vi undrende begloe, mens Efterlignelsen
Paa dens Procustes-Seng omformer
Og snart forfuskede til Parodier
Paa Skabrens Værk, af Vanmagt ravende,
Paa Verdens Skueplads indfører os.
Kun ved din Barm, Natur, lig Antheus, vi
I Seener og i Kiendsler Styrke føle,
I Menings Favn vi qualte daane hen.
Paa Verdens malte Scene Glæden blev
Til Uformuenhed at føle, ak!
Hvor fattige paa egen Fryd vi ere.
Vi klynge os ved alt hvad fremmet er
Og kunne endelig ei staae allene.
Vi rave. Ei af Drukkenskab, thi vi
Ei nød, af indre Tomhed rave vi,
Den Skrantende, ei Faunen lig.
Du ei fortørnes vil, o hulde Pige, at

*
- 86

Jeg troer at turde byde Dig idag
Til Gave denne Oldemoderviisdom,
Saa hedder den maaske hos mange - thi
Ved Gud! jeg intet bedre kiender. Og ei sandt?
Ung eller gammel, ligemeget, hvis
Kun sand, og troe mig, mig som Skiebnen gav
Til faver Ungdom end Erfarenheds
Maaske for tidlig modne Frugt og som
Tilstæde var i Sorgens dybe Løn,
I Taarer og i Sukke sandt det er.
Du ei fortørnes vil, thi andre Glæder
Dig, foretrukne Pige, sig tilbyde
Som ei paa Livets Halvvei Afskeed tage
Og Væmmelsens Harpyer vinke frem,
De Styxens Fostre, som selv Mindets Krands
Af tøvende Forglemmigei besmitte.
Af indre Kiendslers Følge, tændte an
Ved Skiønt og Sandt, ved Godt og Stort, Du tør
O Hulde, vente Fryd og Fred, Dig værdig.
Natur og Viisdom, Kunst og Videnskab,
Din Mages Elskov, Modrens søde Pligter,
Og Venskabs Arm og eget Arnested
Som Bluefærd, Samdragt og Penelopeia's

Med Dyd og Tænksomhed forvandt Syssel
Hver Dag med friske Krands pryde tør.
See! paa hvor mange Veie Glæden vinker
Dig op i sin olympisk-rene Æter.
Lad Kjedsomhed, krum under Perlers Last,
Camelen lig som bar dem giennem Ørknen,
Hist i chorintisk Marmorcolonnade
Fra Pille tung til Pille ravende,
Vidtgabende sig støtte og omsonst,
Udstrakt paa gallisk Naals dødfødte Vaar,
I Fortids Bulder og misundte Skrine
Straatækket Hyttes jevne Lykke søge!
Lad graadig Stolthed her med alle Zoner
87 I peruanisk Guld og indisk Steen
Betynge Taflet som et Offerbord
Og hidse Guden som den ofrer til,
Forslugenheden hidse paa sit Bytte.
Styrt, Teppe, ned for Skuepladsen, hvor
Hiin snørte Afgud, Levemaade,
Samt Stolthed, Avind, Daarskab, Kiedsomhed
Og Forfang lure stivt paa Lykkens Fangst
I deres gyldne Net! - -
Dog, hulde Pige,
Paa hiint australisk-stille Hav som holder
De søgte Fredensøer i dets Favn,
Tør Faren true, og som Forfang her
I Verdens vildtoprørte Farvand, hist
En skjønnere Sirene, Sværmerie,
Saa mangt et Tog til Fredensøer stansed'
Tillad mig ved Din lette Gondels Roer
En liden Varsel til Pilot at stille.
Hvor fuld af Trang og mystisk Længsel træder
Hver Yngling og hver Pige frem i Verden!
Den unge Kraft med Brudgomsuroe stræber
At favne Daaden; Hiertet, Psyche ligt,
Ukiendte Glæders Brudgomsomme venter.
Strax Phantasien til Bedrag er rede
Og stiller mellem Skabningen og os
Med magisk Snedighed sit Basrelief.
Som før Pygmalion med Elskovs Luer
Sin Kunstes døde Marmor-Datter rundt
Omringede, til Stenen ved hans Barm
At vige, aande, føle, elske lærte,
Saa vi, kun omvendt, sande Væsener
Forvandle ak! til Kunstens Idealer.
En Grandison er hver en Yngling, hver
En Pige er en himmelsk Clementine.
Vi leve høit, lig Irus, naar en Drøm
Om Giestebud hans mugne Straae omflagrer.
88 Det er saa tungt, saa tungt at skilles fra
De himmelske Phantomer som i Hoved
Og Hierte vi udklækkede og satte
Paa Jorden, deres lave Piedestal,
Til vore dyrkede Idoler hen.
Det er saa tungt og dog det være skal,
Thi langsomt skridende ved Tidens Haand,
Fornuft Skilsmissen byder og antænder
Med Sandheds Fakkelt Phantasien Rige.
Med aaben Favn, i Taarer bristende,
End eengang vore Yndlinge vi skue
Og drages videre, beklemte, bange
Som om vi ginge til vor Grav. Vor Grav?
Ja vel, som om vi ginge til vor Grav,
Thi Verden nu os synes en uhyre,
En almeen Grav, hvor vi kun Spøgelser
Af alt hvad os saa sødt fortrylled, see.

Mens Attraae og Begier saa yppigt knopped
I Hiertet, varmet og befrugtet af
De himmelske Phantomers Trylleskin,
Hiint blev saa stort og stolt, at derimod
Det Virkelige lavt og lidet, blev.
Snart Giestebudets Drøm undveeg og paa
Det mugne Straae hvorpaa, hvortil han fødtes,
Den Daarede som Tigger sig erkjendte:
En Tigger, som hvad Jorden i sit Eie
Ei har, begierer, Bedlamsborgens lig
Som Kongen om en Sol til Gave bad.
Hvor mangel vreed, o Gud! hvor mangel vrider
De ømme Hænder end, naar Midnat Nag
Og Qval udruende, de sorte Vinger
Om fredløst Leie hvælver, ak! fordi
En Grusom Skiebne ved hans Tinding hæfted'
Det tryllende Bedrag! Snart Søvnens veeg
Med Fryd og Fred! I Gravens Taushed kun
Skal den Forladte finde dem igjen!
89 O hulde Pige, Dig din Skiebne vil
For denne navnløs-grumme Qval betrygge.
Den lille Genius som ved Din Side
Igiennem Satyrmaskens vide Mund
Saa skielmsk det runde Hoved stikker, skal forjage
Med Latter og med Spøg hiint Sværmeri,
Som stolt med Stierne krandsset, lækker sig
Til Taffel med Olympierne sætter
Og Sandhed skal med sindig Sielefred
Og ædru Glæde ved Din Side staae.

Ode mine Vaabenbrødre tilegnet ved Fanernes Imodtagelse

Til Fredens vante Hiem, til Retfærds Herredømme
Lød Trudslens Tordenrøst;
En Misdaad, brammende med Oceanets Tømme,
Fnøs frem mod Danners Kyst.

Tangkrandsset Sundgud brat sin golde Isse dukked'
I Dybets Tryghed ned,
Mens Fredens Genier i hver en Hytte sukked'
Fra nordisk Tempes Bred.

Da vaagned' Kiækthed op af Fortids lange Dvale
I Fædres Hvilested,
Og patriotisk Id igiennem Herthas Dale,
Skiøn som en Seraph, skred.

Et Folk som frit og trygt med Fyldehornet smiled'
Spartanisk giorded' sig;
Selv Kunstens snilde Søn fra attisk Sysseled'
Og aanded' Kamp og Krig.

Saa stærk og bold du er, o favre Dannerige!
Thi lykkelig du er.
Mon Trælles sultne Hiord angrebne Hiem omdige
Med ædel Feidefærd?

Stands aldrig, Nøiets Hiem! stands aldrig i at prise
Den Haand som signer dig!
Den palmekronte Helt, den glavindvante Vise
Som frit opoffer sig!

Da Kampens Tordenbrag med Undergang dig trued',
Din *Fredrik* foran stod,
Og roligt Folket ind i Slagets Uveir skued',
Trygt bag hans Codrus-Mod.

Det hæved' Heltens Arm, det hærded' Heltens Hjerte,
Men Heltene sank hen ...
Triumph! thi skjønt de sank, dog brittisk Almagt lærte
At frygte Seieren.

Den ikkun Byttet vandt, de Overvundne Æren
Tog med fra hvert et Vrag,
Mens fra omtordnet Strand kampgraadig, indfødt, Hæren
Saae det misundte Slag.

Hvi voved' du dig aldrig fra Kiø lens vante Veie,
Forvovne *Albion*?
Da skulde nu vort Nord, ligt siungne Hellas, eie
Et evigt Marathon!

91

Da skulde, *Dania!* med evige Trophæer
Din Isse krone sig,
Og Clios høie Røst med Hymne-Hymenæer
Til Hædern vie dig!

1) End Fredens Englesmiil, o mine Vaabenbrødre!
Ei Dan omstraale tør;
End frygter Oldingen, end bæver ømme Mødre
Og kierligblide Møer.

Thi spænder Spartas Giord ei fra Jer' stærke Side!
Høit lyder Ærens Bud,
Og Viisdoms Guddom tør med Skiold og Spyd henskride,
Med Buen Sangens Gud.

Seer! Eder Borgerdyd skal helligt Glavind række,
Og Hæder, Pligt og Kald
Med Krandsede staae, den Blodstrøm at tildække,
Som atter flyde skal.

Naturen gyser, naar bloddrukne Horder rave
Og følge Hevnens Bud,
Men Borg' res Lighob er en Hecatombegave,
Som offres Fredens Gud.

O trefold salig den, som Borgerdyden kalder
Til Død for Almeengavn!
Thi Himlen vinker, naar det ædle Offer falder,
Og Tak staaer ved hans Savn.

Til sildig Slægts Pæan de faldne Heltens Maner
Med Høifryd lytte ned,
Thi den er Guder lig, som under Retfærds Faner
Sin Død imøde skred.

O Vaabenbrødre! her høimodig Eed os sanke
Om Fanen, Haand i Haand:
Seer! venligt vinker hist de siungne Graves Skranke,2)
De Faldnes Pantheon!3)

* *
--

Kriegsgesang Dem freiwilligen Leibjägercorps gewidmet

Von Albions Gestaden tönet
Der Donner der Gewalt heran:
So weit die Sonne aufgeht, fröhnet
Der Erdenball des Stärkern Wahn'.

Strahl' aus der Vorzeit, o Beispiel der Ahnen!
Rüste die Enkel mit Stärke und Muth!
Reich' uns, Gerechtigkeit! siegende Fahnen,
Siehe, wir kämpfen für Wahrheit und Gut!

Es klagt Natur in ihren Tiefen
Daß jener siegestrunkne Wahn,
Weil Rache und Vergeltung schliefen,
Hinfesselte den Ozean.

Auf! den sie winken, die Säumenden, Hehren,
Auf dann und werft der Verhängnisse Looß!
Frei soll dich Danien wiedergebähren
Weltmeer, aus stärkebefruchtetem Schooß'.

93

Da kommen sie mit frechem Hohne,
Mit Mord und Brand und Machtgebot,
Und bieten Dans ergrimten Sohne,
O Schmach! der Knechtschaft Geistertod.

Segnet uns, Väter mit silbernen Haaren!
Mütter und Bräute, o reicht uns das Schwert!
Bebe nicht, Säugling! Es stürzen die Schaaren
Opfer, an unserm entheiligten Heerd'!

Hinan, hinan, zum Heldentanze!
Dort stäubt die Schlacht: Hinein! Hinein!
Entscheidung mit des Ruhmes Kranze
Harrt unser in der Britten Reih'n.

Auf dann, den Heerd und die Menschheit zu rächen!
Auf dann, zu fallen, denn selig wer fällt:
Da wo wir fallend den Heeresstrom brechen,
Ist dem Thermopylä, siegende Welt!

Sang for Kronprindsens Livkorps

Hæld være dig, o Pagt! som sanker
Os i din fulde, stærke Favn!
Du pryder Heltebanens Skranker,
Og adler Kamp til Dyd og Gavn.
Thi være hilset, favnet hver
Blant os, som Borgerglavind bær!

94

Vai høit i Stormen, Dannefane!
Fra Ætrens Blaa forkynd dit Kald!
Du os ad Heltens Løbebane
Til Borg'rens Eegkrands lede skal;
Du danne skal af os et Skiold
For *Fredrik* og hans Stad mod Vold.

Lad *Marathon*, lad *Murthen* qvæde,
O Borgersind! din Almagtsfærd,
Indtil for Mødre, Mager, Spæde
Vi drage Oldtids gjemte Sværd:
Ei drives vi til leiet Strid,
Skiælv, Voldgiæst, skiælv for Borgerid!

Naar Kampens Dom vor Uven fører
Hen til Forsonings Alterfod;
Naar Musens Krands vort Sværd indslører
Og Charis's Smil vort diærve Mod:
Da *Fredrik!* da, som nys i Krig,
I Fred og Fryd vi hævde Dig.

Og Du, som snoer Din Tvillingkrone
Af Eegens og af Laurens Løv;
Naar Freden krandses Herthas Trone,
Naar Slaget hvirvler Damp og Støv,
O *Hauch!* dig hylder Pligt og Lyst
I hver en Vaabenbroders Bryst!

Mens du de flinke Skarer øver
I Feideleeg og Heltedands,
De sukke tidt, at Faren tøver
Med Kamp og Seier, Død og Krands,
Og at med Krigens Billed Du
Kun tryller deres høie Hu.

95

Frieriet Fragment i Stanser

Og medens Ridderen saa tankefuld
Med Sværdet Berta's Navn i Sandet skriver,
I sin Fortælling Yndlingen vedbliver.

Langs Aaens Bredde, under Klagepile,
I blidt veemodigt Sværmerie jeg gik;
I Vandets Dyb jeg saae en Himmel Smile
Og sødt i den fordybede mit Blik:
Men af min sværmeriske Fred og Hvile,
Som af en Drøm, jeg vaktet snart og fik
En yndig Mø at skue, Hebes Billed',
Som yndigt rødmende, sig saa fremstilled':

O Fremmed, saae du ei et Barn som spøjte
Med tvende modne Pommerantser her?
Forgjæves jeg rundtom det ængstlig søgte
Og ak! min gode Søsters Søn det er.
Den ømme Moder bad mig det at rygte
Og stedse blive hendes Yndling nær,
Men ak! med ham jeg under hine Grene
Indslumrede og vaagnede allene.

»Ei har jeg seet (tog jeg herpaa til Mæle)
Det du beskriver i saa søde Ord,
Dog at den lille Flygtning nok maae dvæle
Paa dette Strøg, jeg ikke andet troer.
Men hvilke Kløfter, Skygger end ham hæle,
Vi begge nok udspeide skal hans Spor:
O skjønnne Mø, du holde op at græde,
Thi sikkerlig opspore vi den Spæde.«

96

I Timer tre, i Timer fire lede
Vi rundtomkring i Skov og Kløft og Krat.
Fra Himlen hælder Solen allerede,
Og Østens Skygger størknes alt til Nat.
Den Huldes trætte Øine sig berede
At briste ud i haabløs Graad, da brat
Ved Occidentens første Purpurlue
I Græsset vi den spæde Flygtling skue.

I Skyggen af Akasier han hviled'
Sødt slumret ind ved Nattergales Qvad,
Og mens i Søvnens Favn saa frisk han smiled',
En skuffet Sommerfugl paa Læben sad.
Med yndig Hast den glade Mø fremiled'
At favne ham, dog jeg beskeden bad
Den spæde Hitting ei sin Søvn at røve,
Og til han vaagnede, med mig at tøve.

Snart jeg til Orde tog med kjelen Stemme
Som tit til Bluefærds bange Hvidsken svandt:
»Hvad maae dog ei et saligt Par fornemme
Naar saa de skue deres Elskovs Pant!
Jeg Jordan samt dens Daarskab skulde glemme
Og aldrig ændse dens høitpriste Tant,
Hvis jeg saaledes hos en yndig Mage
I Øiesyn min Afkom kunde tage.«

Med Ømhed hendes Blik paa Noret ruer,
Min Stemme smelter til petrarchisk Sang:
Med skye Forundring Møen mig beskuer,
Og vante Gjord nu synes hende trang;
Snart hendes Kind i Bluefærds Purpur luer,
I Barmens Løn hun sukker mangengang -

»O lad mig, om jeg vidste dig at røre,
O lad mig, Hulde, dig som Brud hjemføre!«

97

Jomfru'lighedens bange Suk hun drager
Og himmelsk blussende, kun stammer: Ven!
Ved Aftenrødens sidste Glimt jeg tager
Den mødte Haand og henrykt trykker den.
»O Festdag, fremfor alle andre fager,
Vær Pagtens Vidne, før du svinder hen!«
Snart skued' vi med fælleds, navnløs Glæde
Sødt slumret ind som hiin, vor egen Spæde.

Svanesang

Du Glæden, svage Dødelige,
Som Lasten skye,
Thi Savn og Nag fra Plagers Rige
Eens grumme tye:
Forgjæves du for dem dig dølger
I Viisdoms Løn;
Til Midnats Stjernebarm forfølger
De Jordens Søn.

Med Mindes-Taarer maae jeg bøde
Hver Glæde af:
O Skjebne, er da Fryd en Brøde
Og Savn dens Straf?
Hvi blev ei heller Nutids Fængsel
Dybt under dem
Som boe med Minde og med Længsel,
Mit trange Hjem!

98

Hvad med olympisk Lyst mig trylled',
Rev Tiden bort:
Jeg staaer i Sorgens Flor indhyllet
Ved Fortids Port.
Forsvundne Fryd, o vend tilbage!
Saa raaber jeg: - -
Men ak! min længselfulde Klage
Bønhøres ei.

Jeg af mit Hjertes skønne Eie
Kun Mindet har,
Og jamrer høit paa Tabets Veie:
Jeg var! jeg var!
Iil, seene Død, iil at udklække
Min fangne Aand!
Iil, stumme Fortid, mig at række
Din mørke Haand!

Jeg skal ei bæve naar du tager
Mig i din Favn,
Skjønndt Hædern ei i Sarcophager
Indskjær mit Navn.

Kun een er Døden som mig favner
I kolde Slør,
Men i hvert Nu hvori jeg savner,
Jeg ogsaa dør.

Og at selv Mindet ei skal blotte
Den Svundnes Spor,
O bær ham til din sidste Grotte,
Hvor Glemsel boer!
Lad ei hans Navn og Billed' tøve
I Lysets Rom:
Han andre ei den Fred vil røve,
Han trygler om!

99

Annalil

Ved Havet skjøen Annalil ene sad
Og kasted' i Bølgerne mangt et Blad -
»Saa al min Glæde og Gammen bortflød,
O gid jeg hviled' i Jordens Skjød!«

Fra signede Reede en Nattergal
Ømtklukkende, tryllede Skov og Dal -
»Min Reede var ved min Kjærestes Bryst,
Der lød til Himlen min fromme Røst.

Han over det troeløse Nordhav drog
Og vendte tilbage i hastigt Tog,
Alt saae han Fædreneres taagede Land,
Men ak! han satte ei Fod paa Strand.«

Og medens hun klager, en Planke kom
Paa hoppende Dønninger skvulpet om.
Den Møe ved Planken en Æske af Blik
Med Angst og Anelse skue fik.

I Æsken laae Brudgommens Testament,
Der læstes det tegnet paa Pergament:
»Bliv, søde Annalil, Elskeren troe,
Endskiøndt i Himlen han har sin Boe.«

Og Annalils Barm blev saa øm og trang,
Og Beltet af aandeløs Angest sprang:
»Gud staaer mig arme Forladte dog bi
Og ende Nøden jeg qvæles i!«

Og fredløs hun iler fra Havets Bred
Til vanlige Have med bange Fjed:
Med hældet Hoved de Blomster der stod
Og døde under den Grummes Fod.

100

Med stridende Tanker, bestormet Sind
Hun styrter i flettede Løvsal ind:
Et Vindstød kaster for Annalils Fied

De sorrigfulde Jasminer ned.

I Fredens og Andagtens tause Løn
Fortvivlet hun kaster sig ned til Bøn:
Men Helgenbilledet bliver saa sort
Og støder Bønnen i Vrede bort.

En Tanke i Annalils Siel blir stor:
Som Brud hun sig pryder med festlig Giord,
En Krands af Tidsler i flagrende Haar,
Til Havets vinkende Bred hun gaaer.

Hun iler med Brudens de lette Fied
Og møder ung Thora ved Borgeleed:
Med Haandtryk stønner hun neppe: Farvel!
Hiin: Herren spare din arme Siel!

Og Solen i Bølgerne brat nedgaaer
Mens blodrød paa Himmelen Maanen staaer
Og Aftendamp som et Sørgeflor
Udfoldes over den tause Jord.

Paa Stranden skiøn Annalil ene staaer,
Hun tager sin Krands af det løse Haar,
Af Fingern Ringen som Elskeren gav
Og kaster alt i det grusomme Hav.

»I Himlen, i Himlen min Brudgom boer,
Farvel da for evig, o Sol og o Jord!«
Saa lød det rundt - i det favnende Hav
Hun fandt sin Brudeseng, fandt sin Grav.

Til en Moder

Ømme Moder, gid mit Hjerte
Mægted' at fortolke sig!
Dig at elske Hjertet lærte,
Ikke at besyngte dig.

Tak for hver en Nat du tøved'
Søvnløs ved den Spædes Blund!
Tak for hver en Dag du øved'
Barnets Fjed paa slibrig Grund!

Tak for hver et Raad du stilled'
Hen ved Siden af min Lyst!
Tak for hvert et Dydens Billed'
Du afmaled' i mit Bryst!

Tak for hver en tidlig Kummer!
For hvert sagtnet Hjerteslag!
Tak for hver en roelig Slummer
Og for hver en skyldfrie Dag!

Al den Ømhed som du næerte
For den Spæde i dit Bryst,
Vorde nu i Mandens Hjerte

Lønnende, din Alders Trøst!

Ved min Kraft din Livets Lue
Næres i dens kolde Hjem:
Ved mit Blik du Fjernen skue,
Ved mit Fjed du skride frem.

Og naar seent den store Fremmed
Ak! udflytter af sit Leer
Og i Engles Kreds indlemmet,
Seirende tilbageseer:

102

Ved din Grav, som ved min Vugge
Du før sad, jeg sidde skal
Og med Taarer den bedugge,
Troe i Søvnens fromme Kald.

Den Forførte

Før drypper ei Dug fra Himlen ned,
Før jeg holder op at græde!
Som Løvet for Høstvindens susende Pust,
Saa svandt min Lykke og Glæde.

I Møernes Rad jeg stod saa rank,
De Svende mig saae og brændte:
Men bort fra dem alle med kneisende Hu
Mit stolte Hjerter jeg vendte.

En Fremmed som Gjæst til denne Egn
Nediled' fra hine Høie:
Hans Gang var saa herlig, hans Lokke saa mørk,
Saa lyst hans glimrende Øie.

I Dandsen han mig, jeg ham kun saae,
Han trylled' med slebne Sæder.
Om Natten ved Døren til Citherens Lyd
En Sang han lokkende qvæder.

O du blant Møer
Den eeneste Skjønne,
Klingling - ling - ling -
Min Elskov du lønne,
Hvis ei, jeg døer!
Klingling - ling - ling -
Hvis ei, jeg døer.
Klingling - ling - ling -
103 Luk op! Luk op!
Hør Brændingen bruse!
Hør Natvinden suse
I Lindens Top!

Dit Øie kun
En Straale nedsende,
Og Natten skal brænde
Som Middagsstund.

Oplad din Røst
Og Uveiret smiler,
Og Havet sødt hviler
Ved Jordens Bryst.

Luk op i Hast!
Jeg zitrer, jeg gyser,
Og Haanden den fryser
Ved Cithern fast.

Din Dør opluk,
Hvis ikke, du Grumme,
Jeg her skal forstumme
I sidste Suk!

Den Duun blev saa haard, den Seng saa trang,
Jeg monne ei Lise finde;
Jeg springer i natlige Klædebon op
Og Sangern, væ mig! er inde.

Han var saa beskeden, øm og huld,
Jeg monne ei tage Vare;
Han dristig afbrækkede Liljen og snart
For stedse saae jeg ham fare.

104

Som Knopper, de Bryster svulmed' op
Og Gjorden mig trangt omspændte;
Jeg blussende vendte fra alle mig bort,
Thi ak! min Brøde de kjendte.

I Møernes Rad jeg stod ei meer,
De Svende før mig ei brændte;
Men bort fra mig Arme med haanende Hu
De stolte Hjerter de vendte.

Min Moder ei længer Jammern bar
Og lagde sig ned til Hvile;
Jeg skued' min Broder som deelte min Skam,
Til fierne Lande bortile.

I Qval og i Angst ni Maaner gik,
Da laae i mit Skjød den Spæde;
Jeg moderlig smiled', dog Skiændsel og Nød
Forgifted' Moderens Glæde.

Fortvivlen mig greb, forvirrende
De ængstede, matte Sandser,
Dog, store Natur! du din Favn om mig slaar
Og Dolken seirende standser.

Jeg lægger det Noer til Moderbryst
Og føler Naturens Kieder;
Jeg løfter det, rødt af nedgaaende Sol,
Til Solens Skaber og beder:

Algode, som tæller hver en Myg
Hvis Vinger mig her omsværme,
Sku' ned paa dit Billed og faderlig du
Den Faderløse beskjerme!

105

Han hverken har Fader eller Navn,
Og Verden ham nægter Ære:
Hans Fader du være og Fromhed hans Navn,
Hans Verden Klosteret være!

Den Moder snart Nonnesløret tog
Og tvætted' i Graad sin Brøde;
Han som St. Franciskus's Discipel blev stor
I Klostermuurenes Øde.

Sonnetter

I

I Templet paa Cobenzl1)

En Kuppel, Eenfolds Værk, af flettet Rør
Paa Eegestammers gamle Kreds sig hæver.
I deres Melletrum Syringen væver
Sig med Akasier rundtom til Slør.

Her Solen kun i Dug neddryppe tør
Naar Løvets Net for Luftens Aande bæver,
Kun Gjenlyd her af fierne Sange svæver
Og svindende, som Dagens Straale, dør.

Elysisk Frihed, Fred og Lise finder
Hver Klagens Søn i dette Tempelrund,
Som i den tauriske Gudindes Lund:

Her Sorg og Anger, Savn og Længsel svinder;
Ved Glemsels Bæk som billedløs henrinder,
Med bunden Flugt sank Tiden selv i Blund.

*
—

106

II

Til Aussig-Dalen1)

Skjønne Dal! Hvor Fjeldets Trudsel svæver
Skyggende, høit over Hyttens Fred;
Hvor befrugtet af dens Dyrkers Sved,
Klippen sig med Slettens Fylde hæver.

Skjønne Dal! hvor Ørknens Ranke væver
Sig om sjunkne Ridderopholdssted,
Medens Blomsterfog i Hvirvler ned
Paa hver Hyttes luune Straatag bæver.

Skjønne Dal! hvor Elven billedrig,
Reen og Blid, liig Geßnerske Idyller,
Mellem Ossianske Klipper skyller.

Fred og Fylde, skjønne Dal! i dig
Ørknens Aand med Blomsterkjeder binder
Og med Smil hans Vildhed overvinder.

—
*

III

Den anden Endymion

Rig ved meer end Phantasos formaaer,
Med Kronions Bæger, Søsterns Belte,
Under Nattens tause Stjernetelte
Hos indslumret Yndling Luna staaer.

107

Og han eier alt hvad Haabet spaaer
Naar i Længsel kjelne Hjerter smelte,
Naar sig Skjaldesangens Bølger velte
Under Roser fra Elysiums Vaar.

Liig Gudinden i den skjønne Mythe,
Ført af Hesper til min ringe Hytte,
Synker et Phantom fra Himmelen.

Undrende jeg stirrer, sukker, bæver,
Brændende min Sjel paa Læben svæver
Og i indbildt Lyst jeg daaner hen.

IV

Ved Tizians liggende Venus1)

Vellyst her al sin Magie udgød:
Skjøndt af den endnu hver Nerve bæver,
Dog *Hun* Barmen med nye Længsel hæver
Og igjen gad daanet Elskovs Død.

Rundt om Mund og Kind, om Barm og Skjød
Attraa sig, liig Efeuranker, væver;
Rundt en Sværm beruuste Tanker svæver,
Sig tilegnende den Lyst hun nød.

Überømt i Marmorskjød det ligger

Elskeren; Arachnes tætte Spind
Skjuler Sarcophagens gyldne Smigger.

Kunstner'n vaager lyst i Mindets Skin
Mens den første Glemselsdøden blunder,
Dog ei ham, den Glemte jeg misunder.

*
—
108

V Søefarten

Tidt, i Veemods søde Drømmetanker,
Hvad jeg engang var, igjen jeg er;
Tidt Erindringen ved Aftnens Skjær
Mig som Barn, med mine Lige sanker.

Da, med Rør til Master, Siv til Planker,
Svømmer stolt mit Skib paa Engens Kjær;
Da Forglemmigei og søde Bær
Plukker jeg blandt Mos og vilde Ranker.
Drømmen svinder og fra høien Sø
Nu jeg gjennem Graad og Taage skuer
Hist i Fjernen Barndoms Rosenøe.

Himlen slukkes, Storm og Klippe truer,
Idel Undergang vi svømmer i,
Dioscurer, 1) ak! hvor lande vi?

*
—

VI Mandens Klage

Fra Manddoms Høi, igiennem Alvors Flor,
Uforberedet, skuer jeg tilbage:
Ak! mine Ungdoms Glæder Afskeed tage
Og Minders Liigfærd følge deres Spor.

Tør jeg ei meer med alle Musers Chor
Naturens Dands for Jovis Blik ledsage?
Maae Tanken alt med grusom Hast bortdrage
Fra Skabningen Chariters Tryllegjord?

109

Du som min Barm ved Skjønheds Skiær optø'de
Og Himlens Glæde lokked' til mig ned,
Stands i dit sidste Suk, o Følsomhed!

Og du som dør med hver en Aftenrøde
I Ungdoms drømte Phantasopolis,
Stands, spraglet Letsind, stands Ephemeric!

VII

Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Maj 1801

Stands, o Ædling, her din Vandringsstav,
Og med Tak og Graad og Klagetone
Ved de friske Høie du forsone
De henfarne Heltemaners Krav.

Sagnet leired' sig ved deres Grav
Da de sank til Underverdnens Zone,
Thi for din, *Okeanos!* din Krone¹⁾
Hver med Fryd sin Helteaand opgav.

Vaar og Høst paa deres Grave skiftes;
Trindt Naturen bliver og forgaaer,
Ak! og selv det gjemte Støv bortviftes.

Mindet ei! I Tidens Favn det staaer
Medens frem bag Slægter Slægter vanke
Uforgiængeligt som Dyd og Tanke.

*

110

Til Marco, en Venetianer

Hvad er Lyæos's Skjønhed? hvad er Phryners
Favn og brændende Kys? misundte Skatte?
Mængdens deelte Trængsel for dine Fødder,
Brammende Marco?

Meget de milde Guder dig forundte,
Dog det bedre de end dig forbeholdte.
Med opløftet Tanke, behersket Attraae
Stræb til det Bedre:

Høisind som ovenfra med Jovis Øie
Alt beskuer, mens *Nøisomhed*, liig Hebe,
Axet til Ambrosia brat forvandler,
Kilden til Nectar.

Til Mennesk'heden 1793

Skiøn var din Krands, o Mennesk'hed, og herlig
I din signende Haand Fornuftens Fakkell.
Var det Dig som fordum, et Bind for Øiet,
Køllen omhvirvled'?

Nu en Megæra, hvi forvandler Krandsen
Du til Furiens Slangehaar? hvi svinger
Du til Mordbrand Faklen og tænder Staters
Arvede Bygning?

Saa at i Samfald alle Ordner styrte
Medens Selvhed paa nye sit Chaos finder
Og forgiæves Tænkeren søger Reglen
I det Opløste.

111

Platonismus

Da os Zeus af Aanders Trængsel
Stødte ned i Formens Fængsel,
Mindet af vort Fødeland
Fulgte med til Trællens Stand,
Men det blev paa Gravens Rand
Snart til Ahnelse og Længsel.

Derfor snoer med Elskovsbrynde
Kiendslen sig om hver en Ynde;
Derfor følger vort Begiær
Hist og her, og fiern og nær
Alle Varsler, alle Skiær,
Som det Himmelske forkynde.

Men i vor Forviisnings Rige
Synerne saa grusomt svige!
Ved en jordisk Skiønheds Bryst
Daane vi saa sødt til Trøst,
Trylles til Daimonens Lyst,
I den tabte Himmels Lige.

Men de falske Syners Skare
Hilde os i grusom Snare!
Trylleriet svinder hen,
Og vi finde os igien
Stødte ned fra Himmelen,
Hvor i Drøm paa nye vi vare.

Derfor milde Zeus os lærte
Skabe selv hvad vi begiærte:
Phantasien af sit Skiød
Frydphantomer stige bød,
Som i Fængslets Nat og Nød
Trylle det bønhørte Hierte!

112

Fortrydelse Sonnet

Ved Arnos Bred, i kiølig Aftenstund,
Saa tankefuld og øm Theresa smiled';
Ved hendes Fod jeg kierlig sad og hviled'
Min Kind paa hendes Haand, saa blød og rund.

Med Sang jeg dyssed' hende ind i Blund.
Og mens i Harmoniens Favn hun hviled'
Med Zephyrs lette Flugt min Læbe iled'
Berørende, hen over hendes Mund.

Men med min Fred for det forvovne Nøie
Jeg bøde maae, thi Sukke trænge sig
Nu af min Barm og Taarer af mit Øie.

Blund evig, Hulde! Idas Jæger lig!
Som Luna øm, jeg evig mig skal bøie
I elskende Betragtning over dig.

Stum og forfærdet staaer ved *Edwards* Liigfærd Athene

Stum og forfærdet staaer ved *Edwards* Liigfærd Athene,
Ak! selv Gudinden ei har Ord til at tolke sin Sorg.
Trøstløs forlader Astræa sit tomme halvlukkede Tempel,
Lægger den feilløse Vægt trøstløs paa Yndlingens Grav.
Føl, o Fædreland, Tabet! Ei mange den Bortrevnes Lige
Har du at sidde til Værn høit paa Retfærdigheds Stoel.

Thi er det Alles Sorg; men jeg, som freidig tilbage
Vendte fra Skyggernes Land, skuer nu længselfuld did.
Ak! hvilken Række af Aar mig Skjebnen end maatte tildele,
Dog jeg maaskee ei igjen finder en Ven, som han var.

113

Ach! er stirbt! - mit zarter Mutter-Klage

Ach! er stirbt! - mit zarter Mutter-Klage
Blickt Athene auf den Sohn herab.
Themis legt mit Witwen-Gram die Wage
Auf des Weisen und Gerechten Grab.
Ach! wer wird, so rufen bange Schaaren
Wer wird nun des Rechts Verkünder seyn!
Der Gesetze heiligen Sinn bewahren,
Und die Wahrheit retten von dem Schein!
Darf auch weinend in des Flores Falten
Sich die Freundschaft jenen Chören nahn?
Froh entflohn den tödtlichen Gewalten,
Steig' ich wieder zu dem Licht hinan,
Aber, ach! Genesung reicht vergebens
Mir im goldnen Kelch ein neu Geschick,
Denn der Augenblick des neuens Lebens
Ist des Freundes letzter Augenblick!
Warum durft' er nicht im Lichte weilen?
Oder ich nicht in der Schattenwelt?
Gleiches würden dann die Freunde theilen,
Schön in Leben oder Tod gesellt!

114

Sonnetter

Still govern thou my song,
Urania, and fit audience find, though few.

Milton. Book VII.

I
Til Charis
Prof. *Sander* tilegnet

O du som kun indviet Hierte finder
Mens for Begrebets Favn du svæver hen;
Som neppe synlig, stedse nye igjen
I skønnere Forvandlinger forsvinder;

O *Charis*, som med hellig Bluefærd vinder
Hiin siungne Tryllegiord om Skabningen¹)
Og Støvets Æt saa sødt og fast til den
Ved luttret Kiendsel, adlet Attraae binder:

Lad end, o lad med de Udkaarne mig
Dig, Dydens Eos, rødmende Sylfide,
O lad mig sværmeriskt ledsage dig!

I dine Rosenskygger den Indvi'de
Ved uvis Klarhed henrykt møde tør
Urania i luftig-vævet Slør.

*

115

II Perlen

Dig, som Solen fra sit Lys forskyder,
Perlemuskens blinde Fange, lig,
Og som du, ved skjulte Skatte rig,
Livet jeg i selvskabt Fængsel nyder.

Idealisk, luttret Stof udflyder
Af min Siel og yndigt sanker sig
Til en digtet Verden rundt om mig
Ved hvis Skabning høi're Love byder.

Mit olympisk-skiønne Fredenshiem
Langs med Tidens Bred jeg troefast fører
Mellem nøgne Klipper med mig frem.

Bølgens Suk derude jeg ei hører
Mens for Mennesk'hedens Diadem
Hemmelig min Perle¹) jeg fuldfører.

*

III Ved den mediceiske Venus

Der hvor Glædens uoprørte Væld
Ud fra Jovis Stiernetrone rinder,
Phantasie med luerøde Kinder
Spiren vifted' hen i Kunstnernes Siel.

Dydens Fred som til olympiskt Hæld
Luttrer hver en Fryd som Hiertet finder,
116 Tanken under hvilken Jorden svinder,
Pleied' den i hans udkaarne Siel.

Til da Genien som frugtbar ruer
Med udfoldet Vinge, Taagen lig,
Lykkelige Kunstner, over dig,

Skabning vinker - bryndigt Jorden skuer,1)
Ah! men snart forvoven Elskovs Luer
Luttrede paa Altret lægge sig.2)

* *
--

IV

Ved Alexander's Byste1) i det florentinske Gallerie

Visnende, den vundne Palmekrone
Falder her af Mennesk'hedens Haar,
Her hvor Skiebnen Philippiden slaaer
Og nedtræder indtil Ormens Zone.

Spot og Vanvid, ja! Bønhørings Trone
Reised' hist hvor Bønners Trængsel staaer:
Der er ingen Zeus-Kronion naar
Denne Qvalkolos ham skal forsone.

Thi maa Laster slæbe Støvets Æt
Hen for denne Marters Dommersæde,
Ak! hvi lærte den da Pligt og Ret?

*
- 117

Hvi ei førtes ved Instinktens Kiæde
Den paa Rovets Spor, til Hulens Roe,
Langt fra Tankens rædsomskønne Boe!

V

Dødehavets Anadyomene1) Ved et Madonnabillede

Er det dig som i din Tryllezone²⁾
Hver en Yndes Billed' glimre lod,
Mens usmittet Glæde, ædelt Mod
Festligt krandsed, dandsed' om din Trone?

Er det dig, lystsmilende Dione,
Ved hvis Alters bønforlidte Fod
Lovpriist Savn og skyldfri Angerbod
Tage mod den grumme Tornekrone?

Hvilken Phantasie vanskabte her,
Ængstligt krybende i Trællens Kiæde,
Dig med Bøddelhaand, o Jordens Glæde?

Saa et barskt, blodtørstigt Folkefærd,
Klækket op i Ørknens bange Rige,
Dig af Dødehavet saae fremstige.

* *

118

VI I Paris

Rasende, selvmordrisk her sit Hierte
Staten traf og af dens Kiempelig
Ryggesløshed, Blodskyld, Borgerkrig,
Lastens Vanvid¹⁾ hvinende fremgjærte.

Paa hvert Aasyn end i Nag og Smerte
Maler Misdaad, Vanhæld maler sig:
Voldets Morderbrøl og Uskylds Skrig
Her paa Gud og Fremtid tvivle lærte.

Bort med Gratiernes lette Slør
Og med alle Kunsters Tryllerier!
Tier, Latterns kaade Hvirvler, tier!

Anger her sig sønderrive bør,
Indtil ved Æoners Afløb Jorden
Selv fra Mindet reen er tvættet vorden.

*
—

VII Dommen Ved Slutningen af det attende Aarhundred

Tøv, Seklets Genius! jeg holder dig
Ved blodigt Haar. Til Viisdoms Dommersæde
Som Dyders og Chariters Taarer væde,
Til Regnskab og til Dom du følge mig.

119

Han fulgte, taug og bradt indhyllet' sig
For Sagnet som med Tavlen var tilstæde;
Fremraslende i Følgetiders Kiæde,
Han svandt - og Dommen¹⁾ udbrød, Tordnen lig:

Halv Pericles, halv Attila, du sno'de
Uhyre, Musens blide Krands om
Barbarens Kølle som ved dig fremgrode.

Du Tvivl af Tænkerns sprukne Helligdom,
Titansk Begiær af Sæders faldne Rige
I Fredløshed omhvirvlet, bød fremstige.

*
—

Til den uendelige Natur

O *Natur*, hvis Fod urokkelig
Staaer i Nattens svimmelybe Zone,
Mens høitidelig en Stjernekrone
Om din klare Tinding dreier sig!

Du, ved hvis uendelige Bryst
Uden Tal din Afkom barnlig dier
Og i evig andre Harmonier
Livets Dirren vorder sødt opløst!

120

Skaberen i trofast Ægteskab
Dig med Almagts Vælde Mage kalder;
Fra din Barm en Myrias nu falder,
Nu en anden fødes i dens Tab.

Men omsonst uhyre Tanke sig
Om din uopnaa'de Omrids svinger,
Aldrig den dit Billede fuldbringer,
Thi du var og er uendelig.

Ja, selv Rummets vide Favn ei heelt
Dit uendelige Væsen holder,
Og Æoners lange Strøm udfolder
Her dit Billed' kun i Afsnit deelt.

Derfor vær mit Hjertes Ypperste!
Vær mig kun en øm og herlig Moder!
Dybt i Ormen jeg en yngre Broder,
I Seraphen høit en ældre see!

Saa mit hele Væsen smeltes i
Barnlig Ømhed, Slægtskab, Brodervarme,
Og hvad Tanken ikke tør omarme

Vorde fattet ved min Sympathi.

Opfordring

Om Tindingen en Krands af visnet Straae
Som Meieren i Furen levned,
Forfalsket Maal og Vægt i slappe Haand,
Med knækket Vinge, Middelmaadighed
Til Jorden svæver ned i doven Flugt,
Og maaler jevnende i hver en Barm
Den diærve Kraft som naaer Naturens Maal.
121 Hvor er du, Helteold, da Hiertet slog
Med indfødt Kraft mod den omgivende,
Ei Vilkaar underkastede, Natur,
Som Oceanet mod Indfatningen?
Da Manddom, Mod og Selvfornægtelse
Forstørrede til Heros Mennesket
Og Curtius ved Romas Alter faldt
Med Offerdyrets valgte Blomsterkrands,
Men, faldende, høit paa dets Tavle steege
Mens til olympisk Nimbus Krandsen blev?
Du malet er, o stærke Hedenold,
Paa gyldne Væg i Aners tomme Sal.
Som deres Gjenfærd, marveløse vi
Paa hine Hertes Grave vanke om:
Blødagtighed, den falske Amme, hvis
Betalte, slappe Bryst en Giftkalk er,
Opfostrer og med Daarskabs Rangle os
Bedøver mod Naturens Melodie.
For Ynde Kraften veeg. Hver Nydelse,
Hver Fryd opqviret blev til Slikkerie,
Forfinet blev til Drøm. Som Barnet, vi
Den sløve Haand udstrække efter Alt
Hvad Phantasien, lig en Charlatan,
Bag Glasset lod os see og Meening lumsk
Dig og din høie Jevnhed foretrak,
Forkastede Natur!
Og den almindelige Nedgang drog
Selv Digtren med, ham, som til Guders Borg
Og til Naturens Grotte Adgang fik,
Imens endnu bag ham den Vise stod
For Sandsens broget-malte Tavle der,
Og ei Begrebet sig opkastede
Til Herre over Indtryks vilde Flok.
Han, Himlens Tolk, Naturens blide Ven,
Som ved sin søde Rhythmus Vildhed bandt
Til Skjønheds Barm i Fredens bløde Favn;
122 Hvis foretrukne Anelser kun seent
Bag Tidens Følge naaes af Tankens Flugt;
Han, Guders Yndling, gaaer fra Dør til Dør
Og Bifald tigger, ved sin Lyra's Klang
Ledsagende, ei Sjeles høie Flugt,
Men Hjordens Fied paa trampet Almeenvei.
Ei i Olympen høit, paa lave Torv
Sin Krands han fletter, i hans qualme Barm
Bortryger den guddommelige Ild
Som Japetiden fra Kronion stial.

Vaagn af din Dvale, Digter! Digter, reis
Af den Fornedring dig og slid dig løs
Fra Torvets Dronnings, Menings tomme Barm,
Hvor du i delilaisk Lænke laae
Med daanet Vælde, som Israels Helt
De kaade Poges Spot og Qvindes Spøg.
Vaagn op igjen og grib dit Arvespiir!
Ei er du Leiesvend, Lovgiver er
I Hjertets undertvungne Rige du,
Og før Fornuft indgrov den sene Lov
Du med Arions Harpe tæmmede
I Sæders Rige Storm og Bølgeslag.
Seer du det Skyggepar som svæver hist?
Skue hen! det Orpheus og Tyrtæus er:
En tæmmede Tiger slikker Thracierns Haand;
Thebaneren ved det vildtudslagene Haar
Opholder Seiern, Skiebne er hans Sang.
Seer du den skjønne Himmelnymfpe hist?
Udød'lighed er hendes Navn, hun er
Din Løn ved fjerne Maal, hun i sin Favn
Med evig Attraa, evig Trofasthed
Opholder dig, mens Tidens lange Strøm
I Brudemelodier flyde hen.

123

Ode

I den franske Ultrarevolutionsperiode

Ak! hvor er jeg og hvad? Dyrkede Skygger, op!
Op af Gravenes Nat! Sokrates! Phocion!
Og du, Største paa Jorden,
Som i Theben den Ypperste!1)

Styrt dit Fyldehorn ud, Geßnerske Genius!
Hvert et Billede bær Glandsen af Dydens Smil.
Klopstock! lad i dit Huulspeil
Himlen stige til Jorden ned.

Ak! hvor er jeg og hvad? Nærmere, Dyders Chor!
Alt hvad mindet ved Sagn, skabt ved Fornuft og Kunst,
Jordforskjønnende smiled',
Samlet være ved Skjaldens Barm!

Troe paa Menneskeværd! hold mig i Favn, at ei
Tvivlens Malstrøm mig ei hvirvle fra Lyset ned
Naar Fornuften selv drager
Lasten trællende i Triumph,

Medens ryggesløs Spøg gøglende leger med
Misfærds blodige Dolk, skoggerende Latter vildt
Haaner Menneskeheden,
Ryster, Zeus! din ældgamle Stol.

*

124

Paa et aftalt Samlingssted

Alt Dagen sig i Purpurfolder dølger
Ved Havets ventende, forgyldte Bryst,
Og Maanen rødmende, lig Bruden, følger,
Velkommen hilst ved Nattergalens Røst.

Saa sagde *Hun*: »Naar Dagens Konge svinder
Og Maanen smiler Fred og Slummer ned,
Da vaagner Kjerlighed og du mig finder
Ved Klagepilen hist ved Bækkens Bred.«

Saa loved' *Hun* - og *Hun* kan ikke svige,
Med Sandhed Spøg paa hendes Læbe boer:
Saa vist som Solen atter vil fremstige,
Hun kommer og indløser dette Ord.

Hun kommer - Hør det fra Din Stjernebue
Du, Himlens Gud, og see mig lykkelig!
Modtag, Dig tændtes ingen Offerlue
Saa skjøen som det, mit Blik der takker Dig!

Modtag, mens rundt omkring Naturen tier
Sødtblundende, med sagtnet Aandedrag,
Modtag til Stjernekoets Harmonier
En Hymne i hvert saligt Hjerteslag!

Saa salige kun de Udødelige
Forsamles hist ved Glædens første Væld,
Hvi tør da her, i Nattens øde Rige,
En Dødelig indaande Himlens Hæld?

O du, som luttred', løfted' dette Hjerte,
Hvis engleblide Smil, mit andet Bliv,
Mig Jordens Ynde, Himlens Mildhed lærte,
Blidt overstraalende mit mørke Liv;

125

O du, som mig i Gratiernes Kjæde
Sødt fængslede til skjøene Sjeles Fryd!
Hvis hellig stille Daad og rene Glæde
Omgav med dobbelt Ynde Pligt og Dyd;

O du - men jeg forgjeves stræber
At fatte Dig, Din Ynde og mit Held:
O lad til Offer da paa Dine Læber
Mig i et Kys udstrømme Livets Væld!

Tamira og Rizamor Fragment i Stanser1)

Men gennem dem Ubaldo med sit Sværd
Sig baner Vei, til han omsider skuer
Et gammelt Taarn hvis Hælden Indfald truer.

*
- 126

Det syntes som om her i dette Øde
Ved Seklers Gang nedtraadt, det længe stod,
Mens til dets Samfald Tudsens Klager lode
I Sumpen ved den dybt ned sunkne Fod.
Ubaldos Øine intet Væsen møde,
Kun Snoge boltre sig ved Ellens Rod,
Og uvilkaarlig Rædsel selv den Giæve
I denne Ørken tør igjennembæve.

Men nu, da Stierners blege Skarer stige,
Forfærdelse og Angst udbreder sig,
I Mørket synes Spøgelse at snige
Og Ørknen fyldt med Marter, Blod og Lig:
Dog Nattens Blændværk, Frygtens Feber vige
For Riddrens Troe, som trodser Helveds Svig,
Med faste Skridt han gaaer, til han fornemmer
I Nattens huule Taushed tvende Stemmer.

Ved Taarnets Fod det lød i sagte Klage:
»*Tamira*, hører du da ei min Røst?
Vil du ei meer den fyldte Kurv modtage
Og lytte ned til mine Læbers Trøst?
Din Rizamor er atter vendt tilbage
Til denne Rædselegn med trofast Bryst,
Du atter sende Snoren ned og hidse
Dit vante Maaltid op til Taarnets Spidse.

Men stille! stille! Maaskee Søvnens binder
Den Fangnes vildtopprørte Sind til Fred,
Mens Drømmes Sværm sødttryllende omvinder
Med Blomsterkieder Skiæbnens Rædsomhed.
O stille! stille! Maaskee Glæden finder
Selv Vei til Sultens Taarn og Martrens Sted:
I Drømmes trygge Grotte smiler Sorgen,
Vær da medlidende og tøv, o Morgen!«

127

Saa sagt ned' Stemmen til den uhørt døde
Og kun et enkelt Suk sig høre lod.
Men snart fra Taarnet andre Toner lode
Og i dets Rift en hvidklædt Skabning stod.
Ubaldos Hjerter slog, hans Taarer fløde,
Alt løfter han til vinget Fied sin Fod,
Dog snart beslutter han at staae og tie
Og nærmere Oplysning oppebie.

»Saa er jeg Arme atter vendt tilbage
Til Ørknens tomme Skiød, mit Martersted!
Et Øieblik kun Søvnens turde tage
Mig i sin Favn til Glemsels søde Fred;
De hulde Drømme, ak! igjen uddrage
Af denne Barm, hvori de flagred' ned,
Paa nye den vandte Kjede mig omslynger
Og Nattens Storm i rystet Taarn mig gynger.

Men ak! hvor er du, Himlens Aand, som mader
Den blege Sult i Ørknens golde Skjød?
Du trofast din *Tamira* ei forlader
O *Rizamor*! før hun er fri og død.«

»Det høre Gud, som Svig og Meened hader,
(Saa det ved Taarnets Fod til Gjensvar lød)
Før Lammets Blidhed Tigrens Blodtørst tæmmer
End jeg mit høie Englekald forglemmer.

Her ved dit Fængsels Muur mit Liv henrinder,
I endløst Suk jeg stræber op til dig:
Naar kommer Tiden da din Favn omvinder
Og med en Himmel rundt omgiver mig?
Da evig Attraae ved din Barm sig binder
Og paa din Læbe sødt beruuser sig?
Skal jeg da det Umulige begjære
Og ak! min Attraae kun mig selv fortære!«

128

»Du glemme det Forgangne og forbarme
Dig over mig, for Elskov er jeg døv:
Lig nøgne Grene, din Tamiras Arme
Afkastede det skønne Liljeløv;
Min Læbe visner, uden Fryd og Varme,
Min Barm bortsvinder til ufølsomt Støv,
Jeg løses op - o vil du for den Døde
Af Elskov og af kjelen Længsel gløde?«

»Du grusom Haabets Engel ei forjage
Fra din Tilbeders dig indivi'de Bryst!
Du lade mig saa sødt mig selv bedrage
Og i mit Indre digte Fred og Trøst!
O Gud! hvis Haabet ikke var tilbage,
Mod denne Muur (saa lød hans stærke Røst)
Jeg dette Hoved skulde sønderstøde
Og med mit Liig den mavre Ørken giøde.«

Ubaldo lyttende ei længer bier
Men nærmer Taarnet sig med vinget Fied:
»Siig! hvo er du, som medens Natten tier
I Kampen skrider med Gjenvordighed?
Til Uskylds Værn, til Lidendes Befrier
Indvi'des jeg ved Rhonens fierne Bred,
Mit Navn Ubaldo er, fra Nilens Bølger
Til hellig Jord jeg Ludvigs2) Banner følger.«

»O Ridderskabets Perle! er det Eder,
(Udraabte Rizamor med Glædens Lyd)
Hvis Billed' Rygtet overalt udbreder
Som Ideal for hver en Ridderdyd?
Velkommen her! I disse døde Heder
Er Eders Ankomst, ak! den første Fryd.
Men hvordan kommer I til disse Egne
Hvor ingen Mærker Vei og Sti betegne?«

*
- 129

»Min Falk som jeg ved Dagens Grye lod stige
I Luften tvende Turtelduer jog,
Men for en mægtig Guldørn maatte vige
Og overvunden, herhen Flugten tog.
Det nøies dig. Nu derimod du sige
Hvad dig i denne Jammerørken drog,
Ifald den fangne Dame vil tilgive
At vi paa ny de gamle Saar oprive.«

Og Rizamor: »Jeg strax adlyder Eder,
Dog lader mig først trykke denne Haand,
Thi skjøndt i Løgn opfødt, jeg dog tilbeder
De Christnes Guddom med indviet Aand.

Da underveis til Nilens Tryllebreder
Hvor nu vi mødes, jeg paa Libanon
Udhvilede, en Olding der jeg hørte
Som paa den sande Himmelvei mig førte.

Tamira selv som høit i Taarnets Gjemme
Fra Jordan skilt, i Stormens Rige boer,
Fornam i Elskerens Apostelstemme
Det sande, himmelfødte Trøstens Ord,
Som eene Løgn og Last og Sorg kan tæmme,
Blidtlede paa alle Dyders Spor:
Det Sædekorn som jeg tog med i Flugten
I denne Ørken her udvikled' Frugten.«

Og nu med Suk som han kun ilde qvalte
Imens hans Øie steg til Himmelen,
Omstændeligen Rizamor fortalte
Og til det Meldte kom saa tidt igjen.
Sin Konge-Slægt, sin Faders Stat han malte
Paa Grændsen af det gamle Indien,
Og Feen Mapyga han ikke glemte
Som tidlig alt til Dyd hans Hjerte stemte.

130

»Paa samme Tid der i vort Naborige,
(Saa med et Blik paa Taarnet blev han ved)
En sælsom Konge tronede, hvis Lige
Man ikke havde seet ved Indus's Bred;
Thi aldrig han sig kunde nok berige,
Og dybt i Jordens Skjød hans Gjerrighed
Med hundretusind bundne Bjergmænd boede,
Mens Nelder yppigt om hans Trone groede.

Men Folket dog hans Septers Tyngde taalte,
Thi hældigviis en Datter havde han,
Hvis Skjønhed og hvis Ynde overstraalte
Med Trøst og Gavmildhed det hele Land.
Naar han sit Guld og Sølv i Barrer maalte
Og blev beruust af sine Perlers Vand,
Af himmelsk Medynk hendes Øie tindred'
Og hver en Nød hun saae, hun ogsaa lindred'.

Af Liljeduft og Morgenrøde eltet
Ved Amors og ved Zephyrs Aandedræt,
Ved Hebe og Chariterne ombeltet,
Hun syntes ei af Menneskernes Æt;
Ved hendes Blik blev frossen Alder smeltet,
Ved hendes Aasyns høie Majestæt
Forvoven Ungdoms Attraae sig forskjønned'
Og luttret Elskov sødt sig selv belønnet'.

Med hendes Billede det vævre Rygte
Om Kloden tumled' sig, fra Sted til Sted,
Og mangel mægtig Konges Søn forsøgte
At smelte hendes Barm til Kjerlighed.
Omsonst! thi med dem alle hun kun spøgte
Og hvert Forsøg fra hendes Hjerte gleed:
Hun elsked' ei, thi i Naturens Rige
Hun i Fuldkommenhed ei fandt sin Lige.

131

Iblant de hundre Beilere man talte,
End jeg, en Kongesøn, fremtrænged' mig:
En Morgenrøde paa min Kind sig malte,
I Bluefærds Skjød min Attraae dulgte sig.

Jeg sittrede og Frygten Ordet qualte,
Gudinden hun og jeg Tilbedren lig,
Jeg ikke voved' hendes Blik at møde
Og Elskov snart i Ærefrygt bortdøde.

Men med et Smiil som selv Barbarer tæmmed'
Hun Haab og Mod og Tillid mig indgjød,
Og med en Dristighed som hendes Blik ei hemmed',
I Elskovs kjelne Nynnen jeg henflød.
Til himmelsk Fryd vi snarlig sammenstemmed',
Thi Dyd og Ømhed vor Forening bød,
O Mapyga! du sikkert hendes Hjerte
Din gode Pleiesøn at elske lærte.«

»Her Ridder, hører mig som Sagen kjendte,
(Saa lød fra Taarnets Rift den Fangnes Røst)
Det ei var Feen Mapyga som tændte
Den skjønnne Lue i Tamiras Bryst:
Ved Elskrens Blik mit trufne Hjerte brændte,
Og ved hans dydige og kjelne Lyst
Jeg aned' at der noget maatte være
Som selve Englens Uskyld tør begjære.«

Med Tak og Fryd som maltes i hans Øie,
Til Sagen Rizamor tilbagekom:
»Men hvordan skulde vi Guldkongen bøie
For hvilken Gnomers Bopæl selv var tom?
Af Guldtørst plaget, uden Ro og Nøie,
Fra Tronen lod han vide Landet om,
At den til Priis hans Datter skulde vinde
Som kunde Nyt i Gjerrighed opfinde.

132

Men ak! i den forsultne Kunst at spare
Det ei var muligt ham at overgaae,
Man derfor snart den hele Frierskare
Foruden Haab fra Hoffet drage saae.
Kun jeg tilbageblev; en List, en Snare,
Den første i mit Liv! - jeg pønser paa,
Og medens hiin paa lange Hjemvei græder
For Kongens Stoel med disse Ord jeg træder:

Din Datter elsker jeg, i Haab at vinde
Til Priis og til Belønning hendes Haand:
Til gamle Memphis³) skal jeg Veien finde
Og stige ned i Hermes's⁴) Adyton⁵);
Hvorledes Elementerne sig binde
Jeg lære skal med dybt indviet Aand,
Og naar de Viises Steen mit Bytte bliver
For den, o Konge! du mig Dattren giver.

Den gamle Mand hvis Skarpsind just ei dømte
Saa saare rigtigt om Adepters⁶) Svig,
Saa ødsel sin Veltalenhed udtømte
For i mit Forsæt at bestyrke mig;
Og mens han sig forud til Midas drømte,
Ved Eed og Løfte han forpligted' sig:
Skaf mig de Viises Steen, det Alla⁷) høre!
Og du min Datter skal som Brud hiemføre.

----- 133

Jeg tvende Aar i Eensomhed tilbringer
Og forberedet, af mit Skiul fremgaaer;
Min høire Haand en Caduceus⁸) svinger,
Mit Skjæg i Bølger ned til Beltet naaer;

Alt Rygtet med landebeskyggende Vinger
Uhyre stort, for Kongens Trone staaer,
Og mens mit Komme Ærefrygt udbreder,
Man mig som i Triumph til Slottet leder.

O Konge! (saa med Værdighed jeg sagde
Til ham, som uden Vidner ene var),
Hvad Herrebud og Elskov mig paalagde
Jeg hældig, skjøndt med Møie udført har.
Fra Viisdoms Hjem den store Kunst jeg bragte,
Men jeg den bragte i et værdigt Kar,
Thi aldrig jeg skal nogensinde vove
At overtræde mine Mestres Love.

I Hermes's dybe Adyton jeg traade
Og steege med Hæld til Viisdomsbrønden ned;
Jeg allerede Guldets Kierne naa'de,
Da bød man mig at sværge denne Eed:
Til een allene vil jeg ei forraade,
Til alle eller ingen, hvad jeg veed.
Vil du derfor din Datter ei mig give,
Dit hele Rige, troe mig! Guld skal blive.

Nu Jorden Navn af Rigeste dig giver,
Men naar nu Rigdom saa almindelig
Som Dyndet hist paa Landeveien bliver,
Siig mig, o Konge! mon du da er rig?
Jeg spaaer med Vished, at din Id og Iver
At dynge Guld og Sølv, vil angre dig
Og at med Ringagt du vil bortslænge
Som Kisselsteene, de tilbedte Penge.

*
- 134

Thi siig mig, store Konge! hvorfor sanker
Du trofast Dag og Nat det røde Guld?
Og hvi opdynger du bag Laas og Skranker
Ei Sand og Jern, hvad eller Løv og Uld?
Fordi i dine som i vore Tanker
Hver Ting opveies kan ved dette Muld,
Som ved sin Glands hver anden Værd bortstraaler
Og som det Ypperste alt andet maaler.

Kun Sieldenhed kan dette Fortrin skjenke,
Og hvis i Priis saaledes Guldet faldt,
Man vilde snart et andet Tegn optænke,
Et vist Slags Steen maaskee, hvad eller Salt.
Men tænk hvorledes dette maatte krænke
Enhver som eier mere end en Pialt,
Ja tænk især, o Konge blant de Rige!
At du flux vilde blive Staaddrens Lige.

Den Gjerrige med spidse Øren giver
Sit Overlæg til det som bliver sagt,
Snart bleg og rød, snart rasende han bliver
Ved Tanken om det røde Gulds Foragt;
Fortvivlende, han næsten sønderriver
Sin Turban og sin kongelige Dragt,
Dog efter langsomt Overlæg han fatter
Omsider sig og giver mig sin Datter.

Imens man Alt til Bryllup tilbereder
Og Rygtet over hele Landet naaer,
En Fee som hader hendes Stamme, leder
Tamiras Fied til Slottets Urtegaard.«
Her standser han i huule Suk og beder
Sin Brud, som høit i Taarnets Revning staaer,

Erindrings tunge Kald at overtage
Og mindes hine rædsfulde Dage.

135

»Saa tør jeg da (lød hendes klare Stemme
I Nattens huule Taushed tydelig)
Saa tør jeg da den grumme Qval ei glemme
Og i hvert *Nu* skal Før fornye sig!
Tilgiver, Ridder! at jeg ei kan hemme
Den fulde Taarestrøm som letter mig:
Naar Skjebnen med den ene Haand os saarer
Til Trøst den med den anden skjenker Taarer.

En Sommerdag da seene Aftenrøde
Fortrylled' Jorden med sit blide Smil,
Mens hver en Sorg ved Søvnens Barm bortdøde
Og Drømme kom og fløi med yndig lil,
Jeg sætter mig, undgaaende hvert Møde,
I Skyggen af min elskte Klagepiil,
Og mystisk Attraae sig mit Hjerte nærmer
Imens min Sjel blant Idealer sværmer.

Og mens jeg sværmer, see! med gyldne Vinger
En yndig Kolibri omflagrer mig,
I labyrintske Kredse den sig svinger
Og lokker mig saa listig efter sig,
Til endelig min lille Fører bringer
Mig til en Eng, paa tusind Blomster rig,
Dog fremfor alle der en Lilje smiled'
Mens i dens Kalk den sidste Straale hviled'.

Jeg studsed' og ei voved' den at bryde,
Thi i dens Glands en Guddom syntes nær,
Dog i min Barm en Røst jeg hører lyde:
Pluk den, Tamira! den er Dydens Sværd.
Uvisnelig, den siden maatte pryde
Min reene Barm og end den blomstrer der,
Som Talisman den stedse mig beskiermer
Naar Lasten sig med ublu Attraae nærmer.«

136

Her Rizamor sig ikke kunde bare,
Men hans Taknemmelighed saa brød ud:
»O Mapyga! du kjendte hendes Fare
Og for det Værste sikrede min Brud.
Men ak! hvor længe skal det endnu vare
Før al din Magt opløser Troldoms Bud?
De dage kom, de gik i langsom Kjede
Og end vi ei vort Brudeleie rede!«

»Men da jeg under Havens Skyggebuur,
(Saa blev hun ved) til Slottet vender om,
Den første sorte Haremstræl⁹) jeg skuer
Som langsomt snigende i Mørket kom.
Jeg vidste at han over Bøger ruer,
Indviet i Magiens Helligdom,
Og ofte eenlig i Phantomer favner
Hvad han med tantalsk Helvedsmarter savner.

Dog hvordan skal jeg min Forundring male,
Da dette Afskum med sin Fistelrøst
Om Sympathie formasted' sig at tale
Og om en evig Lue i sit Bryst?
At han kun fjasede i Feberdvale
Og at hans Tankers Kiede var opløst,

Eenfoldig troede jeg, men ak! jeg feiled',
Thi han for Alvor til mit Hjerter beiled'.

Med kielen Attraae og vanvittig Varme
Afskyelig, for mig han synker ned;
Med Rædsel, Væmmelse, Foragt og Harm
Jeg byder Galningen Ærbødighed;
Jeg flyer: de knuddrede, forvovne Arme
Lig Slanger, vikle sig om mine Fied,
En Drage daler med uhyre Vinger
Og med sit Bytte han paa den sig svinger.

*
– 137

Da jeg igjen opvaagned' af min Dvale,
Jeg med Forundring fandt mig i
Et Labyrinth af underfulde Sale,
Hvor Kunsten ødslede al sin Magie;
Thi Væggene sig stedse ny bemale
Med Guido's og Albani's Sværmerie,
Imedens Vellysts bløde Melodier
Rundtom forkynde Nydelsens Orgier.

Det var et Trylleslot foruden Mage
I Kunst og Nyhed, Ynde, Smag og Pragt,
Med Guld til Vægge, Platina til Tage
Og trende Pilleordner af Smaragt.
Om Kuplen snoede sig en rædsom Drage
Som Flammer sprudede med Ætna's Magt,
Mens tusind Aander Vingerne udfoldte
Og svævende, i Luften Slottet holdte.

Rundtom mig lokker hver bluefærdig Ynde
Som dybt i Hjertet vækker ømt Begiær;
Hver drukken Lyst og hver forvoven Brynde
Forførerisk, foruden Slør, staaer der;
Og tusind Stemmer vøxlende forkynde
Vellystig Nydelsens Mysterier,
Mens tusind Syner og for Øiet vise
Hvad hine smeltende for Øret prise.

Rundt Sylpher ikkun svøbe sig i Krands
Og lokke sødt med kielen Attraaes Røst;
Vellystigen de en Fandango¹⁰) dandse
Som maler Kjerligheds fuldendte Lyst,
Thi pludselig i Favn de parviis standse
I Kys, med Mund paa Mund, med Bryst mod Bryst -
Jeg blussende min Lilie udstrækker
Og hver en Smitte fra min Barm bortskrækker.

*
– 138

Med dydig Væmmelse jeg Øiet vender
Og skuer giennem Kuppel og Portal:
Et syvfoldt Lys i magisk Blanding brænder
Paa Himmelbuens spillende Chrystal;
I hver en Sephyr mildt udaandet, sender
Sin hele Virak Yemens¹¹) rige Dal;
Samtidigt, Vaar og Høst i Favnen standse
Og Blomst og Frugt indsnoe i fælleds Krands.

Lig colossalske Tempelcolonnader,
I yndig afmaalt Orden, Høie staae,
Og Rosenkieder mellem deres Rader
Fra Høi til Høi, en Blomsterkuppel, naae,
Imedens tusind Kilder som Cascader
Fra første Fald høit over Slottet slaae

Og Øiet høit i deres holdne Buer
Et Feepallads af Bølger flettet, skuer.

Sneehvide Hjorder fra de trygge Høie
Til Dalens slebne Sølvspeil hænge ned,
Hvor Hyrden skuer med forelsket Øie
Hyrdindens Slummer ved forskjønnet Bred.
Fortryllet ved Betragtningens reene Nøie,
Han vover ei at bryde hendes Fred,
Dog snart med Blomsterbaand han hende binder
Og vaagnende hun i hans Favn sig finder.

Rundt Hymenæers Samklang kielent lyder,
Hvert Træ en Lyra, og hver Green en Streng,
Og mens et almeent Vellystdirren skyder
Igjennem Høie, Dale, Lund og Eng,
Og Jorden sig med Himlens Ynde pryder
Til Glædens og Naturens Brudeseng,
Hvert Aandedrag, hvert Pulsslag synes sige:
O nyder! nyder! Her er Glædens Rige.

*
– 139

Men hvad der meest mig i Forundring sætter,
Det er en Ramme, som besynderlig
Af Ædelstene sig til Løvværk fletter
Og som et Maleri indfatter mig,
Mens lige for mig Negeren sig mætter
Med griskt Beskuen og Indbildnings Sving,
Og tidt de laadne Arme mod mig strækker
Skjøndt hvergang Liljen ham tilbageskrækker.

Tidt sukker han i Elskovs kielne Klage,
Fortæret af sit aldrig lægte Savn:
O skjønnne Jomfru! end min grumme Plage
Som hverken Billed' haver eller Navn.
Lad os hinanden sværmende bedrage
Med Mund paa Mund, i sammenviklet Favn,
Og hvad os Skjebnen forbeholdte, drømme
Til vi phantastiskt Amors Bæger tømme.«

Her ended' hun, og Riddren: I mit Øre
Til Eders Røst, Prindsesse, fængslet har,
I selve Skovens Udyr vilde røre
Ved Eders Nød, ulykkelige Par.
Dog længes jeg ret inderligt at høre
Hvad denne sorte Troldoms Udfald var,
Thi vist en Traad, vestaliske Heltinde!
Af Eders Levnet maae i mit sig spinde.

Og Rizamor, ei uden Graad og Klage,
Fortællingen til Slutningen spandt ud:
Hvorlunde han i hine Jammerdage
Alt livkied hørte Haabløshedens Bud,
Til endelig ham Mapyga bød drage
Fra Fædres Hjem, at stride for sin Brud,
Og undervisende, ham gav et Billed'
Som hende fuld livagtig forestilled'.

140

»Jeg endelig, igjennem Nød og Møie,
Og mangen Snare lykkelig forbi,
Til Slottet kommer an og i det Høie
Det grundet seer ved underfuld Magie.
Men neppe lukker Dagens Gud sit Øie,
Før paa et valseføddet Staffelie

Tamiras trufne Billed' jeg opstiller
Og bag det skjult, rundtom i Egnen triller.

Om Natten da fra Kuplen Dragens Lue
Lig en Fontæne, op til Skyen naaer,
Ved blodrødt Skin troer Negeren at skue
Dernede det som i hans Ramme staaer,
Og i eet Springs forfærdelige Bue
Han Favnen om Tamiras Lige slaaer,
Da flux jeg frem bag Staffeliet springer
Og Sværdet dybt i haarde Nakke svinger.

Han styrted' brølende og Jorden revned'
Ved Vægten af hans fæle Kjempekrop,
Men ak! kun halvt jeg Dyd og Uskyld hævned',
Thi gyseligt han flux igjen sprang op;
End Skjebnens Vilje Aande nok ham levned'
At mane de betvungne Aanders Trop,
Forbandelser han hvinende udstødte
Før han i sorte Bølger sig forblødte.

Og pludselig forvandles Glædens Rige,
Til Sumpe daaner mat det vævre Vand;
De lyse Enges Blomstertepper vige
For Hedens Ukrudt, Ørknens golde Sand;
Som lumske Snoge og som Tudser snige
De fromme Lam rundtom i Dødens Land,
Hvor Slottet svæved', dette Taarn sig hæver
Og ynkelig Tamira Føde kræver.

141

For stedse skilte, her vi skulle lide,
Saa var den Grummes sidste Villie,
Det Tantals Savn, den Marter Qval og Qvide
Han leed ved hiint umalte Billede.
Mens over os de tunge Dage skride
Og Ørknen stæddes i Forbandelse,
Vi mod hinanden Armene udstrække
Men ak! vi ei til elsket Gjenstand række.

Kun eengang Feen Mapyga nedsvæved'
I denne Sultens Ørk og Jammerns Dal:
Vort faldne Mod hun ved en Spaadom hæved'
Som sikkert ei saa snart opfyldes skal:
Kun naar en feilfri Helt som aldrig bæved',
Saa sagde hun, i Kydskheds tunge Kald,
Tamira med sin reene Favn omvinder,
Kun da det Tryllerie igjen forsvinder.«

»Nu, hvis I begge andet ei behøve,
Saa sagde Ridderen med Lune, da
Tør jeg nok vove denne Dyst at prøve
Med hver en Dame, selv med Mapyga.«
Han nærmer Porten sig og see! de sløve,
Troeløse Skud og Laase springe fra,
Tværskurrer den i rustne Hængsel
Og Riddren skrider ind i Sultens Fængsel.

Han følger Trappen som sig steil opvinder
Og gjennem mange Dørre Spidsen naaer,
Hvor Damen venter ham med røde Kinder,
Mens han sin kolde Favn om hende slaaer,
Og pludselig det frelste Par sig finder
I fælleds Favn, med hvert et attraaet Kaar,
Og Ridderen som Himlens Engel ligner,
Med roligt Smil staaer hos og dem velsigner.

Da de fra Sphærerne igjen tilbage
Til Jorden kom, han Damen nærmer sig:
»Jeg end i mangt et Eventyr maae drage
Og mangel Kamp med Hjertet venter mig,
O tør jeg da af Eders Haand modtage
Den Lilje som er uvisnelig?«
Og smilende ham Damen Liljen rækker
Som lig et Skjold mod Smitte Barmen dækker.

Sang

Jeg kjender et Land som i Bølgernes Favn
Lig Glutten i Moderens, hviler,
Hvor Freden velsigner hver Ager og Havn
Og Førsten som Solguden smiler.

Jeg kjender i Landet en hemmelig Dal
Opfyldt med Naturens Idyller,
Hvor Skjønhed og Uskyld i mangt Ideal
Det saarede Hjerte fortryller.

Jeg kjender i Dalen en Hytte hvor Smag
Den linnede Nøisomhed pryder,
Og Gratiers Leege forskjønne hver Dag
Indviet til Flid og til Dyder.

Jeg kjender i Hytten en rødmende Møe,
Et Syn fra Seraphernes Rige!
Hvis Sjel er saa klar som den hvilende Søe
Med Himlens afmalede Lige.

Jeg kjender - uvidende Tanke, men tie!
Et Glimt kun af Himlen du kjender:
For tusindfold meer end du sværmede i,
Mit anende Hjerte sig tænder.

Nødvendighed

Mon det Hændelsen er, som med sin Dannestav,
Ved Forvildelsens Haand, hersker i Stoffens Land,
Og sit Vanvid fremstiller
I de vordende Skikkelser?

Eller er det maaskee sindet Vilkaarlighed,
Som, en lovløs Despot, nu et nedtrampet Folk

Grusom kræver til Offer,
Nu fremsmiler en Festens Dag?

Nei! Naturen er ei meningsløs Grotteværk,
Arabeske og Leeg: Verden et Bagdad ei,
Hvor Chalifens uhyre
Løse Lune er Folkelod.

Ham jeg saae og endnu stirrer mit store Blik,
Altings Styrer jeg saae: evig Fornuft, din Søn!
Verdens Lov i den høire,
Tidens Flod i den venstre Haand.

En Uendelighed, maalte og fyldte han
Tankens, Gisningens Grav, bredde- og bundløst Rum;
Evig Een og sig selv lig,
Thi hans Navn er *Nødvendighed*.

144

Lig den trofaste Form, Kunstnerens Fortroelige,
Alnærværende, han binder det store Al:
Verdners Grundstof indsmeltes,
I Forvandlingen Formen staaer.

Altings Styrer, jeg Dig hilser med Hymneklang!
Uforkrænket Du er evig og overalt,
Himlens gisnede Stjerne,
Jordens Lilie lige nær.

Kraft og Drift og Instinkt lyde dit Enebud,
Og Beslutningen stolt dølger sin Lænke kun:
Støvet, Stjernen og Ormen,
Aanden, trælle i samme Baand.

I dit Rige tør ei Oprøret reise sig
Mod den stærkere Lov: see! Undergivenhed
lisgraae, tæller Æoners
Følge dybt ved din Klippefod.

Straf med lynende Sværd, Naade med ødsel Haand
Ikke tjene dit Vink: Frygten og Haabet dør:
Ubønhørlighed ligger,
Lig en Ørk, ved din frosne Barm.

Ei forsonet og mild, ikke fortørnet nu,
Ubevægelig, eens, seer Du med samme Blik
Hen hvor Pesten fortærer,
Lykken hygger et talløst Folk.

Naar Forandrings Orkan ophvirvler Tidens Flod,
Over Tingenes Fald, Skibbrud og Undergang,
Høit i medfødte Straaler,
Evig, svæver den holdne *Form*.

145

Og din Krone den er. Tanke, min Ægis vær,
Og betrygg i min Barm Viisdommens Ligevægt,
At min Glæde kun Blidhed,
Sorgen Alvor kun vorde tør!

Hold for stedse mig her, høit over Haab og Frygt!
Fra Betragtningens Høi, herlig og stor ved Savn,
Uomveltet, jeg skue
Dybt Omveltningen ved min Fod!

Sonnetter

1 De tre Gudinder

Ceres kommer - Sædens gyldne Riger
Vidt henbølge i Gudindens Fied,
Jæg'ren slutter med Naturen Fred,
Og Nomadens Telt for Hytten viger.

Hastig da, med Borgerkronen, stiger
Samfundsmusen fra Olympen ned,
Og ved Lovens Rhythmus alle Meed,
Til en Chordands Alles lid forliger.

Men naar *Ceres* og *Egeria*,
Meierens og Borgerens Gudinder,
Ax og Egeblade sammenbinder,

Da tilbedte *Amathusia*!
Med Chariterne du dig indfinder
Og om alt din Rosenkjede vinder.

146

2 Digterværdighed

Lyt i hellig Fred, o tause Jord!
Festlig Samdragt i Naturens Riger!
Hviil hos trygge Hind, velkomne Tiger!
Stands, o gridske Død! paa Livets Spor!

Lyt, Prometheiders faldne Chor!
Thi af Digt'rens Indre Sangen stiger,
I prophetisk Anelse han sviger
Tidens Bud og over Jorden boer.

Løftet om en salig Fredenssphære
I hans reene Barm Natur indgrov,
Thi hans Anelse er Verdnens Lov.

I hans Trylleskabelse vi bære
Uranidens Billede igjen:
Æt'ren aabnes, Jorden svinder hen.

3

Den italienske Opera seria

Er det Blændværk? Mon en Guddom leder
Mig til Thetis's Bryllupsgrotte ned,
Mens indbudne Guders Eenighed
Hver en Høitids gave der omspreder?

Harmonien her i gyldne Kjeder
Drager alle Kunster paa sit Fied;
Et ElySION af Fryd og Fred
Rundt for Sands og Hjerte sig udbreder.

147

Lad Kritik i Trylleriets Hiem,
Eris lig, ubuden, sig indtrænge
Og blandt Kunsterne sin Fakkell slænge!

Thi forgjæves! Harmonien dem
Samlede, i hellig Favn indlukker,
Medens Glædens Taare Faklen slukker.

4

Til Glemsel

Paa det Sted hvor den ældgamle tusciske Stad Fiesole stod

Tiden folkerige Stæder fælder,
Hvor de kneised', hvisler Sumpens Rør;
Over støvomhvirvlet Afgrund før
Svimlende, sig Tankeløshed hælder.

Stumme Glemsel, med en Krands af Nelder
Og et Spindelvæv til Pryd og Slør,
I hvis Favn ældgamle Minde dør,
Og Æoners lange Strøm bortvælder:

Skjønne Guddom, for hvis Aasyn kun
Daaren bæver, boer ei i dit Gjemme
Mere Fred end i Dianas Lund?

Lær mig, glemt af alle, alt forglemme!
Hvad er mod dit tankeløse Blund
Selv et Navn saa stort som Jordens Rund!

148

5 Udsigt

Rundt Fornuft min Ungdoms Feeslot tænder,
Pralende med sit forhadte Kald;
Skilt fra Elskov, Leeg og Ideal
Ak! paa Manddoms Høi *jeg mig erkjender.*

Eengang end mit Afskedsblik jeg vender
Ned til den forladte Trylledal,
Medens for min Fod, med sagte Fald,
Banen fjern i Aldrens Ørken ender.

Er det hist, hvor Tid med dagligt Krav
Af sin Myndling hvert et Laan gjenkræver,
Og til Olding Manden klæder af?

Er det hist, hvor Nevtons¹⁾ Taare bæver,
Naar ei meer, o Sjel! du Tanken hæver,
Kjæmpetanken, du selv Fødsel gav?

*
—

6 Spaden

Pogen paa sin Kjephest far' afsted
I Triumph til Lykkens søgte Rige,
Mens Fortuna til den spæde Pige,
Som en spraglet Dukke, svæver ned.

Kun hvor Uskyld og Uvidenhed
Af Naturens Indhegn ei undvige,
Meerbegjær og Anger ikke stige
Op fra Acheron i Glædens Fied.

149

Derfor, Fabio! du overlade
Til Naturens Omsorg hver en Trang,
Tage Retsind kun til Stand og Rang.

Troe mig! Skyldfri Eenfolds tunge Spade
Lett're er end Kongens Septer, hvor
Høit hos Ørnen Sorgens Ugle boer.

Dem Verdienste seine Kronen!
Untergang der Lugenbrut!

Nei! længer jeg det ikke bære kan!
Forlad mig, himmelske Langmodighed!
Og du, ædruelige Maadehold!
En hellig, ivrende Fortørnelse
Ved Smintheus's Bue, Dragen Pythons Død,
Retfærdig Haan, som straffer Overmod,
Ved Kogg'ret, opfyldt med forgiftede
Ulægelige Saar og Smerters Brand,
Indvier mig. Det værste Udyr som
I Sæders Rige sniger om og lig
Erinnyen, med tusind Slangebid
Anfalder, Lasten ei, men Værd og Dyd,
Dæmonen Avind moden er til Hævn.
Far hen igjen, til Plagers Hjem far hen!
Og lægg din giftopblæste Scorpion
Som æder af din egen Barm, lægg den
Til Arimans1), din Faders, Hjerte hen!

*
– 150

Da Oromasdes, Lysets rene Væld,
Naturen skabte og hun faver stod
Med Yndens Blomst ved Barmen, i sin Haand
Den søde Frugt, du sprang af Arimans
Fortvivlte Bryst, hvor Hovmod avled' dig
Med Afmagt, og i Raserie anfaldt
Din Fader først med tusind Slangesting.

Blandt alle Laster som nedværdige
Jordklodens Gjest og slette Seglet ud
Hvormed han Skab'rens Faderhaand forlod,
Blandt alle Laster, alle, Avind er
Den fæleste. Ve over Barmen, hvor
Det Bedres Afskye og Forfølgelse
Sit Sæde tog! thi den er gold og død,
En lybisk Ørk, dens Aande Samum er.
O Avindsyge! Lysets Apostat!
Som sværger evigt Had Fortjenesten,
Og fnyser Hævn og Undergang mod alt
Du af dig selv ei skabe kan, endskjønt
Du det beundre maae, det Onde du
I Templer fatter ind og stiller hen
Paa græsselige Altre, faldne Aand!
Med Uforsonlighed, din Guddom troe,
Forfølger Oromasdes's Billed' du
I Alnaturen og besmitter det
Med Harmens Fraade og med Løgnens Dunst.
Hvo raaber Brand, naar den oprundne Dag,
Oplysning, falder ned i Lastens Kløft,
Paa Dumheds Pande, Ladheds Svaneduun?
Hvo skriger Oprør, naar det jordede
Aarhundred's Spøgelse, det Levendes
Idol og Fetisch end, fra Alteret
Nedstyrter og stavnbunden Vedtægt for
Fribaaren Hensigt hylende forgaaer?
Hvo slæbte Offer hen for Foden af
151 Iberisk Inquisitor, som modtog
Med Hæder og med Guld hver Sykophant

Og slagted' Mennesker for Livets Gud?
(Dog Tanken ei, thi den udødelig,
Og i Triumph paa Alba's faldne Sværd
Og Torquemada's Fakkell skuer ned)
O Dæmon Avind! du med Giftens Kalk
Belønnet' hiin udødelige Mund,
Hvor Viisdoms Lægedom sig blandede
Med Suada's Honning; du paa Skaaret, som
Forvarsled' Fædrelandets Fald, indgrov
De store Navne, som i Sagnets Boe,
De svundne Tidens Ekkogrotte, end
Gjenlyde, blandede med Nutids Priis.

Ve den! som herlig gaaer sit Old forud,
Et bedre Sekels hastende Herold.
Ve den! som dyrker dig, o Mennesk'hed!
Ved Nattens Lampe, Dagens Heltefærd,
Og ikke Mennesket; thi ak! hans Krands
Groer kun hos Efterslægten paa hans Grav,
Hans Old med Haan og Had belønner ham,
Fra Forum svandt hans Ære, og hans Fryd
Fra slukket Arne, thi han fredløs er.
Vil du, o Bruno! være lykkelig?
Til Sønnen tab din Nat, din Dag til Fjas,
Som slidte Penning, Mængden kun vær lig,
Da skal dit Arne lue overalt
Og overalt din Slægt omfavne dig.
Vær mindre, hvis det mueligt er, og de
Skal bære dig, du Usling! i Triumph.
Men vover du at være meer end de,
Og lyne gennem de Beklumnes Sjel
Opdagelsen af egen Uværd, da
Rust dig til Kampen mod Gjenvordighed,
Og giv Anviisningen paa Arnefryd
152 Og Borgerfred, Natur og Stat igjen.
Thi Avind skrider sagte i dit Spor,
Et Uveir bag den lysoprundne Dag,
Og ve! den Nat han skygger af paa dig,
Er grumme Bødlers Tegn. Brat Tigeren
Forfølgelse fremstyrter af sin Kløft,
Ildaandende, med spændte Klø'r, imens
Bagvaskelsen paa Ondskabs fulde Torv
Dit Billed' brænder, og den trædske Løgn,
I Pagt med Aben Spot, opstiller det,
Vanskabt til Larve og til Grotteværk,
Paa Markedet, hvor Tankeløshed stivt
Med tvende svolne Øine der begloer
Og Latteren i Siden holder sig.

Dog - du udkaarne, store Genius
Naturen adlede ved herligt Kald;
Med hvem, ved rigere Nærværelse,
Hun inderligere forened' sig;
Du gyldne Kar, som til sin høie Rand
Med hiin den første Eenhed fyldte dig,
Vær stærk og strid og overvind som Helt!
Flygt ei til Dorskheds Hynde, ikke til
Navnløsheds Skygger! Grund dit store Værk,
Det være eensomt Forsken eller Daad,
Og Du Spinoza eller Washington,
Grund og fuldend det!
Verden med Foragt
Dig brændemærke - den er ikke stor
Som til at synes liden ei har Mod;
Og æsker den din Graad, saa yd
Den villigen: Gjenvordighed

Din Høikraft styrker, og ved Taarers Væld
En himmelsk Nymphé, Taalmod, møder dig.
Foragt, (det du tør vove) Oldets Fryd
Og Oldets Ære: i din egen Barm
153 Er skabende Henrykkelse, og al
Den Dyrkelse forud, som Tiderne
I Omgang om din Grav skal yde dig.
Thi Phantasien vækker Slægterne
Før Fødselen, og stille leder dem
Med Harpeslag og Krands, et Offertog,
Forbi din drukne Aand, som i et Nu
Guddommeligt et Æon fatter ind.

Saaledes, i en høi're Sphære, du
Dit Værk fuldender og nedkaster det
I Tidens Flod; det staaer, dog Avind ei:
Uhyret fly'r til Helvede igjen,
Omvinder ikke Fordoms Krykkepar
Med stiaalne Laurbærblade, kroner ei
Den vingeløse Middelmaadighed,
Det Kryb, som graver sig i Jorden ind.

Indbydelse

- - mi gioverrà narrar altrui
Le novità vedute, e dir: io fui.

Tasso.

Jeg kjender et Land, hvor Himlen saa blaa
Omfavner sin grønnende Mage;
Cypresser og Pinjer i Klarhed staae
Og Kronerne aldrig aftage:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor Naturen saa huld
Med ødslende Hænder os vinker,
Et duftende Land hvor Orangens Guld
Blandt Blomstersødskende blinker:
154 O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor Templerne staae
Med Kuppel og krandsede Piller,
Og Lauren og Myrten Armene slaae
Om evig beskyttede Viller:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor den glimrende Sal
Af Elskov og Glæde gjenlyder,
Som Lundenes Cypem, naar Tvillingens Kald
Til Kjerligheds Høitid indbyder:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor Følelsen sig

I Sangen udaander og stiger
Ved Strengenes Dirren saa sagtelig
Fra Jorden til Anelsens Riger:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor en høiere Æt
Af Marmorvæsener taler,
Og Rafael Himmelens Majestæt
Paa revnende Hvælvinger maler:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Jeg kjender et Land, hvor Ruinen staaer
Omvævet af yppige Ranker,
Mens Veemod blandt hældende Piller gaaer
Og Oldtidens Levninger sanker:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

155

Jeg kjender et Land, hvor Mindets Haand
Saa mystisk paa Mærkerne peger,
Imedens Lacerten ved Rubicon
Hvor Cæsar tvivlede, leger:
O Venner! det heder Hesperien,
Did lader, did lader os drage hen!

Ja! lader os hilse den rigere Sol,
Og Dale, uvisnelig hulde!
En sneekronet Alpe skal være vor Pol,
Vor Vinter en Kjærestes Kulde:
O Venner! naar drage vi glade hen
Til Sol og til Fryd i Hesperien!

Tvivel og Troe

Oceanet over Digen bruser
Og bortskyller Kystens Folkerad;
Lavastrømmen aabner Dybets Sluser
Og omfavner den forsvundne Stad.

Pestens Aande Luften selv forgifter,
Hjertets skjønnede Kjæder løse sig;
Hungersnød igjennem Gravens Rifter
Stiger ned og sluger Aners Lig.

Meening vildt i Krigens Tuba hviner -
Guderne fra hvert et Arne flye,
Templer, Troner ligge blandt Ruiner,
Døe, o Tanke! du har intet Lye.

156

Hist ved Dagens gyldne Porte, bøie
Slavestater sig for Lunens Bud;
Overtroe med grumt udstukket Øie

Styrter ned for den uhyre Gud.

Her ved Herculs Støtter, Sybariter
Tage mod Blødagtighedens Aag,
Og o Skam! vanærede Chariter
Dandse foran Lastens Seierstog.

See et Folk, som blidt og stærkt sig pryder
Med hver Arnedyd og Borgerfærd,
Førend Seklets Urne sig udgyder
See! det Skjændslens Segl paa Panden bær.

Men Naturen fra sit stille Sæde
Seer Forandrings vilde Cirkeldands,
Hænger Ring i Ring til Tidens Kjæde
Og omvinder den med Flor og Krands.

Stillevirkende, hun trofast læger
Jordens, Mennesk'hedens dybe Saar,
Og paa ny med evigt Stempel præger
Den opløste Kreds af Ting og Kaar.

Og saa svinges Verdnen (Tvivlen raaber)
Fremad og tilbage, Pendlen lig,
Stedse den det bedre spaaer og haaber,
Mens Naturen kun gjentager sig.

Lykken boer i idealske Zoner,
Hjertet tigger Fryd hos Phantasie,
Og omsonst Lycurger og Chironer¹⁾
Strengen slog til Sæders Melodie.

*
– 157

Mennesk'hedens Poler, Dyd og Glæde,
Ubeslægtede, frastøde sig,
Sorgens Taarer Dydens Palmer væde,
Slangen Anger snoer om Glæden sig.

Svar, sneehvide Sagn! som kjerlig holder
Billedet af den bortdøde Tid,
Svar, Alvider! hvilken Lov udfolder
Mennesk'hedens hvileløse Id?

»Slavisk bundne Sphære lig, fuldender
Hun sit maalte Cirkelløb igjen,
Og i dets Fuldendelse hun vender
Ak! tilbage til Begyndelsen.«

Løgn, o Gamle! Løgn er paa din Læbe!
Ei i Runddans Tiderne sig snoe:
Fremad, frem, et Seierstog, de stræbe,
Tanken tør forud blandt Guder boe.

Foran svæver den med hellig Fakkell,
Glæde, Kunst og Sæder følge den:
Anelsen er Himmelens Orakel,
Følgetiderne Opløsningen.

Skjebnen ved et evigt Samfund lænker
Drifterne til deres favre Meed,
Aldrig vorde disse, aldrig, Enker,
Hines Lod blev ikke Eenlighed.

Hjertets reene Længsler aldrig standse,
Viisdom finder ei det sidste Leed,
Kunsten stedse attraaer høi're Krands,
Sæders Ideal er Evighed.

Driften, endløs som dens Brud, ei lyder
Tidsphantomernes Sirenesang:
Evigheden af vort Indre flyder
Med den store, grændseløse Trang.

Pral, Natur! med din forhadte Kjæde,
Gamle Sagn! din Slavecyklus slaee -
Engang, ja! tør for Fornuftens Sæde
Dyd og Fred i signet Samfavn staae.

Barndommen

Barndom, skjøen som Englens Drøm,
Let, uskyldig, blid og øm,
Som Sylfidens Tanke!
Legende Ephemeris,
Som i Uskylds Paradiis
Tør sin Honning sanke!

Slangen Meerbegjær tør ei
Fristende udfinde Vei
Til dit Edens Skygge:
Thi for det en Engel maae
Med sit Glavinds Lynild staae
Og dets Fred betrygge.

Barndom, Livets gyldne Tid,
Før i Hjertet Nag og Splid
Evigt Sæde tage!
Livets Maidag! Phantasie
Tidt i saligt Sværmerie
Tryller dig tilbage.

Luna lig i Mørkets Stund,
Din nedgangne Straale hun
I sit Prisma brækker,
Og ved den en Billedvaar
Selv i Alderdom opstaaer
Og dens Vinter dækker.

Blide Blomstertid, o vend,
Standsende Fuldendelsen
Af min Frugt, tilbage!
Kom i friske Billeder,
Vuggede paa Atterskjær
Af henfarne Dage!

Da mit Skib paa Engens Kjær
Skjønndt af Bark, var mere værd
End Kong Georgs Flaade;
Meer end Gruben fuld af Guld
Var en Kurv af Jordbær fuld,
Jeg saa driftig saa'de.

Prydet Kjephest som mig bar,
Var min Rang, min Titel var
Vilhelm! Gode! Kjære!
Ellens Skygge mit Palads,
Engens Blomster al min Stads,
Faders Smil min Ære.

Naar min Søster skjuled' sig
Og, opdaget favned' mig,
O da var min Glæde
Større, end naar Lilla nu
Øm, med overvunden Hu,
Deeler Elskovs Kjæde.

160

Naar med blikledsaget lil
Fremfor Kappendes, min Piil
Skivens Hjerterammed',
Svar mig, o Mæonia!
Om vel meer end Vilhelm da
Før din Sanger brammet'?

Naar ved Veddeløbets Tegn
Jeg forud til fjerne Egn
Løb af støvfuld Bane,
Mon Moreau vel større var,
Svar mig, Innflod! da han bar
Skiæbnens Seiersfane?

Glad, utænksom, saae jeg før
Ei for Rosmariners Slør
Moders sidste Leie:
Ak! men nu paa Tabets Vei
Sanker jeg Forglemmigei,
Sorgens Arv og Eie.

Ei jeg spaa'de Nød og Savn
Naar i Frostens sene Favn
Spæde Vaar bortdøde:
Nu jeg maae af Fremtids Skjød
Forud tage Savn og Nød
Og usaaret bløde.

O hvor var jeg lykkelig!
Dyden Graad ei kosted' mig,
Lykken ikke Brøde;
Styret ved Uvidenhed,
Hvert et Ønske døde med
Dagens Aftenrøde.

161

O hvor var jeg lykkelig!
I min Armod mere rig
End den modne Vise,
Thi jeg nu desværre! veed
Hvad med stolt Unøisomhed
Tusind andre prise.

Væmmet ved de lave Kaar,
Jeg for Fremtids Porte staaer
Og unøisom tigger,
Medens Nutids spæde Lyst
Stoltforagtet, ved mit Bryst
Vee mig! dødfødt ligger.

Barndom, Livets gyldne Tid,

Før i Hjertet Nag og Splid
Evig Sæde tage,
Kom i friske Billeder,
Vuggede paa Atterskjær
Af henfarne Dage!

Kom med reen Uvidenhed,
Uskyld, Fromhed, Englens Fred
Og med Englens Nøie!
Lad med letbevinget Sind
Mig min Honning drage ind
Dybt ved Manddoms Høie!

Som Libellers Sværme flye
Hen til Liljekalkens Lye,
Naar Orkaner true,
Da, naar Skjæbnen ruster sig,
Skal i Uskylds Favn jeg mig
Tryg og frygtløs skue.

162

Gesang für die Kronprinzessin von Dännemark, zu singen an der Wiege

Sanftgebohrne, Engelsbild,
Schlumm're süß in Unschuld's Frieden!
Schlumm're und erwache mild,
Denn es ist wohl schön hienieden.

Heil zu Sonnenlicht und Seyn!
Hell und schön ist Gottes Erde;
An der frommen Einfalt Heerde,
Webt der Freuden leichter Reih'n.

Sanftgebohrne, Engelsbild -

Heil dir! Heil zum Lebenslauf!
Schön gleich einer Himmelsblüthe,
Hellt das Lächeln sanfter Güte
Noch des Menschen Antlitz auf.

Sanftgebohrne, Engelsbild -

Tugend weilt noch überall
In der Erdbewohner Mitte,
Und es blüht die zarte Sitte
Gleich der Lilie im Thal.

Sanftgebohrne, Engelsbild -

Nicht ein Kerker ist die Welt
Und der Mensch nicht ein Verbrecher;

Gott ist nicht ein strenger Rächer,
Dem der Mensch als Opfer fällt.

Sanftgebohrne, Engelsbild -

163

O drum sey willkommen hier,
Meines Busens zarte Blüthe!
Theures Pfand von Gottes Güte
Und von Friedrich's Liebe mir!

Sanftgebohrne, Engelsbild,
Schlumm're süß in Unschuld Frieden!
Schlumm're und erwache mild,
Denn es ist wohl schön hienieden.

Ode til Harmonien

Ikkun den, som med indviet Øie
Ved det Ypperste paa Jorden hang;
Ikkun den, som sig til Lysets Høie,
Gudernes henrykte Giæst, opsvang;

Ikkun den Dig værdig synge lærte,
Himmelens og Jordens Dronning, Dig!
I hvis stille Barm og reene Hierte
Harmonie, Dit Billed' sænked' sig.

Tør da jeg, skiøndt end ei Dine Love
Jevnede hvert Oprør i mit Bryst,
Tør da jeg, Guddommelige! vove
Dig at synge med vanhellig Røst?

O tillad, tillad min Aand at sanke
Træk af Din tilbedte Herlighed!
Da maaskee Dit Billed' i min Tanke
Derfra synker i mit Hierte ned.

164

Dristigt da jeg nærmer mig Dit Sæde -
Ah! men Du er Alt, og Alt er Dig:
Liv og Skjønhed, Sandhed, Dyd og Glæde,
Til Dit Billed' alle danne sig.

Førend Formløshedens Oprør hviled',
Underkastet Hensigts Lov og Bud,
Laae du ved Kronions Barm og smiled',
Hans guddommelige, favre Brud.

Snart Du ham en Søn,¹⁾ hans Billed', skienked'
Som i sit uendelige Smil
Liv og Lyst udstraalende, nedsænked'
Dybt i Chaos's vilde Barm sin Piil.²⁾

See! da hang fra Zeus-Kronions Trone,
Verden tryk i Loves Kiæde hang,
Og Naturen med sin Liljekrone

Smilende, som af en Drøm, opsprang.

O Kronions favre Brud! da bredte
Din Nærværelse sig herlig ud
Giennem det umaalte Rum og ledte
Tidens Strøm ved arioniskt Bud;

Og til afmaalt Orden, Id og Glæde,
Fra Din Mage gennem Væsners Hær
Dirrede nu Din Accordekiæde:
Verdnen, Styrende! Din Lyra er.

Stjernerne, i stadig opløst Vrimmel,
Ved Din viise Rhytmus styrede,
Dreie sig i henrykt, holden Svimmel
Om Din salige Nærværelse.

* *
-- 165

Skiøndt i Labyrinth af Cycloider
Reglen synes at forvilde sig,
Dog i Samdragt Sphæreskaren glider:
Himlen, Harmonie! afbilder Dig.

Nærmere, Du i ulige Skaaler
Veier Dag og Nat for denne Jord,
Hvor det Skiønnes og det Godes Straaler
Til Naturens Krands sig sammensnoer.

Vaar og Høst i Aarets Kredsløb dandser;
Havets Barm, ved Love styret, slaaer;
Livet sig ved Dødens Side krandses;
Dyd og Fryd i evigt Slægtskab staaer.

Dybt, hvor sig Metalleres Spirer dølg,
Dybt fra den lovydende Chrystal,
Giennem Rodens Fostre, Væsners Følge
Op til Helten i Fornuftens Kald:

Overalt jeg Dine Aftryk finder
Harmonie, skiøndt gennem Sanders Svig,
Overalt det Enkelte sig binder
Og dets Sammenhæng fremstiller Dig.

Thi med Skiønhed, Sandhed, Dyd Du skrider,
O Kronions Brud! ved Tidens Bred,
Medens Dit og Dines Billed' glider
I de fredelige Bølger ned.

Siig, hvo tæmmede de vilde Horder
Som ved omvendt Kølle støttede,
Paa de søde, thraciske Accorder
Med forundret Vellyst lyttede?

166

Siig, hvo dulgte al den blide Vælde
I Amphions Røst og Strengelæg,
At med Smil fra de betvungne Fielde
Vildes Flok i Thebens Favn nedsteeg?

Og hvo bød tilbedet Ynka stige
Ned med Skrivt og Plov fra Solens Skiød,
Der at stifte Sæders blide Rige,
Hvor Barbaren aanded' Rov og Død?

Og hvo lagde Zeus-Kronions Billed'
Ned i Phidias's forbauste Siel?

Hvo som Yndens Ideal fremstilled'
Sig for Himmelmalern Rafael?

Ah! hvo er, hvo er den Gud som troner
Dybt i Digterns foretrukne Aand?
Den, som mellem Følelser og Toner
Knyttede det stærke Slægtskabsbaand?

Du, som helst i Toner aabenbarer
Himmelske! for os Dit Tryllerie,
Ak! maaskee fordi de ikke varer
Og i dem Du svæver kun forbi;

Du, som under Skiønheds Navn udbreder
Rundtom Dit uendelige Smil,
Og til Samfund, Kunst og Sæder leder
I Fornuftens Tempelperistil;

Du, o Harmonie! fortryller Jorden;
Hvor Du er, der dvæler Fryd og Fred,
Thi til Samklang med Din høie Orden
Stemmer Du de vilde Hierter ned.

Men hvad skuer jeg? Et andet Rige,
Ogsaa underkastet Dine Bud,
Hvor sig Drift og Villie forliige,
Folder sig ved andre Love ud.

167

Stierneske, læg Din Straalekrone
Hyldende, dybt for Fornuften ned!
Hvad er Underne i Æterns Zone
Imod Aanders høie Færd og Fred?

See! den falder, Sandsens qualme Skranke,
Støvets høie, fangne Giæst er løst;
Verdens Konge, den fribaarne Tanke,
Sønlig ligger ved Kronions Bryst.

Her, o Harmonie! i Aanders Zoner
Hvor ei Sandheds blide Dag gaaer ned,
Og guddommelig Tilfredshed kroner
Villiens og Driftens Eenighed;

Her, i Verdens Indre, Frihed holder
I sin Skaberhaand det første Leed
Af den lange Kiæde, som udfolder
Sig fra Evighed til Evighed;

Her - men selv min lykkeligste Tanke
Svimlende, paa Evnens Spidse staaer,
Harmonie! - Fornuften har sin Skranke,
Du Din Favn om Jord og Himmel slaaer.

Til Harmonien

Lilla sover - Harmonie,
Kom med alt dit Tryllerie!

Kom fra Paphos og Cythere,
Eller fra Diones Sphære!
Din forelskte Sanger du
Høre og belønne nu!

168

Kom i Colibriens Lyd
Naar den nynner Vaar og Fryd!
Kom i Sylfens spæde Toner
Som hans vrede Brud forsoner!
Rundtom Alting smeltes i
Ømhed, Elskov, Sympathie!

Kom i Æolsharpers Klang!
Kom i kiælen Hourissang!
Hiin ved Zephyrs Aande surre,
Denne lokke, klukke, kurre:
Luft og Himmel, Hav og Jord
Dirre indeni til Chor!

Kom, o Hierters Dronning, kom!
Nærm dig Søvnens Helligdom!
Billeder af Elskovs Glæde
Gaae i din Accordekiæde,
Og saa sagte, sagtelig
Rundt om Lilla sanke sig.

Ubegrebne Anelser,
Yndigt Veemod, ømt Begiær,
Bange Fryd og kiælen Smerte
Blande sig i hendes Hierte,
Til den Ømme favnet gad
Ak! hun veed selv ikke hvad

Da i Drømmeskikkelse
Nærme sig mit Billede:
Sødtforskrækket, hun det skue,
Kinden staae i Purpurlue,
Ah! men snart hun inderlig
Elskende omfavne mig.

169

Men nu svinde Drøm og Blund,
I min Favn opvaagne hun:
Hvis hun da ei løs sig river,
Men med vaagen Ømhed bliver,
Da først, Harmonie! til Løn
Hørte du din Sangers Bøn.

Englene i Hytten

Blant Fielde Ethalina gaaer
Og stirrer giennem Taarer;
I Vinden flagrer hendes Haar
Og Torne Foden saarer:
»Hvad søger du saa ængstlig her

I Klippers Ørk ved Aftnens Skjær?«

Saa raabte Høidens karske Søn,
Et Havn af Kraft og Nøie,
Og hun, som dugfuld Rose skøn,
Med taareblændet Øie:
»Mit Yndlingslam forvilled' sig,
O Gud! jeg er utrøstelig.«

»Thi viid, o Yngling! dette Lam
Var iisgraae Faders Glæde,
Det slikked' ham og fulgte ham
I Troeskabs skjønne Kiæde:
Nu seer han ad den vante Vei
Men Hiord og Datter seer han ei!«

»O skønne Møe! det være vil
Forgiæves nu at lede:
See! Dagen lukker Øjet til
Og Fuglen søger Rede,
Din Hiord og Hytte ei du naaer,
Min Hytte hist paa Pynten staaer.«

170

»Din Hytte yndig staaer, men ei
Dens Tærskel jeg betræder;
Det ikke sømmer sig, o nei!
Mit Leie her jeg reder;
Min Moder sagde tidt med Klygt:
Fortrolighed og Mørke frygt.«

»Men dog du maae tillade mig
Her, under Himlens Bue,
I Mørket at betrygge dig,
Mens Farer rundtom true:
Blodtørstig Styrke af sit Hiem
I Fieldets Indre sniger frem.«

Saa siger han, og pludselig
En Ulv af Krattet springer
Og nærmer Ethalina sig,
Da Hyrden Staven svinger
Og som en Gud, med roligt Mod,
Ham vældig knuser for sin Fod.

Men Blod af Heltens Side randt,
Og Nat hans Øine dækked',
Medlidende hun ham forbandt
Og Liljehaanden rækked',
Paa hende støttet, gik han froe
Og haabefuld til trange Boe.

Der pleier hun, der trøster hun
Ham, som for hende bløder,
Og vaager ved hans trygge Blund
Og tidt hans Øie møder:
Medlidenhed en Engel er
Som svæver ned med dæmpet Skiær.

En anden er Taknemlighed,
Han staaer for Herrens Sæde,
171 Men naar med hiin han svæver ned,
Er Elskov tidt tilstæde:
Du Engel Elskov! som saa varm
Høit ligger ved Gud Faders Barm.

Fra Leiets Hyrden læget sprang,

Og Ethalina smiled',
De følte skønne Siæles Trang,
I Øie, Øie hviled':
Med dem de hulde Engle tre
I Uskylds Hytte dvælede.

»Jeg frelsed' dig, du frelsed' mig,
Hinanden vi tilhøre,
O lad mig til din Fader dig
Og saa tilbageføre!«
De ilede til hendes Hiem
Og Oldingen velsigned' dem.

Brylluppet

Alvadero rev med Møie
Sig af Melesinas Favn,
Svang beklemt sig paa den høie
Ganger, som opsadlet stod.

Men med Jammerskrig den Ømme
Kasted' sig for Hestens Fod,
Holdt med Liljehaand dens Tømme
Og sit Løfte hulkede:

»Dag og Nat skal Sorg og Minde
Være mine Sødskende;
Sol og Maane Dig skal finde
Ak! i Billed ved min Barm.

172

Thi for evig er jeg bunden
Til din Skiebne og til Dig:
Saadan Troe er ikke funden,
Evig Din i Liv og Død!«

Men han grov, hvad Melesina
Lovede, dybt i sin Barm,
Og drog bort til Palæstina
For at vinde Himmelen.

Mørke Anelser omfloed'
Underveis hans qualme Sind;
Iiskold Varsel giennembored'
Som et Banesaar hans Barm.

Melesina! See ham svinde
Bort bag Fiernens Taageslør;
See og græd og giem hans Minde,
Thi saa lød dit Løfte jo.

Melesina! Gode Pige!
Trofasthed er Qvindens Dyd;
Lad hans Billed' aldrig vige
Af dit Hiertes reene Speil.

Tie, Madora! Falske Amme!

Edderfulde Slange, tie!
Dine sledske Ord ei ramme
Melesinas Inderste.

Sælg Din Pleiedatters Hierte
Ikke for det røde Guld,
Som Mirosos Dig forærte
For at friste Skyldfrihed.

173

Men den Riddersmand sig viiste:
Han var Tagoflodens Pryd;
Christ og Maur ham lige priiste
For hans Skiønhed og hans Mod.

Stjernerens Skin er i hans Øie,
Morgenrøden paa hans Kind;
Paa hans Mund, Begiær og Nøie
Synes at foreene sig.

Helgenroe hans Pande klæder,
Mod og Styrke favne ham;
Og hans Barm er fuld af Hæder,
Og hans Arm og Gang er Hæld.

Kunsten paa hans Skiold ham malte
Som han med den eene Haand
Krandse flettede og qvalte
Løver med den anden Haand.

Vend dit Øie, Melesina!
Svøb dig i dit kydske Slør!
Tænk, o tænk paa Palæstina
Hvor maaskee din Ridder faldt!

Men hun skimter først og skuer,
Ak! og skuer stedse hen
Til hun troeløs gløder, luer
Og forglemmer hvad hun svor.

Og til Bryllup man indbyder
Mange Riddre, fiern og nær;
Cymbel og Guitarre lyder
I den fulde Høitidssal.

174

Trængselen til Dands sig fletter,
Spøg og Elskov fører an,
Til man sig om Taflet sætter
Og Pokalen gaaer omkring.

Hvad mon det er for en Ridder
Som i Sort, med lukt Visiir,
Høit ved Brudens Side sidder
Og ei Deel i Glæden ta'r?

Endelig ham Værten spørger:
»Hvo er Du, o Riddersmand,
Som ved festligt Gilde sørger
Og i Sorrig hylder Dig?«

Maanen slukkes, Vinden hviner
Da han aabner sit Visiir,
Og et Dødninghoved griner
Fælt omkring i Glædens Laug.

Melesina bæver, blegner,
Alvadero! skriger hun,
Og i Angstens Krampe segner
For den Svegnes Gienfærd ned.

Men han troefast hende rækker
Sin iiskolde Knokkelhaand
Og fra Bryllupsfesten trækker,
Alle staae som Støtter der.

175

Erindringer

Andre forkynde hvert Slag, som Riger løfted' og styrted'
Og i udødeligt Træk tale til seeneste Slægt,
I mit sødere Kald kun Dig, *Therese*, jeg synger
Og opfrisker igjen Mindets halvvisnede Krands.
Tænker den Aften du end, da du fra Gondolens Relling
Saae med sværmeriskt Blik ned i den speilende Flod?
Tankefuld legede du med den første Rose som Vaaren
Ved Naturens Barm satte med elskende Fryd.
Jeg i Naboens Hegn ved Dagens rødmende Komme
Havde med speidende Blik seet og tilegnet' mig den.
Mens du nu tankefuld med Rosen leger, saa glider
Den af din slippende Haand ned i den speilende Flod,
Flux bagefter jeg styrter og triumpherende bringer,
Lig en Flodgud af Vand dryppende, Flygtlingen hjem.
O hvor yndigt du da min vilde Forvovenhed lasted'
Og med bekymret Smiil straffed' og lønnede mig,
Mens jeg laae ved din Fod og inderlig elskende stammed':
Jeg vil leve og døe, skønne *Therese*, for dig!

Ofte mindes jeg end, at du en Frugt mig foræred'
Som Natur i sit Skjød saae med Forundring og Fryd:
Fremmet paa Jorden den var og Kunstens digtriske Foster,
Værdig at sættes til Pryd hist paa Olympernes Bord.
Gartnern med skabende lid blandt Træer Ægteskab stifted',
See! og den blev Pommerants, Fersken tillige den blev.
Yndigt det straalende Guld med Purpurdunen sig blanded'
Mens den ved Nektarens Tryk, bristende, svulmede op.
Ærefrygt Nydelsen holdt, mig syntes at Gudernes Eie
Var mig betroet og min Haand lagde den hen i dit Skjød,
Men en Gudinde liig, som Udvalg til Offer modtager,
Tog du og flækkede den, Halvdelen rækkende mig.

Andre forkynde hvert Slag som Riger løfted' og styrted'
Og i udødeligt Træk tale til seneste Slægt,
I mit sødere Kald kun dig, *Therese*, jeg synger
Og opfrisker igjen Mindets halvvisnede Krands.
176 Tænker den Dag du end, da du paa det brændende Leie
Mig som Feberens Træl himmelsk medlidende, saae?
Det var just paa den Tid, da saturnalske Glæder
Lig en almindelig Ruus, trylle Italiens Slægt1).
Alle Stænder forsvinde og een kun bliver tilbage,
Menneskets ædle Stand: Glæden er Rigdom og Rang.
Høie med Ringe fortroelig, og Rige med Arme sig blande,

Menneskers trampede Slægt trylles i Lighedens Skjød.
Til mit Leiested naaer den hvirvlende Latter paa Torvet,
Og som i nyeløvet Lund, hører jeg Eiskendes Chor.
Febern forgjæves mig knuser, en Gud mig synes at drive,
Og som Smintheus-Apoll staaer jeg i Maskernes Sal.
Alle forundrede studse og Trængslen ærbødig sig aabner
For den melodiske Gud, skridende herlig og blid,
Indtil han der, hvor du staaer i Tilbedres vigende Trængsel,
Standser og lægger sin Krands ned for din bævende Fod,
Medens til Strengenes Lyd som binder den larmende Tummel:
»Guderne hylde dig, dig, som gjør Støvet til Gud!«
Brat han forsvandt og længe i Trængslen Banen stod aaben,
I den Himmelskes Spor vovede ingen at gaee
Rødmende stod du der, dit Blik i Barmen forborgen,
Og den ofrede Krands laae ved din bævende Fod,
Til en Veninde den tog og blid opmuntrende satte
I dit lokkede Haar den med en Graties Haand.
Nogles Misundelse snart den smigrende Hylding nedsatte,
Andres Nysgjær gik efter det Skjulte paa Spor;
Hver en fortroelig Kreds, hver sladdrende Gruppe paa Torvet
Gjætted' omsonst - i en Gud dulgte Beskedenhed sig.
Men hvor finder jeg Ord din søde Forundring at male,
Da jeg seenere selv røbed' det skønne Bedrag,
Ah! hvor finder jeg Ord den store Belønning at male
Som i min salige Barm Gudmaskens Ord gjorde sandt!
Laan mig nu ikke, Apoll! din skuffende udvortes Lighed,
Laan mig, Henrykkelsens Tolk, laan mig din Aand og din Røst!

*

177

Til Hiertet

Hvad fattes dig, Hierte?
I smilende Smerte,
I grædende Lyst,
Du længselfuld bæver
Og svulmende hæver
Det tyngende Bryst.

O Hierte! hvad røver
Din Fred og bedrøver
Og glæder i eet?
Ak! noget som ikke
Med Menneskers Blikke
Paa Jorden er seet.

Mit Savn mig fortærer
Og ak! jeg begiærer
Jeg veed ikke hvad:
I Bølgernes Brusen,
I Bladenes Susen
Mig lokker et Qvad.

Til Eeglundens Skygger,
Hvor Gysen betrygger
Druidernes Boe,

Min Attraae bortrinder:
Jeg kommer og finder -
Og finder ei Roe.

Paa blaanende Høie
Mig vinker et Nøje,
Og vinker igien:
Jeg iler, jeg stiger
Til Skyen - det viger
Kun fiernere hen.

178

Naar Stjernerne smile
Til Jordkloden Hvile,
Da blir jeg saa øm,
Da vil jeg hennrinde
I Velklang og svinde
I anende Drøm.

Jeg lytter saa bange
Og salig til Sange
Fra Lyshavets Kyst,
Imedens min Længsel
Af jordiske Fængsel
Gad været forløst.

Naar Maanen sig løfter
Bag Fieldrækkens Kløfter
I Taage og Røg,
Jeg sværmende skuer
I Kløfternes Buer
Et himmelskt Besøg.

Fra festlige Streng,
Fra evige Enge
Med Vellyd og Duft,
De dandse i Kjæde,
Rundt sitrer af Glæde
Den hellige Luft.

Jeg undrende stirrer
Og længselfuld dirrer
Af smertefuld Lyst:
Ved Randen jeg hænger
Mens *hisset* sig mænger
Med *her* i mit Bryst.

179

De salige Skialde
Mig synes at kalde
Til Glædernes Væld;
Min Lænke sig strækker,
Men Jordkloden trækker
Tilbage sin Træl.

Hvis ikke, jeg vilde
Til Glædernes Kilde
Bortløkket, undflye,
Og høit over Jorden
Til Sylfernes Orden
Som Medbroder tye.

I ei mig tildrage
Fra Sorg og fra Klage
Til høiere Stand!
Thi kun I mig hæve,

I Tomhed at svæve,
Fra Jordklodens Rand.

Veemodige Hierte!
I smilende Smerte
Og grædende Lyst,
Du længselfuld bæver
Og svulmende hæver
Det tyngende Bryst.

Hold op at begiære
Og lær at undvære
Hvad Favnen ei naaer:
Lig Møen, Zeus lønner
Beskedenheds Sønner
Med uventet Kaar.

180

De Guder sig sanke
Om Eenfoldens Skranke,
Om Nøisomheds Vraae,
Blufærdige Maade
De gjerne i Naade
Og Gunst overgaae.

I Skabningens Strække
I Væseners Række
Nok ikkun er eet;
I Himmels Ramme
Indfattet, det samme
Som her paa en Plet.

Søg da ei dit Nøie
Paa Anelsens Høie
Hos Guder til Laan,
Thi Skiebnen end troner
I Jordklodens Zoner
Med gaverig Haand.

Sang

Jeg kjender et Land, et velsignet Land!
Hvor Lasten i Mørke kun træder;
Hvor Tryghed og Nøie er Hvermands Stand
Og Fyrsten forskiønnes ved Sæder.

Jeg kjender i Landet en Dal saa skøn,
Hvor Hyrden og Dyrkeren smiler;
Hvor Karskhed er Nøisomheds søde Løn
Og Uskyld paa Overflod hviler.

Jeg kiender i Dalen et Opholdssted,
Hvor Godhed og Glæde modtage,
Og ædel Tilfredshed fra trygge Bred
Paa Storlivet skuer tilbage.

181

Jeg kiender derinde en Glut saa øm,
Saa from og med Viisdom fortroelig,
Hvis Liv er saa reent som en Seraphs Drøm
Om Glæden i Menneskers Boelig.

Jeg kiender, o Glut! i dit ømme Bryst
Et Hierte, min Ære og Lykke -
O naar skal jeg kiende den seene Lyst
Til troefaste Barm dig at trykke!

Paa et aftalt Samlingssted

Staaer Dagens Vogn paa Himmelbuen stille?
Og standsed' rundt omkring Bevægelsen?
Saa sent, som om det var de sidste, trille
Minuterne af Tidens Urne hen.
Styrt, gyldne Dag, styrt Dig i Havets Bølge!
Kom, hemmelige Nat, med Stjerners Følge!

En øde, frydløs Evighed udfolder
Sig mellem Nu og Dagens sidste Skiær,
Thi Lilla da, hvis hun sit Løfte holder,
Fortie det, kaarne Sted! - skal møde her.
O tøv ei længer, blide Aftenrøde!
Du skjønnne Vink til det aftalte Møde!

Hvor stille rundt! Med ubetvungen Grøde
Her Eensomhed sin Neldekroner snoer,
Kun min Forventning dette bange Øde,
Ulædsket, Ørknens matte Giæst, beboer,
Lig Vandern, som til hærdet Himmel skuer,
Vansmægtende i Sahras Helvedluer.

182

Suus kølende igiennem disse Blade,
Suus lindrende, Naturens Aandedrag!
Dys mig i Blund, hæsthvidslende Cicade,
Og tæm til Fred mit vilde Hjertes Slag!
Kom, hulde Søvn! med mine Yndlingsdrømme
Og lad mig forud Glædens Bæger tømme.

Men nei! For mig er ingen Fred og Hvile,
Unøisom Attraae i hver Aare slaaer;
Ei lærte jeg ved Haabets Barm at smile
Og forud salig, vente hvert et Kaar:
Lig Mindet, som iblandt Ruiner klager,
Mig selve Haabets blide Engel plager.

O kom da, Hulde! Siig, hvi kan du tøve
At synke til mit længselfulde Bryst?
Og vover du, seentsyslende, at røve
Et Øieblik fra Amors kielne Lyst?
Den svundne Tid ei meer tilbagevender,
Og Hiertet, ak! fortæres, mens det brænder.

Lad Livets Morgentimer ei forgiæves
Omcirkle dig i Glædens lette Dands,

Og viid, at alt igjen tilbagekræves,
Din Ungdoms Smil og Gratiernes Krands;
Thi flyv! See! Solen daler allerede
Og Nattens Skygger sagte sig udbrede.

183

Natlig Fest

Naar Midnat Stierner om sin Isse sanker
Og Himlen ned til Jorden synes tye,
Ledsaget af høitidelige Tanker,
Forlader jeg mit Arnested og Lye;
Dybsindigt grublende, jeg eene vanker
I Tausheds Ørk til Dagens første Grye,
Da Kraften sig af Søvnens Arme river
Og Lysets Strømme Møjens Hiulværk driver.

Og medens Stiernehimmelen sig dreier
Saa hellig stille i sit Æons Ring,
Og jeg saa frit, kun halv paa Jorden, sveier
I Telescopens Underland omkring,
Jeg Liv og Død jeg Jord og Fremtid veier,
Min Aand bevæger sig i store Sving:
Lig Chrysaliden med udvoxne Vinger,
Til Aanders Rige moden den sig svinger.

Ved ubrudt Tankelys jeg Jordens Glæde
Seer tage Kronen af og lægge den
Dybthylende, ned for Fornuftens Sæde,
Som bæres i Triumpf fra Himmelen;
Og mens i Samklang reene Aander qvæde
Fyrstindens Priis, blandt dem jeg knæler hen:
»O Himmelske! du end min lid og Tanke
I dine idealske Former sanke.

Dit Bud, o Aanders Dronning! i hvert Hierte
Til Aanderigets Tyngdelov, du grov,
Og til forhøiet Orden, Lyst og Smerte
Strengt underkastede den høie Lov;
Du Jordens Pleiesøn hans Udspring lærte
Og sagte vænnende fra dyrisk Rov,
Ham herlig rakte Offerlammets Krone
Og segnende, han steeg til Guders Zone.«

184

Saa raaber jeg, imens sin Cycloide
I festlig ordnet Omgang, Toget slaaer:
Jeg seer Opofrelsen med Krandsen skride
Og Taalm d, som nedsmiler i sit Saar;
Jeg seer Dig, Samvid, grumme Eumenide,
Dig, som i Pagt med Søvn og Drømme staaer:
Med hellig Gruen jeg Triumphen skuer,
Indtil i Østen Dagens Purpur luer.

Sonnetter

I Genierne

Før Sonnettets Genius kun læret
Gad Petrarchas spæde Veemodsqvad,
Han paa Liljekalkens Bredde sad,
Kiælent klukkende i Aftenskiæret.

Som en Sylfe Dug, gad han fortæret
Elskovs Taarer paa et Rosenblad;
Jaget Sukkes Hob i ordnet Rad,
Bobler lig, af Elskovs Barm opgiæret.

Tidens Genius som herlig steeg
Til Olympen, over Skyers Baner,
Ham i sin Forbiflugt saa formaner:

Følg mig du! Forlad din Børneleeg!
Hist du med Athenes Hielmbusk spøge
Og at løfte hendes Spyd forsøge.

185

II Ved Staden Wiens Beskuelse fra Gallizinbierget

Over Wiens Steenkolossers Rader
Hvirvler Røgen af en antændt Skov;
Id og Lyst med Fod og Hiul og Hov
Sliber, pløier, knuser hiine Gader.

Jeg Aartusinde tilbageblader,
Da end ingen Folkehyrdes Lov
Ned fra Himlen steeg med Skrift og Plov
Til Danubens strøifende Nomader.

Hvilket Dyb! Dets Maal Æoner er!
Maale paa Fuldkommenhedens Stige
Fleer vor Frastand fra Fornuftens Rige?

Frem i Tiden ligelangt jeg seer:
Dybt, som hiine for vort Blik undvige,

Sees vi engang af Daimoners Lige.

III

Den Troefaste

Venskab, Søvn og Elskov troeløs vender
Sig mod Lykken i dens Middagsstund;
Selv saa stor som hele Jordens Rund,
Hædernes Hymne Vennesuk ei kiender.

Milde Haab! Din Purpurmorgen brænder
Selv i Tungsinds og Eranners Lund;
Stjernebuen ligt, i Mørket kun
Skiønnest sig dit Himmelskiær antænder.

186

O hvor yndig, med en Engels Røst,
Ved en Krands af Natfioler fager,
Hvidsker du til Taalmod hist din Trøst:

Hun til Modgangs Bue, uden Klager,
Øiet løfter og med jevnet Bryst
Stor som Niobe, hver Piil modtager.

IV

Til min Genius

Naar du Vingen om min Isse slaaer,
Løsnet ud af Tidens Kreds jeg springer,
Egenvældes Tryllesepter svinger
Og ved Skiebnens brystne Urne staaer.

Hvad prophetisk reene Hierte spaaer
Og hvad Sagnets Æolsharpe klinger,
Meer end Sagn og Spaadom jeg fuldbringer
Rundt om mig til stolt-indbildte Kaar.

Lad mig saa i evig Svimmel hænge!
Bind for evig under mine Fied
Tidens Bølger med Arions Strenge!

End indsvøb mig i Usynlighed,
At ei Guderne af Avind slænge
Tordnen i min skiønn're Verden ned!

187

V

Tempelhallen Ved Indfarten i Brentafloden

Seirende, i Ørkner, Sumper, Heder,
Orientens Ynka! du fremdrog,
Og med himmelsk Smiil og Stemme slog
Tigern Vildhed ved din Fod i Kieder.

Siig, mon her Naturen sig bereder
Atter til Triumphvei for dit Tog?
Her hvor Kunsten ved sit Blomsteraag
Den paa Tankens Straalebaner leder.

Ja, din Tempelhalle reistes her!
Olmer sig til Pillerader stille,
Medens Flodlasuren Tiljen er.

Festligt naae fra Pille hen til Pille
Druekieder; Efeus Væv som Tag
Over mig udlukker Dug og Dag.

VI

Ved en Amor af Mengs I den churfyrstlige dresdenske Samling af Pastelstykker

Hvilken Vellyst brænder Guden i!
Kun Dione, ved Lyæos's Side
Moder blivende til en Charide,
Nynner den i Sukkemelodie.

Lyst, til hvis forgudende Magie
Skiebnen Nervers Dirren ei indivi'de,
Kun som Drøm og Anelse tør glide
Fiern paa min Bevistheds Rand forbi.

Saa, Orpheussiungne! saa du brændte
Da af Harmoniens Skjød du sprang
Og til Liv og Vellyst Chaos tændte.

Jordens Lyst din's Billed' kun fuldendte
Da med Væsners Hær, ved Stjerneklang,
Hiin i Solens Straalekiede hang.

VII Fredensriget

Fred paa Jorden og i Barmen Fred
Er den store, uopløste Gaade;
Enkelt Kraft og evig Almeenmaade,
Hvilken Kiede samler disse Led?

Mens jeg for mit Selv maae knæle ned,
Blodig Afgud, grusom Dyrker baade,
Vil Foreeningsdriften herligt raade,
Strømmende hen over Selvheds Bred.

Ja! til *Formers* Fredensrige iler
Denne Trang, som Jord og Tid forsmaaer,
Og med Alt i saligt Slægtskab staaer.

Hist en evig Afrodite smiler,
Og i Fred den indre Verden hviler
Medens Selvbestyring Harpen slaaer.

189

VIII Tilstaaelsen

Ufulgt, vovsomt, over Ord og Ting,
Tankeverdnens Æronaut, jeg sveier;
Mængdens Trængsel under mig sig dreier
Lig en Myggeskye, i Leeg omkring.

Svimlende, ved Kiedens første Ring
Voldsomt jeg i Ligevægt mig veier,
Lig Cometen, som kun ikke skeier
Af sin Banes dristigt-skrevne Sving.

Skal jeg, tør jeg vove at udsukke
Hvad jeg bar i Tausheds Helligdom?
Gierne, ak! jeg gierne vendte om.

Gierne jeg for Kiephest og for Dukke
Min utrættelige Kunstnerstav,
Ak! og selv mit Ideal bortgav.

IX

Erindring og Haab

Tidt jeg gennem Mindets Skyggerige
Sukker efter hvad jeg før besad,
Som om Aanden alt i Svaneqvad
Vilde til sit Fødeland bortvige.

Snart de Elskedes Phantomer stige
For mit Blik, i yndig malet Rad,
Dog blant dem, fra Tusciernes Stad1),
Skrider seirende Diones Lige.

*
— 190

Sult paa Florents's Høie2) leirer sig,
Arno's Bølge mod sit Udspring triller
O Theresa! før jeg glemmer dig!

Slette, Bierg og Hav fra dig mig skiller,
Derfor Døden blidt tilsmiler mig
Mens i Himlen jeg dit Billed' stiller.

*
—

X Til Marchesi1) Efter en blid Aria

Mandens Høihed i din Himmelsang
Idealsk med Møens Ynde stemmer,
Som tvetydigt Kiøn om Liber's Lemmer
Sig i yndig-blandet Omrids svang.

Hvert et Hierte Nag og Tvivl og Trang,
Overgivet til din Vellyd, glemmer:
Harmonie hvert indre Oprør tæmmer,
Skiøn som den der af din Barm udsprang.

Naar i Venskabs Favn Saldagno2) hviler
Og hans Aand i Melodie bortiler,
Da det bæver gennem Væsners Rad:

* *
— — 191

Ah! men Døden al sin Skræk bortsmiler,
Og hver Bævende henslumret gad
I Saldagnos søde Svaneqvad.

XI Faklen

I Nattens Slør, af Taushed ledet, ned
Til Psyche Amor fra Olympen stiger,
Med navnløs Fryd hun til hans Barm sig smiger,
Med glæde-vogtende Uvidenhed.

Men Nysgjær snart om Rosenleiets Bred
Forførende, lig Edens Slange, sniger:
For Lampens Skin den Himmelske bortviger
Og Blufærds skønne Charis følger med.

Forgiæves, Psyche! mindefuld du væder
Dit Leiested, i Savnets Enkeflor
Henstirrende paa Flugtens tomme Spor.

Saa flygte, uden Gienkomst, Hiertets Glæder,
Naar Videt med sin Fakkelt blandt dem træder
Og giennemstraaler deres Slør og Giord.

XII Ved Midnat

Sover, mens udfoldet Natten ruer
Over Luft og Jord og Ocean!
Sover, mens med Svøben ingen Khan,
Og med Tordnen ingen Lama kuer!

Under Fængslets skimmelfulde Buer,
Lænket Misdaad, sov paa Helveds Rand!
Sov, o strenge Straf, i Søvnens Land,
Mens selv Samvid Lasten ikke truer!

Modgangs Aand hist paa optegnet Blod
Slumrer ogsaa, Hævnens dorske Luer,
Misvæxts Meeldugurne ved sin Fod.

Ømme Moder lig som bøiet skuer
Sødt inddysset Spædes skyldfri Fred,
Seer paa Jorden milde Guddom ned.

Ax og Blomster

I Til Gallia

Stor i Stort vil du være, o Gallia! Dronning for Smaating?
Stor du kun var i Smaat, Terne for Syd og for Nord!
Ædlere, stifte din Naboe Love og blomstrende Stater,
Du i *Europas* Haar flette den prydende Krands.

II Til Britterne

Krigens Lynild omsonst, o Britter! mod Eder sig tænder,
Thi Neptun om jer Øe, slaaer sin betryggende Favn:
Kun for den lavere Krig med Piil og med Skytte I ræddes,
Mens det larmende Torv, Kræmmere! Valpladsen er.

193

III Grækerne

Saligt jeg priser det Folk, hvis Ynde forskiønnede Jorden,
Og hvis barnlige Fryd seirede over dens Skræk:
Guderne lokkedes ned i Skove og Dale og Floder,
Og den forundrede Død skiulede sig i et Kys.

IV Til Bonapartes Genealog

Aner du søger til ham i Glemsels forstyrrede Rige,

Og fra den gnavende Orm frelser de levnede Træk -
Daare! veed du da ei, at, *store Gierningers Fader*,
Han ei paa Aners Flok, men at den følger paa ham?

V

Under Moreau's Billede

Tvefold Hæder den Helt, som Hæder fortæner og afslaaer,
Tvefold seirede han: uden og inden for sig.

VI

Ved Bonapartes Billede

Ikke jeg vover at dømme, dog siger en Røst i mit Indre,
At det Ypperste er Højhed og Jevnhed i Eet.

VII

Demokratierne

Lig Pyramider, som man paa Spidsen voved' at stille,
Demokratierne nys, bagvendte Stater, man faae.

VIII

Indskrift paa en Eeg

Hundrede Gange jeg alt mit Løv paa Jordkloden kasted',
Trende Slægter jeg saae vorde og døe ved min Fod;
Paa min susende Top Begeistringen troner i Storme,
Ved min mossede Rod sidder Betragtningen taus;
Hellig min Skyggekreds er, Naturen til Tempel den hvælved',
Her er din Adgang, o Bøn! her er dit Alter, o Tak!

IX

Bøn

Styrende Skiebne, jeg ei om Ønskers Opfyldelse beder,
Lykkelig er jeg, hvis du mildt vil berøve mig dem.

X

Det sande Værd

Lykken er dybt i vor Barm og ikke i Tidernes Gaver,
Kongen vaager med Sorg, Tiggeren sover i Fred:
Sæt du Tingenes Priis og lad dig af dem ei vurdere,
Da er du rig ved dig selv, kiender, lig Guder, ei Trang.

XI

Til en Bonmotkræmmer

Vittig du være vil? Vær god og nøiet forinden,
Ellers din Vittighed bliver til Dolkstik og Gift.

Den Lykkelige

Lykkelig priser jeg den, som siger til Dagen, der svinder:
Stiig i Østen paa nye, som du i Vesten gaaer ned!

Enevoldsherren

Hæld, trefold Hæld og Priis og Hæder
Hiin Himmelkaarne Ypperste
Som frem for Millioner træder,
Kronions skønne Billede!
Hvo ligner ham i Fryd og Vælde?
Han uden Lige, ene gaaer,
Hans Bud som Verdenlove gielde
Og ved hans Side Døden staaer;
Med Fyldens Horn og Vredens Torden
Han signer og forfærder Jorden.

Han trygler ei, en Gud, han kræver
Og let det Høieste opnaaer,
Opfyldelsen fra Zeus nedsvæver
Og fletter Krands i hans Haar.
Den gyldne Naade fra hans Trone
Uddeler Retfærds Overflod,
Barmhiertighed ham tør forsone,
Skønt Hævnen ligger ved hans Fod,
Og Bøn og Tak i Samfavn qvæde
En evig Tvesang for hans Sæde.

Dit Enkeslør, o Sorg! han hæver,
Udspeidende den dulgte Graad;
Fortieneste! din Krands han kræver
Og pryder Lønnets stille Daad.
196 Han hersker selv i Nattens Riger,
Lig Gienfærd, hans Aarvaagenhed
Med dæmpet Diadem nedstiger
At vogte Søvnens dybe Fred,
Og mens han Borg og Vraae omhegner,
Paa Tærsklen ræddet Misdaad segner.

Hist kommer han i Uveirsstraaler,
Med Magtens Løve ved hans Fod,
Og veier Ret i sikre Skaaler
Og ubønhørlig æsker Blod.
Fra Lastens Aasyn brat nedglider
Bedrageriske Yndes Slør,
Mens Lysten fra dens Barm sig slider
Og under Angers Dolkstik dør:
Og saa han Pagten sønderriver
Som Last og Lykke underskriver.

Men gennem Vredes Uveir bryder

Hans Aasyns Æter frem igien,
Og Millioners Hær sig fryder,
Paa nye de skue Himmelen.
Et Foraar skinner fra hans Øie,
Lig Bier, Ønskerne med lil
Omflaggre Velfærds lyse Høie
I Eneherrens Almeensmil:
Et talløst Folk i samlet Kiæde
Omdandser hans tilbedte Sæde.

Og brat af Ørknens golde Rige
En blid Erobring spirer frem,
Mens taarnekronte Stæder stige,
Sindrige travle Syslers Hiem.
Hver Kunst sit Ideal opfylder,
Ved Gavnets Side Ynden staaer,
Sødt Folket Charis's Love hylder
197 Og blidt i Sæders Kiæde gaaer;
Oplysningen med Straalekronen
Cheruben lig, staaer nærmest Thronen.

Men hvilke Skrig, hvad Almeenklage
Mod Himlens Hvælving bryder sig?
Mon Fienders Hære vildt uddrage
Og æske Nøiets Folk til Krig?
O hvad var Krig og hver en Jammer
Da *han* med signet Vælde bød!
Nu selv Fortvivlelsen kun stammer
Utalte Myriaders Nød:
Brist ud, o Jord! i Graad og Klage,
Sin Lige kalder Zeus tilbage.

Foraarshymne

Du, som Jordens tunge lisaag bryder
Og til evig ubekrandset Pol
Grumme Vinter at landflygte byder,
Vær velkommen, attervendte Sol!
Vaaren høit fra din Quadriga smiler
Liv og Fryd i Jordens Dale ned,
Og forløst Persephoneia iler
Op i Lysets Favn fra Styxens Bred.1)

Glæden vaagner af dens Vinterdvale,
Skyens Pindar Hymnetriller slaaer,
Og som Brud, Natur i luune Dale
Blomstrende, for Vie-Altret staaer.

* 198

Siig, hvor ere nu de bange Klager?
Hvor, Natur! er nu dit Enkesavn?
Himmelen paa nye dig bryndigt tager
Signede, i sin asurne Favn.

Jord og Himmel saligt sammensmile:
Engen prydes, Fromheds Alter lig;
Lundens Bøgecolonnader ile

Til et Pantheon at hvælte sig.
Ah! men skønnere end Lunde, Enge
Psyche slaaer i søde Kiendsler ud,
Og i Nerveharpens stemte Streng
Dirrer Budskab om en ventet Gud.

Hvilken salig ventet Gud at dyrke
Staaer i Høitidsskønhed, Støv og Aand?
Hiin, som i chaotiskt Uveirsmørke
Smilende udstrakte Fredens Haand.
Hvert Atom hans glade Tempel være,
Hver en Gnist af Liv hans Offerpræst!
Jord og Hav og Himmel til hans Ære
Mindes Skabelsen i Vaarens Fest!

Ja! han kommer - Livets, Glædens Fader,
Dydens høie Frænde, kommer han,
Og i alle Væsenmyriader
Dirrer Himmel, Jord og Ocean:
Al Naturen langs den heele Kiæde
Bæver ved den Fryd han kommer i,
Al Naturen indtil Jovis Sæde
Smelter hen til fuldendt Sympathie.

Rundtom lyde Cyperns Hymenæer,
Vexlende med kiælen Længsels Suk;
Ingen vinget Sappho hiine Træer
Smerter ved sit ubønhørte Kluk:
199 Ikke, at opofre og at savne,
Er dit grumme, ubegrebne Bud,
Attraae og Opfyldelse sig favne
For dit Sæde, Harmoniens Gud!

Skiønne Magt, som med et Smiil optø'de
Chaos's frosne Barm til Liv og Fryd;
Ved hvis Alter, naar Platoner gløde,
Jorden tryllet dyrker Gud og Dyd;
Du, som paa Orions Høie tænder
Andagts Ild i Lysets rene Aand,
Mens en Gnist af samme Lue brænder
Her i elskende Ephemeron;

Hvert et Væsen bryndigt sig beruse
Af den Himmeliild du brænder i,
Og i vilde Vellysthvirvler bruse
I et Hav af Hymneharmonie!
Al Naturen ved din Fakkell stræbe
Ud af Formens frosne Favn at tõe!
Kun dit Navn paa henryktstumme Læbe
Dig til Offer, al Naturen døe!

Til Phantasien

Forlad ei, hulde Phantasie,
Forlad ei dette matte Hierte!
Og lad mig længer trylles i
Din Glæderuus, din milde Smerte,
Og alt dit høie Sværmerie!

Hvad eier frossen Viisdom vel,
Hvad Selvbevidsthed, som kan bøde
Paa Tabet af dit drømte Hæld
200 Og denne friske Morgenrøde
Du aander paa den blændte Siel?

Ved aldrig nøiede Begiær
Det Evige os hist tildrager,
Men ikkun du, Indvi'de, her
De aldrig nøiede fredsager
Med evig Skiønheds Atterskiær.

Endymions Gudinde lig,
Du daler til den Dødelige,
Imedens ved dit fromme Svig
Et lyst, æteriskt Drømmerige
Rundt om hans Tinding dreier sig.

O du, min Glæde, Værd og Pryd!
Mit heele Eie dennesinde!
Du Billed' paa min Fremtids Fryd,
Hvor jeg tidt tør henrykt finde
Forklarte Træk af hver en Dyd!

O hold mig stedse i dit Favn
At ei jeg Himmelen undfalder,
Og trøst mig med hvert Yndlingshavn1)
Selv da, naar ubønhørlig Alder
Hver Glæde hævner ved dens Savn.

Og naar da blant Cypresserne
Jeg skuer Livets sidste Hora,
End da i dig jeg henrykt see
Min evig glødende Aurora
Som kiærlig smelter Tithons Snee!

*

—
201

Hiertets Philosophie

Skiøn er den svulmende Sommer med Lysets omstyrtede Urne
Medens en Egeløvkrands kiøler dens luende Kind,
Skiøn er den svulmende Sommer og lig den signede Qvinde
Som ved Lucinas Fod naadig Bønhørelse fandt.
Ah! men skiønnere dog er Aarets smilende Ungdom,
Skabelsens Billed' den er, Skabelsens aarlige Fest,
Lig den rødmeende Møe, hvis Belte ingen opløste
Og hvem i Anelser kun Nydelsen nærmede sig.
Kun det Vordende er i Skabningen Gudernes Yndling,
Naar det Vordende er raaber Kronion: *forgaae!*
Thi kun et Øieblik han det Fuldbragte, hans Lige, forunded';
Fra Fuldkommenheds Top støder Forandring det ned.
Det er Gudernes Drift naar du det Vordende elsker,
Halvt er meere end Heelt, nøisomme Hierte for dig:
Om det Heele Fornuft opreiser Lovenes Skranker,
Phantasien i Baand blunder ved Dronningens Fod,
Men den Hulde som blev til Legeveninde dig givet

Flaggrer gøglende rundt om den forskiønnede Deel.
Blændværk og Drømmesyn ja! fra spraglede Vinger hun drysser
Og et Aandedrags Stød Skabningen blæser omkuld,
Men i Ustadigheds Favn sank Glæden jo ned fra Olympen,
Er ei dens Evighed, flaggrende Hierte, dens Død?
Barmen er Glædens Hiem, i Følelsers hellige Mørke
Guddommen lagde den hen, Eenfoldens lønlige Skat:
Vov at *begribe* hvad ei du mægter i Ord at udaande,
Skatten svinder - du har, Daare! kun Mindet igien.
See hvor den stolte Fornuft, som praler med evige Aner,
Grunder sit frydløse Værk midt i Æonernes Strøm:
Uforandret og eens, den gennem Omskiftelser skrider
Og i Forvandlingens Skiød griber den styrende Lov,
Holder saa høit i sit Favn, høit over Omveltningens Hvirvler
Det fuldførte Begreb, evigt, men frydløst og dødt.
Phantasie nu fortvivlet sig under sit Pallads begraver,
Medens den golde Forstand, stiæler, o Hierte! fra dig;
Glæden, den kielne, den spæde, ved Sandhedens Nordlys bortdaaner
202 Ak! og dens Sommerfuglkrop knuses i Tankernes Form.
Fryd er fri som en Gud og foragter Begrebernes Lænker,
Svøbt i Ukiendelighed, stiger den Himmelske ned:
Lig Sylfidernes Chor som svæver paa Stiernernes Straaler
Og med blussende Kind frygter det dristige Lys,
Saa den olympiske her aarvaagen Bevidsthed forbigaaer,
Kun i Uvidenheds Nat daler den himmelske Giæst.
Derfor kald ikke en Drøm hvad dig henrykker og tryller,
Skiøndt du vel ikke veed noget om hvad og hvorfor:
Hvad du føler, det er saa vist som Lilliens Vellugt,
Det er din Eiendom meer end hvad udenfor er.
Troer du at Viisdommens Rækværk kan rumme det endløse Heele
Og at Tankens Præg kun er Tilværelsens Pandt?
Ligemeget hvordan, naar Harpen kun bæver til Vellyd,
Om ved en Spillers Greb eller en Vestenvinds Spøg.
Var Endymion ei en Giæst ved Gudernes Taffel
Skiøndt han ved Nattens Barm, Tiggerens Billede, laae?
Salig uvidende, Hiertet ei Drømme og Sandhed adskiller,
Var i Olympen han ei, saa var Olympen i ham.
Men du frygter maaskee at Drømmen igien skal opløses:
Nu saa slumrer du ind, drømmer og trylles paa nye.
Alderen vaager kun ved Fornuftens stadige Lampe,
Glædeløs tæller den kun Tankernes samlede Skat,
Vare de kun noget meer end Skuepenge for Skabet
Og paa det store Torv ikke en ubekiendt Mynt!
Ungdoms Letsind, o du, som flagrer med spraglede Vinger
Rundt om Nydelsens Kalk, salige Letsind, vær min!
Hvad er Socrates's Vid, hvad Phocions Tale og Seier
Mod dit Libellespøg, Døgnets misundede Søn?
Hvad er skiønnere, hvad? end hiint usmittede Nøie
Som ved Naturens Barm yndigt udfolder sit Smiil?
Meget Himmelen gav, skiøndt Jorden det ikke beundrer
Og i Taarer er ak! Dyden kun frygtelig-skiøn.
Sandhed og Menneskeværd, de store Navne! jeg hædrer,
Men Naturen mig bød elske et smilende Liv:
203 Sidder ei Sorgen dybt ved Kundskabsbrønden, dens Nympe?
Er det ei hende som tungt krandses Opofrelsens Helt?
Vov, o Menneske! ei at fordre Templer og Altre,
Zeus er hellig og god, derfor vær skyldfri og glad!
Eenfold og Uskyld, de søde, tilbedede Navne! jeg elsker,
Hvor de dvæle, der er Glæden en tøvende Giæst,
Hvor de dvæle der staaer vel ikke den gabende Trængsel,
Ingen Mindesteen der taler til seeneste Slægt,
Men der hviler, Kronion! dit altomfattende Øie
Og du giver et Smiil - Jordkloden ruller i Fred.

Sørgesang om Asan-Aga's Hustrue (Efter det Morlakkiske1))

Hvad er det som skinner hist ved Skoven?
Er det Snee, hvad eller er det Svaner?
Var det Snee, da vilde den bortsmelte,
Var det Svaner, vilde de bortflyve.
Det er ikke Snee, ei heller Svaner,
Men den Kriger Asan-Aga's Telte.
Der han saaret ligger og sig vaander,
Af hans Moder og hans Søster pleiet,
Men hans kiære Hustrue ikke sidder
Ved hans Hovedgierde, thi undseelig
Blev hun hos fem kiære Glutter hiemme.

*
– 204

Da nu Smerten i hans Vunder dulmed',
Harmefuld han hende Budskab skikker:
»Vent mig ikke i mit Huus, det vide,
Ei i Gaarden, ei blant mine Frender.«
Ligesaa bedrøvet som uskyldig,
Denne haarde Tale hun fornemmer,
Og da i det samme Hestes Trampen
Stedse nærmere ved Huuset høres,
Troer hun at den vrede Husband kommer,
Thi hun rædselfuld paa Taget stiger
I forsætligt Fald sin Angst at ende.
Men forskrækkede de tvende Døttre
Hastigt følge hendes Fied og raabe:
»Kiære Moder! hvorfor mon Du flygte?
Det er ikke Fader Asan's Heste,
Det er Pintorovitsch, er Din Broder
Som med talrigt Følge os besøger.«

Da den Bange disse Ord fornemmer,
Vender hun sig hastigt om og iler
Med udbredte Arme mod sin Broder:
»Broder! Broder! see min Sorg og Skiendsel!
Mig forskyder Asan, mig, som skienked'
Hannem disse fem til Pryd og Ære!«

Beien tier og alvorlig drager
Af en lysrød Silkepung en skreven
Kiendelse, som Søsteren tillader
For en anden Brudgom sig at Krandsse.

Sorrigfuld hun dette Blad beskuer
Og hvert Træk udslettet gad med Taarer.
Derpaa tidt hun Sønnerne paa Panden,
Døttrene paa Rosenkinden kysser,
Men fra Noeret som i Vuggen smiler
205 Kan den ømme Moder ei sig skille,
Derfor Beien voldsomt hende tager
I sin Arm og op paa Hesten løfter,
Men paa Veien til sin Fædrebolig
Giennem Graad hun tidt tilbage skuer.

Kun et Maaneskifte efter hendes
Nye Indlemmelse blandt Slægt og Frender,
Kun et Maaneskifte, og til Huuset
Stimle mange Friere at beile
Til den unge, jomfrueskønne Enke.

Blandt de mange Friere udmærker
Sig den ædle Kadi fra Imoski,
Thi med bange Stemme Enken beder:
»Kiære Broder! aldrig Du mig give
Til en anden Husbond! Ak! mit Hierte
Briste vil, ifald jeg nogensinde
Seer de søde Glutter moderløse.«
Men den Haarde hendes Bøn ei ændser
Og fra første Forsæt ikke viger.
Da hun hulkende paa nye ham beder:
»Føl mig dog i dette eene Ønske
Og lad i det mindste dette Budskab
Til Imoski's ædle Kadi bringe:«
»»Asans Enke hilser Dig og beder,
At naar Du et talrigt Følge ordner
For at føre hende til Din Bolig,
Du da vil tillige sende hende
Et af hiine største Slør Du eier,
Saa at naar hun kommer Asans Vaaning
Nær, hun da indhyllet ikke skuer
De ulykkelige Moderløse.««

Neppe dette Budskab han fornemmer
Før han Følget ordner for at hente
Bruden og det store Slør at bringe.
206 Uden Vanhæld naae de Brudens Bolig;
Ligeledes uden Vanhæld lade
De tilbage til Imoski stande.

Men da underveis de Asans Vaaning
Nærme sig, fra Høieloft nedskue
Hendes Døttre og gienkiende hende,
Medens begge Sønner forudile
Og ved hendes Knæ saa kielent sukke:
»Moder! ak! du var saa længe borte!
Bliv nu her og spiis med os til Aften.«

Og da Asan-Aga's Enke hører
De Forladtes ynkelige Bønner,
Vender hun sig om til Togets Formand:
»Gud Dig lønne, hvis Du lader standse
Her ved dette Huus og mig tillader
At forære disse Glutter noget.«

Strax ved Døren Toget holder stille,
Og hun stiger af for at uddeele
Til de kiære Glutter Skiænk og Gave:
Sønnerne erholde guule Støvler,
Døttrene i røde Slør hun svøber,
Og den Spæde som i Vuggen ligger
Nedenfra hun og en Kiortel sender.

Fader Asan ovenfra nedskuer,
Men snart kalder han de Smaa tilbage:
»Kommer til mit Hierte, kiære Glutter!
Haardt som Staal er eders Moders Hierte,
Hun bær ei Medlidenhed med Sine.«

Da den ømme Moder, skyldfri Huustroe
Disse haarde Ord fornemmer, blegner
207 Hun og synker trøstløs ned til Jorden.

Men da nu de Smaa forlader hende
Livet ak! med dem forlader hende.

St. Jørgen fra Søen

Naar Jorden ved Midnattens dugfulde Bryst
Saa stille ligger og dier,
Naar Staden hviler fra Idræt og Lyst
Med dæmpede Livsmelodier,
En grublende Vandrer, Midnattens Ven,
Ved St. Jørgens Søe da sætter sig hen.

Og da stiger af Søens Sølvblaae
En Gestalt i Harnisk og Plade,
Og brat de vaagnende Fugle slaee
I Lindenes bævende Blade,
Og alle Blomster end lukke sig op
Og Vindene vaagne paa Sivenes Top.

Det er Sanct Jørgen¹⁾, den Helgen saa bold,
De Christnes vældige Kiæmpe,
Som sendtes af Gud, den Ondes Vold
I underfuld Seier at dæmpe:
Lindormen sig under hans Spydstage vred,
Men roelig han giennem Verdenen red.

Thi kneisede her ved sivkrandset Bred
Hans Capel i forrige Dage,
Men da sank det igien i Bølgerne ned
Med Helgen, Alter og Drage:

* 208

En anden Tidsalder velted' sig om
Og Hiertet blev viist da Forstanden blev from.

Den Helgen stander paa Bølgen der
Og i dyb Betragtning han skuer
Vor Frues Spiir, som i Maanens Skiær
Med Korset paa Kloden fremluer,
Og paa St. Peder og Nicolai end
I dyb Betragtning stirrer han hen.

»Der staaer eders Templer, saa raaber han ud,
Men siger, hvor er Eders Guder?
Ei skulle I dyrke hver jordskabt Gud
Som rommerske Klerke bebuder,
Ei skulle I tigge Brød af en Steen
Og Liv og Karskhed af Dødningens Been.

Men Livet herligt skal brede sig ud
I Bønnens stille Forklaring,
Og Himlen skal synke med hver en Gud
I *Hierternes* Aabenbaring,
Og Guder og Mennesker Haand i Haand
Skal knytte det saligste Slægtskabsbaand.

Forhærdede Tid! Kun Hierterne kan

Dette indvaanende Evige ane;
 Imens af Naturen din golde Forstand
 Kun dens truende Gienfærd kan mane,
 Den rundt paa Jorden, blandt Stjernerne gaaer
 Og alle de herlige Guder nedslaaer.

 Fornedrede Tid! Du Lænken rev af,
 Som Jorden til Himlene binder,
 Thi flyder du ei i det Eviges Hav,
 Derfra til en Sump du udrinder,
 Thi strækker endnu kun Uskyld og Savn
 Af Verden bespottet, mod Himlen sin Favn.

209

 Kun Poge og Gubber med vaklende Fod
 Betræde de hellige Fliser,
 Og Korset, som herligt paa Jorden stod,
 Kun som Rangle og Krykke de priser,
 Ved Alteret tigge de Skaansel og Løn,
 Hvor er da Gudernes elskede Søn?

 En Tid der var, da Guddommen brød
 Af Naturens Knop og fremsmilte,
 Lig Sommerfugle i Lilliers Skiød,
 I Gudblomster Mennesket hvilte,
 O himmelske Tid! Du lever kun
 Endnu i Profetens og Sangerens Mund!

 En Alder der var, da Alt og Eet
 Sig favned' i salig Forening,
 O da havde Hierterne stedse Ret
 Og Livet var Guddomsforleening,
 Endnu var Mennesket ikke to,
 Og al dets Rigdom ei Drømme og Troe.

 Da skilte den saligste Blanding sig ad,
 Det Eene i Alt sig erkjendte,
 Paa Menneskets Pande nu Tanken sad
 Og Love til Hiertet nedsendte,
 Kun Længsel og Minde bleve igjen
 Og lokked' tilbage til Himmelen.

 Og ved den fromme, den barnlige Troe
 Fremblomstred' et Trøstens Rige,
 Der alle de renere Ønsker boe
 Som Tidens Omskiftelser svige,
 Der gaaer end Guddommen fiernt forbi
 Og Livet modtager i Sværmerie.

 Glem aldrig, o Menneske! aldrig glem
 At hige til Troens Rige,
 210 Thi o det er alt det Skiønnes Hiem!
 Kun Savnet til Himlen tør stige.
 Kald aldrig Hiertets Sandheder Svig,
 Thi kun barnlig Troe kan gjøre dig rig.«

 Og raskt igjen, som i bristende Jord
 En Tempelpille nedsynker,
 I Søen han daler. I Taageflor
 Naturen sig hyller og ynker.
 Da Guddommen kommer i Solen igjen,
 Dog Mennesket ikke erkjender den.

Elskovs Rige

O Elskov! du hvis Tryllevælde
Tilbedes af den hele Jord,
Om Daarskab, Viisdom, Ungdom, Ælde
Du dine Straalekieder snoer.
Naturen af dit Smiil kun smiler,
Thi Død og Mørke er dit Savn,
Og Væsenmyriaden hviler
Opammet i dit Æterfavn.
Vel er, o Himmelske! dit Rige
Ei heelt af denne Verden her,
Vel tør os Tidens Syner svige
Og trællebinde vort Begiær,
Dog seer jeg med indviet Øie
Den første Moderblomst i dig,
Hvoraf den lave og den høie
Natur fra først udvikled' sig;
Og denne Alblomsts indre Bæger
Er Guders dybe Helligdom,
Og denne Alblomsts Rand os qvæger
Ak! med et Nektarduftatom.
211 O Elskov, i din indre Sfære
Er salig Frihed, ingen Lov,
Der er ei jordisk Guld og Ære,
Og ingen Nydelse er Rov.
Der blegner Chalifatets Krone
Ved Siden af en Krands af Løv;
Der smuldrer selv Cæsarers Trone
Og Hemisfæren bort til Støv.
Det Muld, hvorpaa du Foden sætter,
Forvandler sig til meer end Guld,
Den, som du med din Krands omflætter,
Indlemmes brat i Guders Kuld;
Og hvor din skønne Verdens Orden
End giennem denne Verden gaaer,
Der Lighed atter deler Jorden,
Der Selvheds Alter ikke staaer.
Der sig Opofrelsen indvier,
Der Savnet er olympisk Fryd,
Og Sielene i Harmonier
Opløses, som forvandte Lyd.
Der skride Konger og Hyrdinder
Med samme Pligt og samme Krav,
Den samme Myrtekrands omvinder
Et Septer og en Hyrdestav.
Der sukker du, toscanske Svane,
Ei dybt ved din Madonnas Fod
Hun favner dig, skiøndt uden Ane
Og døde Sekler i dit Blod.
Der blev, i Elskovs Tryllesfære,
Der denne Haarlok blev til meer
End Stjernebilledernes Ære,
Opgangne over Heltes Leer.
Du skønne Blomst fra Lillas Isse,
Modtagne, hemmelige Pant,
Som hendes Elsker tør forvise,
At ei useet hans Taare randt;
212 O du guddommelige Eie,
Du Intet, som mig gjør saa rig,
At Himmelen og Jorden dreie

Henrykkede sig rundt om mig:
En Helligdom du mig skal være,
Et Billed' paa mit største Hæld,
Jeg ved mit Hierte dig skal bære,
Indfattet i et Guldcapel.
Min Orden, naar jeg trygler Hæder,
Min Amulet i Sorg og Nød,
Min Anbefaling, naar jeg træder
For Dommeren af Gravens Skiød:
Thi *Han*, som øm sin Elskelige,
Naturen, ved sit Hierte bar,
Med venlig Faderrøst skal sige:
Han elskede og elsket var.

Trækfuglen

Fra kolde Himmel hænge
De klamme Skyer ned,
Rundt Lunde, Haver, Enge
Henfalme ak! derved.
Forbi er Glædens Dage!
Forbi! forbi! forbi!
O Brødre! hvi bortdrage,
Hvorhen bortdrage I?

Hæld dem! de trække glade
Vidt over Land og Søe,
Til Søndens Palmeblade,
Til krydret Blomst og Frøe.
Paa Qvisten de sig gyng
Ved kiælen Melodi,
213 Men ak! jeg her maae synge:
Forbi! forbi! forbi!

O grumme, grumme Jæger!
Hvad havde jeg dig gjort?
Mit Saar vel aldrig læger,
Mit Liv jeg sukker bort.
Opblæst og syg jeg sidder
Ved Aaens Pilesti,
O Grumme! alt mit Qvidder
Er kun: forbi! forbi!

Men du, som hisset støtter
Dig til den huule Piil,
Og til min Klage lytter
Med Vemods matte Smil,
O snart du mig skal finde
Fra Sorg og Smerte fri
Da lad en Taare rinde
Og suk: forbi! forbi!

Til Zuecca imorgen! fra Celias Læber det lyder,
Til Zuecca! enhver frydefuld tager igien.
Vil Du ogsaa vide, hvad dette betyder? saa hør da!
Thi det Fremmede jo stedse tillokkede Dig.
Mellem Bølgen og Skyen, dens Grundvold i Dybet nedsænket,
Kneiser Poseidons Stad, takkede Steenklippe lig,
Men den sindrige Kunst kun Pragt og Gilder den skienked'
Og ved dens Marmorfod krandses Naturen sig ei.

* 214

Fiernt dens travle Kiøl afhøster ceilonske Marker,
Medens persiske Naal Tiljen med Blomster bestrøer,
Dog, o Moder Natur! din friske, dugfulde Gave
Blomstrer og modnes ei midt i Venetias Pragt.
Derfor, naar Solen paa nye sin sluttede Bane begynder
Og ved Adrias Bred Vaaren af Graven opstaaer,
Hæster Poseidons Dyrker fra Scenens digtede Temper
Og fra Gildernes Qvalm hen til den nyefødte Øe,
Under Elskov og Spøg at nyde de sødlige Perler,
Som i grønnende Skæl groe paa den rankende Væxt.
Da nu Celia havde udraabt det gienlydende Løsen,
Skillede Kredsen sig ad, hver med *god Morgen* gik hjem,
Pønsed', hvorledes han skulde foraarlige Gilde forskiønne,
Og ved Adfærd og Dragt aflokke Fruerne Smil.
Og da Skygerne nu i Stadens mæandriske Stræder
(Klipperifter man før skulde dem give til Navn)
Smallere bleve og høit fra Buen Middagen hersked'
Og de Syslendes Færd lønnet' med qvægende Søvn,
Samled' de Kaarede sig hos Gildets lovgivende Dronning
Og afdeelte i Par flinkt i Gondolerne steeg.
Stille styred' 'Tilbøielighed og Valget bestemte,
Ceremoniemester var Amor, thi hvad er han ei?
Saaledes afdeelt i Grupper, hvor Kunst at behage gav Fortrin,
Flød det ordnede Tog over den store Kanal
Ud i det blaanende Hav, hvor hver en Kind blev opfrisket
Og ved hvert Aandedrag Livet fordoblede sig.
Sikker i Vendingens Kast og let som Lacerten i Bugter,
Smuttede hver en Gondol mellem de Mødende hen,
Til dens smeddede Kam Zueccas Bredde berørte
Og paa den grønnende Jord Grupperne bandt sig paa nye.
Savn, o Menneske! Savn er Glædernes evige Ungdom,
I Besiddelsens Skiød ak! de forældede døe:
Kun Venedigs Indvaaner, af straalende Marmorvæg blændet,
Hviler saaledes sit Blik seent paa den grønnende Eng;
Kun Venetias Frue, opvoxet blant Guld og Coraller,
Elsker ei Blomsterne blot, elsker selv ringeste Løv.
215 Da vi nu længe nok os havde frydet ved Vaaren
Under de svulmende Træ'r, hvor med den stolte Granat
Figenen kappedes om at vorde, mens Viinstokken langsom
I sin Udvikling, kun samled' til Hierternes Fryd,
Celias Røst os formanet' at sankes om dampende Taffel
Hvor med Comus i Pagt Gratiers Chor sig indfandt.
Tarvelig er Italiens Søn, og gennem hans Tempe
Lig en olympisk Giest, Nøisomhed usmittet gaaer,
Væmmelse ei og Bedøvelse hævner hans fraadsende Gridskhed,
Og paa Bægerets Bund jager han Vanvid ei op.
Spøg og Latter og Elskov, samt Ridderens almeene Ømhed,
Vid, Guitarre og Sang skiulede Ganernes Lyst,
Ikkun sielden løsrev sig den hastig modnende Elskov,
Sielden Tvemeeningen skielmskt skotted' bag Gratiens Slør.

Men under Bordet de Fødder saa kiælent veltalende vare,
Som paa et Orgelværk spillede Amor paa dem.
Mangt et Indtryk sig sneeg saa sagte fra Foden til Hiertet
Og i et talende Blik siden sin Ankomst tilskrev,
Mangen en Hierteforening ved Vaarens Gilde forsøgtes,
Som da Høsten nu kom saligt fuldbyrdede sig.

Bærret (Oldrussisk)

De Jomfruer hopped' paa Eng og Vang
Saa mangen en fauer Vise de Sang.
Mit er Bærret hiint røde.

De plukke de Blomster, de sanke de Bær
I Græs paa Eng og i Mos ved Kiær.
Mit er Bærret hiint røde.

216

Saa legte de til det ad Qvelde led,
Da hopped' de alle saa let afsted.
Mit er Bærret hiint røde.

De hoppede alle saa let afsted,
Petrovna sinker de mødige Fied.
Hvor er Bærret hiint røde?

Saa gik hun vildt i den korte Nat,
Og hun gik vildt i det stieløse Krat.
Hvor er Bærret hiint røde?

Ak! hvo skal staae mig Arme bi
I den fæle Nat, paa vilden Sti,
Mig og Bærret hiint røde?

Den Fæstemand hørte hendes Røst,
Han hastede did til Skierm og Trøst
Hvor er Bærret hiint røde?

Nu bliver jeg jeg gierne i Krattet her,
Nu kan du beskierme mig med dit Sværd,
Mig og Bærret hiint røde.

Om Morgenen gik hun i Høieloft ind,
Foruden Blomster, med liljehvid Kind,
Uden Bærret hiint røde.

Hvor ere de Blomster, hvor ere de bær,
Du plukked' paa Eng og sanked' ved Kiær,
Og hvor er Bærret hiint røde?

O Moder! jeg gik feil i den sorte Nat,
Saa gik jeg og feil i det stieløse Krat.
Hvor er Bærret hiint røde?

217

Da raabte jeg: Hvo skal staae mig bi
I den fæle Nat, paa vilden Sti?
Mig og Bærret hiint røde?

Da hørte *Monossov* min bange Røst
Og ilede hid til Skierm og til Trøst.
Hvor er Bærret hiint røde?

Han var saa kiærlig, jeg blev saa sær,
Da gav jeg ham alle de Blomster og Bær,
Samt Bærret hiint røde.

Til Sephir (Efter det Spanske af *Villegas*)

Blide Indvaaner af grønnende Lunde,
Evide Ven af guldlukkede Maidag,
Sylphe, udaandet fra Cyprias Læber,
Venlige Sephir!

Ah! hvis du Vidne var før til min Kummer,
Du, som medynksom min Klage henvifted',
O saa henvift ogsaa nu til den Grumme
Elskerens Dødssuk!

Før *Hun* medlidende kiendte min Smerte,
Før *Hun* lystsmilende lindred' min Smerte,
Før hun mig ynded', men nu hendes Vrede
Knuser mit Hierte!

Maatte da Guder med faderlig Ømhed,
Maatte da Himle med vennehuld Ømhed
Mildne de strængere Tider og skaane
Jorden for Sneen!

218

At ei den graanende Vinterskyes Byrde,
Høiden omtruende, røre din Skygge!
At ei dens Hagl over døende Spirer
Saare din Vinge!

Blomsterne

Og over Engen
Jeg eensom gaaer,

Og Harpestrængen
Med Længsel slaar
De Klippesteene
Bevæge sig,
I Lundens Greene
Det svarer mig.

Biergkløften gjælder
Saa vemodsfuld,
Af Gruben vælder
Det gamle Guld;
De Blomster bæve
Og hilse mig,
Og alle hæve
Paa Stilken sig.

For stedse spæde,
De være maae
Naturens Glæde
Og hendes Smaa:
Ved hendes Bryster,
Endnu som før,
Med rene Lyster
De die tør.

219

I hver en Stengel
Indlukket boer
En barnlig Engel,
Et Himmelnoer;
Og naar i Tiden
Den Blomst forgaaer,
En Engel liden
Af den opstaaer.

De synes trænge
Sig venligt nær,
Som om de længe
Mig havde kiær,
Som om de vilde
Ved Farvespil
Mit Savn formilde,
Mig tale til.

Thi ak! den Alder,
Som Skialden end
Med Længsel kalder
Omsonst igjen,
Endnu den hviler,
Den skønne Tid,
Og standset smiler
I Blomsten blid.

Det, som ham tryller,
Fra Vaar til Vaar
I Blomsterhyller
Fremarvet gaaer:
Hvert Frø bevarer
Hiint *første* end,
Men aabenbarer
Det ei igjen.

220

Ja Blomster spæde
Min Sang forstaae,

Om Natten græde
De Taarer smaa,
At Uskylds Dage
Ak! kun hos dem
Endnu tilbage
Beholdt et Hiem.

Mod mig de hige
Saa nær, saa nær,
De ville sige
Hvad svundet er;
Men ak! de ikke
Tør sige hvad,
Thi kun de nikke
Med løftet Blad.

Thi kun de bæve
Og hilse mig
Og alle hæve
Paa Stilken sig.
Naar over Engen
Jeg eensom gaaer,
Og Harpestrengen
Med Længsel slaaer.

Af den røde Bog

Taalmod

Da en Engel fra Himlen paa Jordkloden fordum vildfarede!
Ak! og tilbage ei fandt, dydige Taalmod! du blev.

221

Samme

Graadgiennemsmilende Taalmod, du klagennynnende Engel,
Tør ei Seier og Hæld ad Livets Bane mig føre,
O saa følge du mig, følesløs vorde jeg ei.

Betingelse

Skienker, veldædige Guder! mig ikke Kunsten at nyde,
Hvis I ei føie til den Savnets og Lidelsens Kunst.

Sammenligning

Sikre Instinkt! er du ei en Vandringsstav for den Sunde,
Medens den seene Forstand Kryblingens Krykkepar er?

Til de Syge

Philosophien velsigner som Lægedom og som Lise,
Ak! hvi blev det vor Lod, at vi behøvede den!

Det Ypperste

Mellem Afsmag og Trang, Begiærets jordiske Følge
Nøiet ungdommelig staar, Gudernes salige Lod.

Tilfredshed

Intet jeg meere attraaer, hvis Skiebnens styrende Vilje
Skienker til Meierens Sved mig den sokratiske Fryd.

Stoicisme

Skiøn er den Kunst at nyde og vogte Glæden for Afsmag,
Dog en skønnere end, den, at undvære, der er.

222

Valg

Væmmelse velter sig paa hovnende, guldstukne Divan,
Trang paa skimlede Straa - siig mig, hvor dvæled' du helst?

Kongen

Menneske, op - og grib Selvstændigheds herlige Septer!
Herre over dig selv, Skabningens Herre du er.

Simplicitet

Salig Naturens Søn, som foragter Livets Udpyntning
Og i *Tilværelsen* alt føler sig nøiet og stolt.

Uvidenhed

Trefold lykkelig den, som naar en Viismand ham spørger:

Hvi er du lykkelig? ikke kan sige hvorfor.

Den gode Skuespiller

Lykkelig den, som spiller paa Livets skiftende Scene
Sine Roller, og ei veed, at kun Roller det er.

De Viises Coquetterie

Hvis du Glæden forfølger, den for dit Favn vil undvige;
Flye den Stolte, og brat vil hun forfølge dit Spor.

Glæderne

Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
Dog de skønneste kun Syner og Billedværk er.

223

Alteret

Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tiene,
Skiøndt deres Patera ellers af Gaver er fuld;
Der er et Alter, hvor ei den tryglende Attraae nedknæler,
Skiøndt det paa Glæder er rigt - Kunsternes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister

Daarer! hvis lavere Id vil tærskke Geniens Blomster
Og ved den himmelske Ild kaage de jordiske Roer.

Til Theoristerne

Giver I Love, o Daarer! for Geniens selvskabte Verden,
Medens Naturen selv lydig modtager hans Bud?

Digterprøve

Vil du vide, om dig Naturen til Digter indvied'
Og om Begeistringens Gud kasted' sit Lyn i dit Bryst?
Flye til Ørkenens Favn, for stedse adskilt fra Vidner,
Der slaae Harpen og da Genius hilser jeg dig.

Det Frivillige

Meget Fliden formaaer og den sandkorntællende Møie,
Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren

Spil dog længere ei det daglige Livs Melodier,
Hærd det ved dorisk Klang eller ved mysisk det smelt!

Formen

Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær mig hilset!
Du, den evige Freds synlige, blide Gestalt.

224

Selvtilbedelse

Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig speiler,
Og i sit Billede nu tryllet tilbeder sig selv.

Over Bryllupssalen

Elskov og Attraae dig raskt til Hymens Helligdom føre,
Men Undseelsen dig indenfor række sit Slør.

Til Delia

Det er forgæves, at du med Amors Kunster mig lokker,
Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

Til * * *

Ydmyg staaer du og stum blant dybt nedskuende Stormænd,
Og usynlig du dig gjør med Beskedenheds Slør:
Saaledes staaer i en Kreds af kneisende, frugtløse Graner
Gartnerens podede Træ, bugnende under sin Frugt.

Beskedenhedsreglen

Avind og Stolthed det er, som af Fortienesten kræver,
At den beskeden skal dølge sin blændende Glands.

Philosophiens Oprindelse

Ahriman var det, som først paa Menneskets nøiede Læbe
Lagde det frække hvorfor, Himlens forbandede Tyv.

Undseelsen

Dydens Morgenskiær ei, dens Nedgangs dvælende Purpur
Er du, blussende Glands hisset paa Jomfruens Kind:
Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skygger,
Først da det Onde blev til, Uskyld, da rødmede du.

Samme

Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige Moder,
Brøde og Uskyld her, Rødmende, avlede dig:
Men som Taalmod er skøn, naar mod Vanhælds Komme den smiler,
Saa, o Gratie! du er det ved blottede Last.

Fuldendelse

Mand og Qvinde i Favn er Tingenes høieste Spidse,
Thi hvad overgaaer Vælde og Blidhed i Pagt?

Sonnetter

I Ved et Barns Død

Skyer ned paa Dødens Hæle hænge,
Bag ham lyder Savnets Klagerøst,
Med ham dog til Lethes Taagekyst
Phantasiers Straaleblikke trænge.

Lig en Klang af sprungne Harpestrænge,
Aanden lig af Rosens Purpurbryst,
Fløi din spæde Aand, af Sløret løst,
Til Elysions forklarte Enge.

Paa din Grav, din Grøntørvugge, skal
Fra et Rosentræ en Nattergal
Dig til Minde sine Klager klukke.

Og naar Vaaren krandses Høi og Dal,
Skal din Moder under ømme Sukke
Dig til Minde, ak! en Knop afplukke.

II Stoicismus

Tidens Bølge Glædens Boble føder,
Neppe hævet, brister den med lil,
Ak! og da for hvert et vovet Smil
Du med Savnets Taarefloder bøder.

Med sin Gienfrydskalk Erindring møder
Lykkens Yndlinger, som Hebe mild,
Som en Eumenide grum og vild,
Savnets Dolk i Vanhælds Bryst hun støder.

Guder kun til gyldne Sædes Rand
Glædens Flugt med evig Lænke binde;
Glemsel flyder kun i Dødens Land:

Thi vær glædeløs! Dig hærdet finde
Hvad din Arm ei stedse kan omvinde,
Eller tabt, din Barm ei glemme kan!

III

Fantasticis1) Sang

Aldrig jeg bortødsled' Harpens Klang,
Thi jeg kiender alt hvad Jorden pryder,
Hvad Naturen blind frivilligt yder,
Kunstens Medgift og Fornuftens Tvang.

Bækken lig, som med ustandset Trang
Af Naturens Urne sig udgyder,
Hist blant Stierner, her blant Roser flyder,
Brast af Hiertet Sangerindens Sang.

*
– 227

Stands, o stands i Flugten! Synligt Mæle,
I Porphyrens gyldne Ar du dvæle,
Aldrig slettet ud ved Tidens Haand.

Men forgiæves! lig en løsnet Aand,
Sangen ned til Lethes Bredder stræber,
Levende paa Sapphos Ekkolæber.

IV

Barmhiertigheds Tempel Ved Billingtons1) Sang

Blunde, som ved en Gudindes Fod,
Dydens Fred, olympiskt Stillemod
Hen paa Sangens klare Bølger glide.

I som sukke, hyle, Hænder vride,
Blodskyld, Angst, Fortvivlen, Angerbod!
Naade her aftvætter Mordets Blod
Og omfavner selv en Pelopide.

Stands, o Tonebygning! Styrst ei ned!
Stands, for her paa Jorden at opstige
Til et Tempel for Barmhertighed.

At ei meer, med skrækforfulgte Fied,
Bønners Sværm omsonst forvildet skrige
Efter Hielp i Stiernekongens Rige.

V Længsel efter Roe

End ei Kraften af min Arm bortviger,
End ei falmer Vaaren paa min Kind,
Dog med høi Tilfredshed gik jeg ind
Under Skyggerne hvor Lethe sniger.

Kun bag Støvets Hvirvel, som opstiger
Stormende fra Tidens Kiæmpetrin,
Er der Roe for dette matte Sind,
Som omsonst til Fryd og Sandhed higer.

Hist er ingen Tvivl, som støder Gud
Ned fra Thronen, og i Dødens Hænder
Livets stiaalne Flamme blæser ud.

Intet Misbegiær, som haanligt vender,
Tiggende for Muelighedens Port,
Fra Naturens Moderbarm sig bort.

VI Billeddyrkelsen

Din Tilbeders høitudstrakte Hænder
Til Olympen, Lilla, ei dig bær,
Gienskin af min Lue er det Skiær,

Som saa herligt om din Tinding brænder.

For den første Skiønhed kun antænder
Anende, sig alt mit Hierte her,
Stolte, du kun Billedstøtten er
Jeg i henrykt Dyrkelse omspænder.

229

Mens jeg ved den stille Himmelglands
Dig min skabende Begeistring laaner,
Troer, at dig *Urania* indvaaner.

Lilla, dog af hendes Stiernekrands,
Ved hvis Straaler selv Daimonen daaner,
Kun et Glimt omspille tør min Sands.

VII Sværmerens Huris1)

Styrt, min Taare! Thi i alle Zoner
Jorden var for dette Hierte tom,
Selv i Hesperidens Helligdom
Og ved Alpers Aftenrødekroner.

Himmelskt baaren hist bag Orioner
Og i Stiernehvirvlen veltet om,
Lokker noget, meer end et Phantom,
Mig med søde Æolsharpetoner.

Ei et Skyggefoster af mit Savn,
Det *Urania* har hisset baaren
For sin Sangers og Tilbeders Favn.

Huris! Himmelbrud, for mig udkaaren!
Ned fra Himmelen du styrte dig,
Eller op fra Jorden løfte mig!

*

230

VIII Hyrdetimen 1

Udkaarne Himmelhuris! mine Strænge

Tidt lokked' dig med kiælen Melodie,
O kom med al den anede Magie
Din Elsker sukked' efter, ak saa længe!

Omduftet af elysionske Enge,
Omtont af Sfærechorets Harmonie,
Og o! den Salighed du svæver i
Forgudende mit Væsen giennemtrænge!

Mig Phantasos til lønlig Grotte før,
Som ved Arions Harpe, Tidens Bølge
I matte Slag og Suk derude dør.

Kom, Lysets Datter, med Sylfiders Følge,
Som vævende om os et Rosenslør
Vor Brudefest for Himlens Konge dølge!

IX 2

Hvi tør min Fødestierne ei udskeie
Og til din Fødejord nedvelte sig?
Hvi tør jeg ikke, drømmende om dig,
I Dug og Regn nedsmelte i dit Eie?

Til yndigt Brudetelt Sefirer dreie
En varig Blomsterhvirvel rundt om mig,
En Balsomskye derinde folder sig
Til hemmeligt og evigt Brudeleie.

231

O Længsel og o Trang jeg daaner i!
Derude Sfærers Harmonier stræbe
At smelte hen til festlig Melodie.

Et Foraars hele Lyst er paa min Læbe,
Et jordiskt Glædesæon er et Nu
Bortdaanet i min Favn - hvi tøver du?

X Floden

Hvis dit Navn i Sagnets Ærepiller
Af Beundringen indgraves skal,
Dug ei bort i Skyens Draabetal,
Som kun kort om Dagens Ungdom spiller.

Velt dit Liv, en Flod som Lande skiller
Og til Oceanets fjerne Val,
Aldrende ud over deres Fald,
Kongerigers hele Fylde triller.

Slægter følge Slægter paa dens Bred,
Tusind Bække af dens Sider rinder
I den travle Syssels Indhegn ned:

Men den prægtigt flyder og omvinder
Nationer med sit Sølvfavn -
Vær som den din Klodes Pryd og Gavn!

232

XI

Det kierere Bedrag

1

Naar, lig Fredens Engel, Maanen svæver
Over Mindehøies stille Rad,
Medens rundt med Dødningvuggeqvad
Gravens Grylle varsler hver som lever,

Da min Siel i trange Fængsel bæver
Og i Anelser bortilet gad,
Thi et himmelskt, ak! jeg veed ei hvad,
Den i svulmet Længselssuk ophæver.

Phantasie, du høit i Stierneskiær
Stiller et Phantom af Fred og Nøie
Ak! og didhen lokker mit Begiær.

O vend om, svæv heller Jorden nær!
Heller dine Syners Slør forhøie
Den til Himlens Lige for mit Øie!

XII

2

Nei undflye! Fra Jorden du bortvige,
Bort med Haabet og Henrykkelsen!
Fulgt af Tempe og Hesperien
Og af Chronos's glædedrukne Rige!

Ja! lad alt om hvilket Dødelige

Knælede ved Offerluen hen,
Alle Tidens, Zoners Fryd igjen
I forklaret Eenhed hist fremstige.

233

O da skal mig, blinde Fange lig,
Naar igiennem Fængslets kiære Sprække
Frihedsdagens Rødme viser sig,

O da skal i salig Længsel mig
Hist bag stierneprydet Æterdække
Dit forklarte Jordphantom tiltrække!

234